



LEKKOATLETYKA

**PRZEPISY ZAWODÓW (CR)
I PRZEPISY TECHNICZNE (TR)**

obowiązujące od 2023.11.01

www.worldathletics.org

LEKKOATLETYKA

PRZEPISY ZAWODÓW (CR) I PRZEPISY TECHNICZNE (TR)

obowiązujące od 2023.11.01

wyd. 1

zespół redakcyjny:

przekład z jęz. ang.:

**Radosław Jurczak
Janusz Krynicki
Filip Moterski
Przemysław Otomański
Sebastian Świerc
Tomasz Wieczorek
Justyna Zapart-Bukowska**

korekta:

**Grzegorz Batóg
Małgorzata Górecka
Ryszard Kądziołka
Piotr Kołodziejczyk
Stanisław Krzywicki
Ewa Stelmach
Kinga Szczęch
Wojciech Wojda
Paweł Zieliński**



PRZEPISY ZAWODÓW

tom C1.1

art. CR 1 - 36

CZĘŚĆ I - OGÓLNA

1. Upoważnienie do przeprowadzania zawodów

- 1.1. World Athletics jest odpowiedzialna za nadzorowanie globalnego systemu zawodów, w którego skład wchodzi wszystkie zawody rankingu światowego, we współpracy z federacjami kontynentalnymi oraz federacjami krajów stowarzyszonych. World Athletics koordynuje swój kalendarz zawodów oraz kalendarz poszczególnych federacji kontynentalnych jak również, częściowo, kalendarz federacji krajów stowarzyszonych, w celu uniknięcia lub zminimalizowania konfliktów. Wszystkie zawody rankingu światowego muszą być autoryzowane przez World Athletics, federację kontynentalną lub federację kraju stowarzyszonego zgodnie z niniejszym art. 1. Jakakolwiek zmiana lub włączenie mityngu na zaproszenie do cyklu / turnieju lub ligi wymaga zezwolenia od World Athletics lub odpowiedniej federacji kontynentalnej, na podstawie regulaminu lub warunków umownych dla takiego działania. Operacja ta może być delegowana na rzecz innych, zewnętrznych podmiotów. W przypadku, gdy federacja kontynentalna nie będzie właściwie zarządzać i kontrolować zawodów rankingu światowego zgodnie z niniejszymi przepisami, World Athletics będzie miała prawo do interwencji i podjęcia takich kroków, jakie uzna za konieczne.
- 1.2. World Athletics ma prawo do organizowania zawodów lekkoatletycznych w ramach Igrzyskach Olimpijskich oraz zawodów zaliczanych do cyklu World Athletics Series.
- 1.3. [celowo pozostawiony pusty]
- 1.4. Federacje kontynentalne mają prawo do organizowania mistrzostw kontynentu i mogą organizować inne imprezy wewnątrz kontynentu, jakie uznają za stosowne.
- 1.5. Zawody wymagające zgody World Athletics:
 - 1.5.1. Zezwolenie World Athletics jest wymagane dla wszystkich zawodów wymienionych w pkt. 1. (c), (d), oraz (e) definicji zawodów rankingu światowego.
 - 1.5.2. Federacja kraju, w którym lub na którego terytorium mają się odbyć zawody rankingu światowego, wspólnie z odpowiednim przedstawicielem organizatora tych zawodów (tam, gdzie ma to zastosowanie) jest zobowiązana poinformować World Athletics (wykorzystując ustalony odpowiedni proces komunikacji) najszybciej jak to możliwe.
 - 1.5.3. World Athletics dokona potwierdzenia otrzymania zawiadomienia i udzieli autoryzacji do przeprowadzenia zawodów a następnie dopisze te zawody do listy zawodów rankingu światowego i opublikuje je w światowym kalendarzu World Athletics.
- 1.6. Zawody wymagające zgody federacji kontynentalnej:
 - 1.6.1. W przypadku wszystkich zawodów wymienionych w punktach 2. (b), (c), (d) oraz (e) definicji zawodów rankingu światowego wymagane jest zezwolenie federacji kontynentalnej.
 - 1.6.2. Federacja kraju, w którym lub na którego terytorium mają się odbyć zawody rankingu światowego, wspólnie z odpowiednim przedstawicielem organizatora tych zawodów (tam, gdzie ma to zastosowanie) jest zobowiązana poinformować federację kontynentalną (wykorzystując ustalony odpowiedni proces komunikacji) najszybciej jak to możliwe.
 - 1.6.3. Federacja kontynentalna dokona potwierdzenia otrzymania zawiadomienia i udzieli autoryzacji do przeprowadzenia zawodów a następnie zawnioskuje do World Athletics o wpisanie tych zawodów do listy zawodów rankingu światowego i opublikowanie ich w światowym kalendarzu World Athletics.

- 1.7. Zawody wymagające zgody federacji krajowej:
- 1.7.1 Zgoda federacji krajowej jest wymagana dla wszystkich zawodów wymienionych w pkt. 3. (b) definicji zawodów rankingu światowego.
 - 1.7.2 Zawodnicy zagraniczni mogą uczestniczyć w tych zawodach z zastrzeżeniem art. 5 (wymagania dot. udziału w zawodach międzynarodowych) przepisów dot. udziału w zawodach. Żaden zawodnik nie może startować w takich zawodach, jeśli nie jest uprawniony do udziału w zawodach lekkoatletycznych w oparciu o przepisy World Athletics, przepisy federacji krajowej organizatora lub przepisy macierzystej federacji zawodnika.
 - 1.7.3 Federacja krajowa, na terenie której mają się odbyć zawody rankingu światowego, jest zobowiązana powiadomić World Athletics składając wniosek na platformie kalendarza światowego nie później niż sześćdziesiąt dni przed datą zawodów.
 - 1.7.4 World Athletics potwierdzi otrzymanie powiadomienia oraz wpisanie na listę zawodów rankingu światowego oraz opublikowanie w kalendarzu światowym World Athletics.

2. Przepisy regulujące przebieg zawodów rankingu światowego

- 2.1. Rada WA może opracować przepisy regulujące przebieg zawodów rankingu światowego rozgrywanych na podstawie przepisów oraz regulujące stosunki pomiędzy zawodnikami, przedstawicielami zawodników, organizatorami zawodów i członkami WA. Przepisy te mogą być zmieniane lub poprawiane przez Radę WA według jej uznania.
- 2.2. World Athletics i federacje kontynentalne mogą wyznaczyć jednego lub więcej przedstawicieli, którzy będą uczestniczyć w każdym zawodach rankingu światowego wymagających odpowiednio zezwolenia WA lub federacji kontynentalnych, aby zapewnić przestrzeganie obowiązujących przepisów. Na wniosek odpowiednio World Athletics lub federacji kontynentalnej, taki/tacy przedstawiciel(e) powinien (powinni) złożyć odpowiedni raport w ciągu 30 dni od zakończenia danych zawodów rankingu światowego.

CZĘŚĆ II – FUNKCJE PEŁNIONE PODCZAS ZAWODÓW

3. Obsada międzynarodowa

- 3.1. W zawodach organizowanych zgodnie z pkt. 1. (a), (b), (c), (d) oraz 2.(a), (b), (c), (d) definicji zawodów rankingu światowego, należy wyznaczyć poniższych sędziów międzynarodowych
- 3.1.1. Delegat(-ci) organizacyjny(-ni)
 - 3.1.2. Delegat(-ci) techniczny(-ni)
 - 3.1.3. Delegat medyczny
 - 3.1.4. Delegat ds. antydopingu
 - 3.1.5. Arbitrzy World Athletics
 - 3.1.6. Sędziowie chodu sportowego World Athletics
 - 3.1.7. Międzynarodowy mierniczy trasy
 - 3.1.8. Starter World Athletics
 - 3.1.9. Sędzia fotofinisz World Athletics
 - 3.1.10. Komisja Odwoławcza.

Liczba osób desygnowanych do pełnienia każdej z funkcji, sposób wyznaczania, termin i organ wyznaczający, są wskazane w odpowiednich przepisach technicznych World Athletics (lub federacji kontynentalnej).

W przypadku zawodów organizowanych na podstawie par.1. (a), (d), (e) definicji zawodów rankingu światowego, Rada WA może wyznaczyć komisarza ds. reklamy. W przypadku zawodów, o których mowa w par. 2. (a), (c), (d), (e) definicji zawodów rankingu światowego, wszelkie takie nominacje będą dokonywane przez odpowiednią federację kontynentalną, a w przypadku zawodów, o których mowa w par. 1. (c) definicji zawodów rankingu światowego, przez odpowiedni organ, natomiast w przypadku zawodów, o których mowa w par. 3 definicji zawodów rankingu światowego, przez odpowiednią federację krajową.

Uwaga (i): Osoby wyznaczone z obsady międzynarodowej powinni nosić wyróżniający ich strój lub insygnia (np. opaskę na ramieniu).

Uwaga (ii): Międzynarodowi obserwatorzy techniczni wymienieni w art. 3.1.5 do 3.1.9 niniejszego przepisu mogą być zaklasyfikowani zgodnie z obowiązującymi zasadami World Athletics.

Koszty podróży i zakwaterowania każdej osoby wyznaczonej przez World Athletics lub Federację Kontynentalną zgodnie z niniejszym przepisem lub z par. 2.2 zostaną wypłacone wyznaczonej osobie zgodnie z odpowiednimi przepisami.

4. Delegaci organizacyjni

Delegaci organizacyjni utrzymują przez cały czas ścisły związek z organizatorami i regularnie składają sprawozdania Radzie WA (lub federacji kontynentalnej, albo innemu właściwemu organowi zarządzającemu), a także zajmują się, w razie potrzeby, sprawami dotyczącymi obowiązków i odpowiedzialności finansowej członka- organizatora i organizatorów. Współpracują oni również z delegatem(-ami) technicznym(-i).

5. Delegaci techniczni

- 5.1. Delegat(-ci) techniczny(-ni), w porozumieniu z organizatorami, którzy udzielą im wszelkiej niezbędnej pomocy, są odpowiedzialni za zapewnienie, że wszystkie stosowane rozwiązania techniczne są w pełni zgodne z przepisami oraz podręcznikiem World Athletics Track and Field Facilities.

Delegaci techniczni wyznaczeni na zawody inne niż jednodniowe powinni:

- 5.1.1. zapewnić przedłożenie właściwemu organowi propozycji dotyczących programu minutowego zawodów oraz norm kwalifikacyjnych (minimów) do udziału w imprezie;
- 5.1.2. zatwierdzić listę sprzętu, który może być używany podczas zawodów oraz określić, czy zawodnicy mogą używać własnego sprzętu czy korzystać jedynie z dostarczonego przez organizatora;
- 5.1.3. zapewnić, aby obowiązujące przepisy zostały przesłane wszystkim uczestnikom zawodów w odpowiednim czasie przed ich rozpoczęciem;
- 5.1.4. być odpowiedzialni za wszelkie inne przygotowania techniczne niezbędne do przeprowadzenia zawodów lekkoatletycznych;
- 5.1.5. kontrolować zgłoszenia i mieć prawo do ich odrzucenia z przyczyn technicznych lub zgodnie z par. 8.1 przepisów technicznych – TR (odrzucenie z powodów innych niż techniczne musi wynikać z orzeczenia World Athletics lub odpowiedniej federacji kontynentalnej lub innego właściwego organu zarządzającego);
- 5.1.6. określić normy kwalifikacyjne dla poszczególnych rund zawodów w konkurencjach technicznych oraz zasady, rozgrywania biegów eliminacyjnych i awansu do następnych rund w konkurencjach biegowych;
- 5.1.7. spowodować, aby rozstawienia i losowania do konkurencji odbywały się zgodnie z przepisami i wszelkimi obowiązującymi regulaminami, jak również zatwierdzać wszystkie listy startowe;
- 5.1.8. decydować wspólnie z organizatorami o wszelkich kwestiach, które pojawią się przed zawodami, a których nie przewidziano w niniejszych przepisach (lub innych obowiązujących regulaminach) lub ustaleniach dotyczących zawodów;
- 5.1.9. podejmować decyzje (w tym, w stosownych przypadkach, wspólnie, o ile to możliwe, z odpowiednim arbitrami i dyrektorem zawodów) w sprawach, które wynikną podczas zawodów, a których nie przewidziano w niniejszych przepisach (i innych obowiązujących regulaminach) lub ustaleniach dotyczących zawodów, albo które mogą wymagać odstępstwa od nich w celu kontynuowania zawodów w całości lub w części, jak również w celu zapewnienia uczciwości wobec osób biorących w nich udział;
- 5.1.10. jeżeli jest to wymagane, przewodniczyć odprawie technicznej i przekazuje informacje sędziom międzynarodowym; oraz
- 5.1.11. zapewnić przedłożenie pisemnych sprawozdań z przygotowań do zawodów, a po ich zakończeniu – z ich realizacji, w tym zaleceń dotyczących przyszłych edycji.

Delegaci techniczni wyznaczeni na jednodniowe mityngi udzielają organizatorom wszelkiego niezbędnego wsparcia i porad oraz zapewniają złożenie raportów z przebiegu zawodów.

Szczegółowe informacje znajdują się w wytycznych dla delegatów technicznych, które można pobrać ze strony World Athletics.

Artykuł 5 (oraz w podobny sposób art. 6) został opracowany w celu lepszego odzwierciedlenia aktualnej praktyki w odniesieniu do ról i obowiązków odpowiednich delegatów i wyznaczonych osób z obsady międzynarodowej. Mają one na celu jaśniejsze określenie uprawnień, jakie delegaci techniczni i medyczni (lub osoby przez nich delegowane) posiadają w zakresie w odniesieniu do przebiegu zawodów, szczególnie w związku z nieprzewidzianymi wydarzeniami oraz, co być może najważniejsze, gdy pojawiają się kwestie opieki medycznej nad zawodnikami, szczególnie podczas zawodów rozgrywanych poza stadionem. Jednakże, wszystkie sprawy wynikające z przepisów, które są w zakresie odpowiedzialności i uprawnień sędziego, pozostają w mocy. Te udoskonalenia przepisów nie powinny być postrzegane jako zmieniające tę sytuację - mają one na celu objęcie również tych sytuacji, które nie są wyraźnie przewidziane w niniejszych przepisach.

6. Delegaci medyczni

6.1. Delegat medyczny:

- 6.1.1. ma ostateczne uprawnienia we wszystkich sprawach medycznych;
- 6.1.2. zapewnia, aby miejsca rozgrywania zawodów, treningów i strefy rozgrzewkowej były odpowiednio przygotowane i wyposażone do przeprowadzenia badań lekarskich, udzielania pomocy i opieki w nagłych wypadkach oraz aby pomoc medyczna mogła być zapewniona w miejscu zakwaterowania zawodników, a także w celu zapewnienia i przestrzegania wymagań art. 6.2 przepisów technicznych;
- 6.1.3. przeprowadza badania i wydaje orzeczenia lekarskie zgodnie z art. 4.4 przepisów technicznych; oraz
- 6.1.4. ma prawo nakazać zawodnikowi wycofanie się przed zawodami lub natychmiastowe wycofanie się z zawodów w trakcie ich trwania.

Uwaga (i): Uprawnienia wynikające z art. 6.1.3 i 6.1.4 mogą być przekazane przez Delegata Medycznego (lub w przypadku, gdy Delegat Medyczny nie został wyznaczony lub nie jest dostępny), na rzecz jednego lub więcej lekarzy wyznaczonych i wskazanych przez organizatora zawodów, którzy normalnie powinni być identyfikowani poprzez opaskę, kamizelkę lub podobny wyróżniający się ubiór. W przypadku, gdy ratownik lub lekarz nie jest bezpośrednio dostępny dla zawodnika, może on polecić lub skierować inną upoważnioną osobę do działania w jego imieniu.

Uwaga (ii): Każdy zawodnik wycofany z biegu lub chodu zgodnie z art. 6.1.4 powinien być wykazany w wynikach odpowiednio jako DNS i DNF. Każdy zawodnik, który nie zastosuje się do takiego polecenia, zostaje zdyskwalifikowany (w ramach danej konkurencji).

Uwaga (iii): Zawodnik wycofany przed startem lub wycofany w trakcie rozgrywania konkurencji technicznej, zgodnie z art. 6.1.4 powinien być wykazany w wynikach jako DNS, jeśli nie oddał żadnej próby w konkursie. Jednakże, jeśli wystartował w konkursie, to wyniki wszystkich oddanych prób pozostają w mocy, a zawodnik zostaje odpowiednio sklasyfikowany w wynikach końcowych konkurencji. Zawodnik, który nie zastosuje się do takiego polecenia, zostaje zdyskwalifikowany (w ramach danej konkurencji).

Uwaga (iv): Każdy zawodnik wycofany lub wycofany z zawodów wieloboju zgodnie z art. 6.1.4 jest wykazywany w wynikach jako DNS, jeśli nie próbował wystartować w pierwszej konkurencji. Jednakże, jeśli podjął próbę startu w pierwszej konkurencji, zastosowanie ma art. 39.10 przepisów technicznych. Zawodnik, który nie zastosuje się do takiego polecenia, zostaje zdyskwalifikowany (w ramach wieloboju).

Zdrowie i bezpieczeństwo wszystkich uczestników zawodów jest priorytetowym zagadnieniem dla World Athletics, innych organów zarządzających i organizatorów zawodów. Wysoki poziom wiedzy, szacunek i kwalifikacje danej osoby w roli delegata medycznego są niezbędne do wykonywania tych kluczowych zadań, zwłaszcza że osoby te (lub osoby przez nie bądź przez organizatora upoważnione) wśród innych obowiązków mają w kompetencjach możliwość wycofania zawodnika z zawodów, jeśli uznają to za konieczne z powodów medycznych. Należy pamiętać, że uprawnienia delegata medycznego (lub lekarza działającego na jego prośbę lub w jego zastępstwie) dotyczą wszystkich zawodów.

Istotne jest, aby istniał niezawodny system i procedury komunikacji pomiędzy delegatem medycznym (i osobami upoważnionymi do działania w jego imieniu), delegatami technicznymi i dyrektorem zawodów, szczególnie w odniesieniu do obowiązków wynikających z art. 6.1.3 i 6.1.4, ponieważ mają one bezpośredni wpływ na listy startowe, wyniki i przebieg zawodów.

7. Delegaci antydopingowi

Delegat antydopingowy powinien współpracować z organizatorami, aby zapewnić odpowiednie zaplecze do przeprowadzenia kontroli antydopingowej. Jest on odpowiedzialny za wszystkie sprawy związane z kontrolą antydopingową.

8. Arbitrzy World Athletics

- 8.1. W przypadku gdy zostali wyznaczeni Arbitrzy World Athletics, delegaci techniczni wyznaczają Głównego Arbitra spośród wyznaczonych Arbitrów World Athletics, jeżeli taki nie został wcześniej wyznaczony przez właściwy organ. Gdy tylko jest to możliwe, Główny Arbiter, wspólnie z delegatami technicznymi, przypisuje co najmniej jednego Arbitra World Athletics do każdej konkurencji jaka znajduje się w programie minutowym zawodów. Arbiter World Athletics pełni funkcję arbitra w każdej konkurencji, do której został przydzielony.
- 8.2. Podczas zawodów takich jak: biegi przełajowe, biegi uliczne, biegi górskie i biegi terenowe, Arbitrzy World Athletics, jeśli zostali wyznaczeni, zapewniają wszelkie niezbędne wsparcie organizatorom. Muszą być obecni przez cały czas, trwania zawodów lub konkurencji, do których zostali przydzieleni. Powinni oni zapewnić, że przebieg zawodów jest w pełni zgodny z obowiązującymi przepisami i odpowiednimi decyzjami delegatów technicznych. Arbiter World Athletics jest arbitrem w każdej konkurencji, do której został przydzielony.

Szczegółowe informacje znajdują się w wytycznych dla Arbitrów World Athletics, które można pobrać ze strony World Athletics.

9. Sędziowie chodu sportowego World Athletics

Sędziowie chodu wyznaczeni na wszystkie zawody zgodnie z p. 1. (a) i (b) definicji zawodów rankingu światowego muszą posiadać uprawnienia sędziego chodu na poziomie złotym.

Sędziowie chodu wyznaczeni na zawody wymienionymi w p. 1. (c), (d) oraz 2. (a), (b), (c), (d) definicji zawodów rankingu światowego muszą posiadać uprawnienia sędziego chodu na poziomie złotym, srebrnym lub brązowym.

10. Międzynarodowy mierniczy trasy

Na wszystkie zawody rankingu światowego należy wyznaczyć lub zaangażować międzynarodowego mierniczego w celu zapewnienia, że trasy, na których przeprowadzane są konkurencje uliczne rozgrywane w całości lub częściowo poza stadionem, są zmierzone i certyfikowane zgodnie z wymaganiami World Athletics.

Mierniczy musi być członkiem panelu World Athletics/AIMS International Road Course Measurers (stopnia "A" lub "B").

Trasa powinna być zmierzona odpowiednio wcześniej przed zawodami.

Mierniczy sprawdza i zatwierdza trasę, jeśli stwierdzi, że jest ona zgodna z przepisami dla biegów ulicznych (patrz art.55.2, 55.3 i 54.11 przepisów technicznych i odpowiednich uwag). Powinni oni również zapewnić zgodność z art. 31.20 i 31.21 przepisów w przypadku, gdy może zostać ustanowiony Rekord Świata.

Powinni oni również współpracować z organizatorami w trakcie rozgrywania zawodów i obserwować przebieg rywalizacji, aby upewnić się, że trasa pokonywana przez zawodników przebiega zgodnie z tą samą trasą, która została zmierzona i zatwierdzona. Powinni oni dostarczyć delegatowi(-om) technicznemu(-ym) odpowiedni certyfikat trasy.

11. Starterzy World Athletics i sędziowie fotofiniszu World Athletics

Podczas wszystkich zawodów, o których mowa w p. 1. (a), (b), (c) oraz 2. (a), (b) definicji zawodów rankingu światowego rozgrywanych na stadionie, starter World Athletics i sędzia fotofiniszu World Athletics są wyznaczani odpowiednio przez Radę WA, odpowiednie federacje kontynentalne lub inne odpowiednie do tego międzynarodowe organy zarządzające. Starter World Athletics startuje biegi (i przyjmuje wszelkie inne obowiązki) przydzielone mu przez delegata(-ów) technicznego(-ych)

oraz nadzoruje sprawdzanie i działanie systemu informacji startowej. Sędzia fotofiniszu World Athletics nadzoruje wszystkie funkcje fotofiniszu i pełni funkcję sędziego głównego fotofiniszu. Szczegółowe informacje znajdują się w wytycznych dotyczących startu i fotofiniszu, które można pobrać ze strony internetowej World Athletics.

Należy zauważyć, że podczas gdy sędzia fotofiniszu World Athletics działa jako sędzia główny fotofiniszu na tych zawodach, na które został wyznaczony, a Arbitrzy World Athletics działają jako arbitrzy, to pozostaje wyraźny podział odpowiedzialności pomiędzy starterem World Athletics a innymi członkami zespołu startu. Podczas gdy starter World Athletics przejmuje wszystkie uprawnienia i obowiązki startera podczas startu w każdym biegu, do którego został przydzielony, nie zastępuje on arbitra startu ani wtedy, ani w żadnym innym momencie. Starter World Athletics nie jest upoważniony do unieważniania decyzji arbitra startu.

12. Komisja odwoławcza zawodów

Na wszystkich zawodach organizowanych zgodnie z p. 1. (a), (b), (c) oraz 2. (a), (b) definicji zawodów rankingu światowego, powołuje się komisję odwoławczą, która zwykle powinna składać się z trzech, pięciu lub siedmiu osób. Jeden z jej członków powinien być przewodniczącym, a inny sekretarzem. Jeśli uzna się to za stosowne, sekretarzem może być osoba nie wchodząca w skład komisji odwoławczej zawodów.

W przypadku apelacji dotyczących art. 54 przepisów technicznych, co najmniej jeden członek komisji odwoławczej musi być sędzią chodu sportowego kategorii gold, silver lub bronze World Athletics.

Członkowie komisji odwoławczej nie mogą być obecni podczas obrad komisji, które dotyczą jakiegokolwiek apelacji, która dotyczy, bezpośrednio lub pośrednio, zawodnika zrzeszonego w ich własnej federacji krajowej. Przewodniczący komisji odwoławczej zwraca się do każdego członka, którego dotyczy niniejsza część przepisu, o wycofanie się, jeśli członek komisji sam jeszcze tego nie uczynił. Rada WA lub odpowiedni organ zarządzający wyznacza jednego lub więcej zastępców członków komisji w celu zastąpienia każdego członka (członków) komisji, który nie może uczestniczyć w analizie złożonej apelacji.

Ponadto, komisja odwoławcza powinna być powoływana również na innych zawodach, jeżeli organizatorzy uznają to za pożądane lub konieczne w świetle prawidłowego przebiegu zawodów.

Podstawową funkcją komisji odwoławczej jest rozpatrywanie wszystkich apelacji na podstawie art. 8 przepisów technicznych oraz wszelkich spraw wynikłych w trakcie zawodów, które są jej przedstawione do rozstrzygnięcia.

13. Osoby przeprowadzające zawody

Organizatorzy zawodów i/lub właściwy organ zarządzający wyznaczają wszystkie osoby pełniące funkcje, z zastrzeżeniem przepisów obowiązujących w kraju, gdzie odbywają się zawody, a w przypadku zawodów, o których mowa w p. 1. (a), (b), (c) oraz 2. (a), (b) definicji zawodów rankingu światowego, z zastrzeżeniem przepisów oraz procedur właściwego organu zarządzającego.

Poniższa lista zawiera osoby uznane za istotne dla prawidłowego przeprowadzenia zawodów. Organizatorzy mogą jednak zmienić tę listę w zależności od lokalnych warunków.

Kierownictwo zawodów

- Dyrektor zawodów (zob. art. 14 przepisów zawodów)
- Sędzia główny zawodów wraz z odpowiednią liczbą zastępców (patrz art. 15 przepisów zawodów)
- Kierownik techniczny zawodów i odpowiednia liczba zastępców (patrz art. 16 przepisów zawodów)
- Reżyser zawodów (zob. art. 17 przepisów zawodów)

Osoby nadzorujące przebieg zawodów

- Arbiter/-trzy bramki (call room)
- Arbiter/-trzy biegów
- Arbiter/-trzy konkurencji technicznych
- Arbiter/-trzy konkurencji wielobożowych
- Arbiter/-trzy konkurencji rozgrywanych poza stadionem
- Arbiter/-trzy wideoweryfikacji
- Odpowiednia liczba sędziów głównych biegów (patrz art. 19 przepisów zawodów)
- Odpowiednia liczba sędziów głównych konkurencji technicznych (patrz art. 19 przepisów zawodów)
- Sędzia główny, odpowiednia liczba asystentów i pięciu sędziów oceniających styl chodu dla każdej konkurencji chodu sportowego rozgrywanego na obiekcie lekkoatletycznym (patrz art. 54 przepisów technicznych)
- Sędzia główny, odpowiednia liczba asystentów i ośmiu sędziów oceniających styl chodu dla każdej konkurencji chodu sportowego rozgrywanego na trasie (patrz art. 54 przepisów technicznych)
- Odpowiednia liczba sędziów obsługujących konkurencję chodu sportowego w tym, jeśli to konieczne, łącznie z notującymi wyniki, obsługującymi tablicę informacyjną itp. (patrz art. 54 przepisów technicznych)
- Kierownik sędziów torowych wraz z odpowiednią liczbą sędziów torowych (patrz art. 20 przepisów zawodów)
- Kierownik mierzących czas wraz z odpowiednią liczbą sędziów mierzących czas (patrz art. 21 przepisów zawodów)
- Sędzia główny fotofiniszu i odpowiednia liczba zastępców (patrz art 21 przepisów zawodów i art. 19 przepisów technicznych)
- Sędzia główny pomiaru czasu przy użyciu transponderów i odpowiednia liczba asystentów (patrz art. 21 przepisów zawodów i art. 19 przepisów technicznych)
- Koordynator startu oraz odpowiednia liczba osób starterów i starterów odwołujących (patrz art. 22 przepisów zawodów)
- Asystenci startera (patrz art. 23 przepisów zawodów)
- Sędzia koordynujący liczenie okrążeń i odpowiednia liczba sędziów liczących okrążenia (patrz art. 24 przepisów zawodów)
- Kierownik sekretariatu zawodów i zastępcy (patrz art. 25 przepisów zawodów)
- Kierownik Centrum Informacji Technicznej (TIC) oraz odpowiednia liczba asystentów (patrz art. 25.5 przepisów zawodów)
- Inspektor zawodów i odpowiednia liczba asystentów (art. 26 przepisów zawodów)
- Operatorzy wiatromierzy (art. 27 przepisów zawodów)
- Sędzia główny aparatury pomiarowej wraz z odpowiednią liczbą asystentów (patrz art. 28 przepisów zawodów)
- Sędzia główny bramki wraz z odpowiednią liczbą sędziów call room-u (patrz art. 29 przepisów zawodów)
- Komisarz ds. reklamy (zob. art. 30 przepisów zawodów)

Dodatkowe osoby

- Spiker/-rzy
- Statystycy
- Lekarze
- Stewardzi dla sportowców, urzędników i mediów

Arbitrzy i sędziowie główni konkurencji powinni nosić wyróżniający ich strój lub insygnia, np. opaskę na ramieniu. Jeśli zostanie to uznane za konieczne, mogą zostać wyznaczeni asystenci. Należy zadbać o to, aby sędziowie i inne osoby były jak najmniej widoczne w miejscu rozgrywania konkurencji.

Liczba sędziów wyznaczonych na zawody powinna być odpowiednia na tyle, żeby zapewnić prawidłowe i skuteczne wykonywanie powierzonych obowiązków, a także aby zapewnić możliwość odpowiedniego odpoczynku, jeśli zawody trwają przez jeden dzień lub przez kilka kolejnych dni. Należy jednak uważać, aby nie wyznaczyć zbyt wielu sędziów, tak aby miejsce rozgrywania zawodów nie było zatłoczone lub zasłonięte. Na coraz większej liczbie zawodów niektóre zadania wykonywane dotychczas przez sędziów pomocniczych, czyli niepełniących funkcji kierowniczych są "zastępowane" przez technologię i o ile nie jest logicznie wymagane wspomaganie i nadzorowanie technologii to należy to wziąć pod uwagę przy planowaniu i wyznaczaniu liczby sędziów.

Wskazówka dotycząca bezpieczeństwa

Arbitrzy i sędziowie pełnią wiele ważnych funkcji, ale żadna z nich nie jest ważniejsza niż ich rola w zapewnieniu bezpieczeństwa wszystkim uczestnikom imprezy. Arena lekkoatletyczna może być niebezpiecznym miejscem. Ciężkie i ostre narzędzia używane w konkurencjach technicznych stanowią zagrożenie dla każdego, kto znajdzie się na ich drodze. Sportowcy biegający na bieżni lub po rozbiegu z dużą prędkością mogą zranić siebie i każdego, z kim się zderzą. Zawodnicy biorący udział w skokach często lądują w nieoczekiwany lub niezamierzony sposób. Pogoda i inne warunki mogą sprawić, że zawody sportowe staną się niebezpieczne, zarówno tymczasowo, jak i przez dłuższy czas.

Zdarzało się, że sportowcy, sędziowie, fotografowie i inne osoby doznawały obrażeń (czasem śmiertelnych) w wypadkach na terenie zawodów i aren rozgrzewkowych lub w ich pobliżu. Wielu z tych obrażeń można było zapobiec.

Sędziowie muszą być zawsze świadomi niebezpieczeństw, które są nieodłącznym elementem sportu. Muszą być czujni przez cały czas i nie mogą pozwolić sobie nawet na chwilę dekoncentracji. Niezależnie od zajmowanego stanowiska, wszyscy sędziowie mają obowiązek zrobić wszystko, co w ich mocy, by arena lekkoatletyczna stała się bezpieczniejszym miejscem. Wszyscy sędziowie powinni myśleć o bezpieczeństwie zawsze i wszędzie, gdy znajdują się na miejscu rozgrywania zawodów. Powinni interweniować, gdy jest to konieczne, aby zapobiec wypadkowi, gdy widzą warunki lub sytuację, która może do niego doprowadzić. Zapewnienie bezpieczeństwa jest sprawą najwyższej wagi – istotniejszą nawet niż ścisłe przestrzeganie przepisów. W rzadkich przypadkach, gdy dochodzi do konfliktu, troska o bezpieczeństwo musi być priorytetem.

14. Dyrektor zawodów

Do zadań dyrektora zawodów, wspólnie z dyrektorem technicznym oraz innymi poszczególnymi delegatami należy:

- 14.1 planowanie technicznej organizacji zawodów łącznie z reżyserią zawodów i ceremoniami medalowymi;
- 14.2 zapewnienie realizacji tego planu przed i w trakcie zawodów;
- 14.3 zapewnienie rozwiązań do wszelkich problemów technicznych lub wdrożenie działań alternatywnych;
- 14.4 zarządzanie współpracą pomiędzy osobami zaangażowanymi w realizację zawodów;
- 14.5 pozostawanie w kontakcie, za pośrednictwem systemu łączności, ze wszystkimi osobami kluczowymi dla realizacji i transmisji zawodów;
- 14.6 ścisła współpraca z reżyserem zawodów w celu zapewnienia realizacji zapisów art. CR 17;
- 14.7 zapewnienie precyzyjnego przygotowania i opublikowania czasów zgłoszeń na bramce, zgodnie z art. CR 29.1.1;
- 14.8 komunikowanie się z koordynatorem startu w celu zapewnienia sprawnej realizacji zapisów art. CR 22.1.3;
- 14.9 bycie zorientowanym we wszelkich regulaminach mających zastosowanie w danych zawodach oraz w sposobie funkcjonowania wykorzystywanych systemów technologicznych oraz systemów IT;
- 14.10 zarządzanie wszelkimi kwestiami powstałymi w oparciu o zapisy art. TR 7.5.

Podczas zawodów, w celu zapewnienia sprawnego działania, dyrektor zawodów powinien znajdować się w miejscu umożliwiającym optymalny widok na miejsce rozgrywania zawodów, w pobliżu reżysera zawodów, jak również z dostępem do zadowalających i niezawodnych łącznych technologicznych oraz uzupełniających monitorów.

15. Sędzia główny zawodów (SGZ)

Sędzia główny zawodów jest odpowiedzialny za prawidłowy przebieg zawodów. Powinien on sprawdzić, czy wszyscy wytypowani sędziowie zgłosili się do pełnienia swoich obowiązków, wyznaczyć zastępców, gdy jest to konieczne. Ma on również prawo odsunąć od pełnionych obowiązków sędziego, który nie przestrzega przepisów. We współpracy z wyznaczonym inspektorem, powinni dopilnować, aby na miejsce rozgrywania zawodów wpuszczane były wyłącznie osoby upoważnione.

Uwaga: W przypadku zawodów trwających dłużej niż cztery godziny lub dłużej niż jeden dzień, zaleca się wyznaczenie odpowiednią liczbę zastępców sędziego głównego zawodów.

Sędzia główny zawodów, z upoważnienia dyrektora zawodów oraz zgodnie ze wskazówkami i decyzjami delegata technicznego, jest odpowiedzialny za wszystko, co dzieje się na miejscu rozgrywania zawodów.

Na obiekcie, musi znajdować się w takim miejscu, aby móc widzieć wszystko, co się dzieje w trakcie zawodów i wydawać niezbędne polecenia. Musi mieć w swoim posiadaniu pełną listę wszystkich wyznaczonych sędziów i być w stanie sprawnie komunikować się z innymi osobami funkcyjnymi.

W zawodach wielodniowych istnieje duże prawdopodobieństwo, że niektórzy sędziowie nie będą w stanie prowadzić zawodów przez cały czas ich trwania.

Sędzia główny zawodów powinien mieć do swojej dyspozycji rezerwę sędziów, z której w razie potrzeby może zapewnić odpowiednie zastępstwo. Nawet jeśli wszyscy sędziowie na dane zawody są obecni, sędzia główny zawodów powinien zapewnić, że sędziowie wykonują swoje obowiązki prawidłowo, a jeśli nie, powinien być on gotowy do ich zastąpienia.

Powinien dopilnować, aby sędziowie (i osoby im pomagające) opuścili miejsce rozgrywania zawodów, gdy tylko zakończy się ich konkurencja lub gdy zakończy się ich praca, jeśli przydzielone im zostały dodatkowe zadania.

16. Kierownik techniczny zawodów (KTZ)

16.1. Kierownik techniczny jest odpowiedzialny za zapewnienie, że:

- 16.1.1. bieżnia, rozbiegi, koła, łuki, sektory, zeskoki w konkurencjach technicznych oraz cały sprzęt i wyposażenie są zgodne z przepisami;
- 16.1.2. umieszczenie i usunięcie sprzętu i wyposażenia zgodnie z planem organizacyjnym zawodów, ustalonym na podstawie programu minutowego zawodów, zatwierdzonym przez delegata(-ów) technicznego(-ych);
- 16.1.3. techniczna prezentacja miejsc rozgrywania konkurencji jest zgodna z ww. planem;
- 16.1.4. weryfikacja i oznakowanie sprzętu zawodniczego dopuszczonego do zawodów jest zgodna z przepisem 32.2 przepisów technicznych; oraz
- 16.1.5. otrzymał lub jest świadom istnienia przed zawodami, niezbędnej certyfikacji zgodnie z art. 10.1 przepisów technicznych.

Kierownik techniczny działa z upoważnienia dyrektora zawodów lub sędziego głównego zawodów. Jednak doświadczony kierownik techniczny powinien charakteryzować się daleko posuniętą inicjatywą własną i podejmować się wielu zadań bez żadnego uprzedniego zlecenia ich, a także bez ciągłego kontrolowania czy nadzoru. Należy zapewnić bezpośrednią komunikację między poszczególnymi osobami przeprowadzającymi zawody a kierownikiem technicznym zawodów. Jeśli arbiter lub sędzia główny konkurencji technicznej zauważy, że miejsce, w którym się ona odbywa

(lub ma się odbywać) wymaga modyfikacji lub ulepszenia, musi to zgłosić sędziemu głównemu zawodów, który zleca kierownikowi technicznemu zawodów podjęcie koniecznych działań. Również, gdy arbiter uważa, że istnieje potrzeba zmiany miejsca rozgrywania konkurencji (art. 25.20 przepisów technicznych), powinien o tym powiadomić sędziego głównego zawodów, który zleca kierownikowi technicznemu zawodów wykonanie lub zlecenie wykonania zaleceń odpowiedniego arbitra. Należy jednak pamiętać, że ani siła wiatru, ani zmiana jego kierunku nie są wystarczającymi przesłankami do zmiany miejsca rozgrywania konkurencji.

Z chwilą, gdy dyrektor zawodów lub delegaci techniczni zatwierdzili listę sprzętu, jaki będzie używany w trakcie zawodów kierownik techniczny zawodów ma za zadanie przygotować, zamówić i odebrać wskazany sprzęt. Po przygotowaniu sprzętu, kierownik techniczny lub wskazane osoby muszą dokładnie sprawdzić wagę i wymiary w celu potwierdzenia zgodności dostarczonego sprzętu z obowiązującymi przepisami. Kierownik techniczny zawodów musi także zapewnić, że art. 31.17.4 przepisów zawodów jest przestrzegany w sposób prawidłowy, jeśli ustanawiany jest rekord.

W odniesieniu do sprzętu rzutowego, informacje dla producentów dotyczące zakresu sprzętu, który ma być dostarczany organizatorom, zostały usunięte z przepisów w 2017 roku i przeniesione do dokumentacji związanej z systemem certyfikacji World Athletics. Kierownicy techniczni powinni jednak stosować te wytyczne przy przyjmowaniu sprzętu od dostawców, ale nie powinni odrzucać sprzętu zgłoszonego do zawodów lub używanych na zawodach z powodu ich niezgodności ze wspomnianym zakresem. Wskazywany parametr minimalnej wagi sprzętu jest w tym przypadku decydujący.

17. Reżyser zawodów

Reżyser zawodów planuje, wraz z dyrektorem zawodów, sposób prezentacji zawodów, we współpracy z delegatem(-ami) organizacyjnym(-i) i technicznym(-i), stosownie do sytuacji. Zapewnia on realizację planu, rozwiązując wszelkie istotne problemy wraz z dyrektorem zawodów i odpowiednim delegatem (odpowiednimi delegatami). Zarządza również zespołem ludzi, odpowiadających za produkcję danego wydarzenia, korzystając z systemu łączności, aby być w kontakcie z każdym z nich.

Powinien zapewnić, że poprzez komunikaty i dostępną technologię, opinia publiczna otrzyma informacje dotyczące zawodników biorących udział w każdej konkurencji, w tym listy startowe, wyniki w trakcie rozgrywania konkurencji i wyniki końcowe. Oficjalne wyniki (miejsca, czasy, wysokości, odległości i punkty) każdej konkurencji powinny zostać przekazane w możliwie najkrótszym czasie po ich otrzymaniu.

Na zawodach rozgrywanych zgodnie z p. 1. (a) i (b) definicji zawodów rankingu światowego, spikerzy w języku angielskim i francuskim są wyznaczani przez Radę WA.

Reżyser zawodów jest odpowiedzialny nie tylko za planowanie, prowadzenie i koordynację produkcji pod względem prezentacji wszystkich działań, które mają miejsce na arenie, ale także za zsynchronizowanie ich z oczekiwaniami jakie stawiane są w ramach tworzenia show, które ma być zaprezentowane widzom w obiekcie.

Celem głównym pracy reżysera i całego zespołu jest stworzenie pouczającej, zabawnej, żywej i atrakcyjnej produkcji wydarzenia, które ma być zaferowane telewidzom, widzom i uczestnikom zawodów. Aby to się udało, konieczny jest odpowiednio skompletowany zespół i sprzęt do stworzenia odpowiedniej oprawy widowiska. Reżyser zawodów jest osobą odpowiedzialną za koordynację osób związanych z przebiegiem i zaprezentowaniem wydarzenia, pracujących na płycie i poza nią, do których zaliczyć można (bez ograniczania listy kluczowych osób działających na rzecz stworzenia atrakcyjnego widowiska): spikerów, operatorów tablic wyników i tablic wideo, obsługi telebimów, techników audio i wideo, operatorów kamer produkcyjnych, DJ-a oraz osób odpowiedzialnych za ceremonie medalowe.

Dla prawie każdego zawodów niezbędny jest spiker. Jego miejsce pracy należy zaplanować w taki sposób, aby mógł on śledzić przebieg zawodów w dogodny sposób, najlepiej w pobliżu lub w bezpośredniej komunikacji z reżyserem i/lub dyrektorem zawodów, jeśli został wyznaczony.

18. Arbitrzy

18.1. Jeden (lub więcej) arbiter, w zależności od zawodów, powinien być wyznaczony do pracy w następujących obszarach: pomieszczenia bramki zawodniczej (Call Room) konkurencje biegowe, konkurencje techniczne, wieloboje oraz biegi i chód sportowy, rozgrywane poza stadionem. W razie potrzeby wyznacza się również jednego (lub więcej) arbitrow wideo. Arbiter startu wyznaczany jest do nadzorowania procedury startu w konkurencjach biegowych.

Arbiter wideo pracujący w specjalnym pomieszczeniu, przygotowanym do analizy wideo z różnych kamer, służących do obserwacji rywalizacji, powinien być w odpowiedni sposób skomunikowany z arbitrami konkurencji i stanowić wsparcie dla arbitra konkurencji w przypadku konieczności pogłębionej oceny próby zawodnika.

Na zawodach, na które wyznaczona została odpowiednia liczba arbitrow, tak że więcej niż jeden z nich jest wyznaczony do nadzorowania konkurencji biegowych, zaleca się, aby jeden z nich pełnił funkcję arbitra startu. Arbiter startu w takich okolicznościach powinien korzystać ze wszystkich uprawnień jakie daje mu pełniona funkcja w odniesieniu do obszaru startu i nie jest wymagane, aby w procesie podejmowania decyzji składał raporty lub działał poprzez jakiegokolwiek innego sędziego, np.: arbitra biegów lub sędziego głównego chodu. Jednakże, jeśli tylko jeden sędzia jest wyznaczony do nadzorowania konkurencji biegowych na danych zawodach, zdecydowanie zaleca się, żeby arbiter taki znajdował się w obrębie startu konkurencji (zwłaszcza w przypadku konkurencji biegowych, gdzie zawodnicy startują z tzw. startu niskiego) tak, aby obserwować procedurę startu pod kątem pojawienia się ewentualnych problemów, a w rezultacie, żeby podjąć odpowiednią decyzję potrzebną do rozwiązania takiej sytuacji. Będzie to łatwiejsze, gdy na zawodach używany jest certyfikowany przez World Athletics system informacji startowej (SIS).

Jeśli SIS nie jest używany, a także w sytuacji, gdy arbiter nie będzie miał możliwości niezwłocznego przemieszczenia się w kierunku linii mety po zakończeniu procedury startowej (jak w przypadku biegów na dystansach: 100 m, 100/110 m przez płotki i 200 m), a także przewidując ewentualną potrzebę podjęcia decyzji przez arbitra biegów o kolejności w biegu, dobrym rozwiązaniem może być poproszenie koordynatora startu (który powinien mieć duże doświadczenie jako starter) o pełnienie obowiązków arbitra startu.

18.2 Arbitrzy czuwają nad przestrzeganiem przepisów i regulaminu zawodów (oraz innych wytycznych dotyczących wybranych zawodów). Rozstrzygają oni, jeśli wymaga tego sytuacja to w porozumieniu z delegatem technicznym, wszelkie protesty i zastrzeżenia dotyczące przebiegu zawodów i decydują o wszelkich sprawach, które pojawią się podczas przeprowadzania zawodów (włączając w to także strefę rozgrzewki, Call Room, jak również sytuacje mające miejsce po zakończeniu rywalizacji, aż do ceremonii dekoracji włącznie), a których nie przewidziano w niniejszych przepisach (lub innych stosownych regulacjach). Arbiter w trakcie rozgrywania konkurencji nie działa jako sędzia lub sędzia torowy, ale może podejmować wszelkie działania lub decyzje zgodnie z przepisami na podstawie własnych obserwacji i może uchylić decyzję podjętą przez odpowiedniego sędziego głównego.

Uwaga: Dla celów niniejszego przepisu oraz obowiązujących regulacji, w tym zasad dot. marketingu i reklamy, ceremonia dekoracji zostaje zakończona, gdy wszystkie bezpośrednio związane z nią czynności (w tym zdjęcia wykonywane przez fotografów, runda honorowa, interakcja z widownią itd.) zostały ukończone.

Należy zwrócić szczególną uwagę na to, że nie jest konieczne, aby arbiter konkurencji otrzymał raport od sędziego głównego konkurencji lub sędziego torowego, aby podjąć decyzję o dyskwalifikacji. Arbiter może podejmować decyzję w każdym momencie na podstawie własnej, bezpośredniej obserwacji.

Powyższa uwaga powinna być interpretowana jako obejmująca wszystkie sprawy, które są przypadkowe lub związane z ceremonią dekoracji i za które odpowiedzialny jest arbiter konkurencji. Kiedy ceremonie dekoracji odbywają się w innym miejscu lub w trakcie innej sesji, należy kierować się zdrowym rozsądkiem i jeśli to konieczne, może być konieczne wyznaczenie innego arbitra, jeśli nie ma możliwości, aby poprzedni arbiter mógł podjąć decyzje w związku z zaistniałą sytuacją (patrz również komentarz po art. 5 przepisów zawodów).

- 18.3 Arbiter konkurencji biegowych ma prawo do decydowania o kolejności zawodników na mecie tylko wtedy, gdy w sprawie spornego miejsca sędzia główny konkurencji nie jest w stanie podjąć decyzji. Arbiter biegów nie może podejmować decyzji, które leżą w kompetencjach sędziego głównego chodu sportowego. Arbiter startu (lub jeśli nie został wyznaczony to arbiter biegów) jest uprawniony do podejmowania decyzji w każdej sprawie związanej ze startem, jeśli nie zgadza się z decyzjami podjętymi przez zespół starterów, z wyjątkiem przypadków, gdy chodzi o ewidentny falstart wskazany przez system informacji startowej (SIS) certyfikowany przez World Athletics, chyba że arbiter z jakiegokolwiek powodu stwierdzi, że informacje dostarczone przez system są w sposób oczywisty niedokładne. Zob. również art. TR 8.4.1. Arbiter wielobojów sprawuje nadzór nad przebiegiem zawodów wielobojowych i nad przebiegiem poszczególnych konkurencji rozgrywanych w ramach wielobojów (z wyjątkiem spraw związanych z procedurą startu, jeśli został wyznaczony arbiter startu).
- 18.4 Właściwy arbiter konkurencji ma obowiązek sprawdzić wszystkie końcowe wyniki rywalizacji, a także powinien rozstrzygać wszelkie sporne sytuacje. We współpracy z sędzią głównym aparatury pomiarowej, jeśli taki został wyznaczony, nadzoruje pomiary wyników rekordowych. Po zakończeniu każdej rundy danej konkurencji protokół z wynikami powinien zostać niezwłocznie ukończony, podpisany (lub w inny sposób zatwierdzony) przez odpowiedniego arbitra lub sędziego głównego fotofiniszu i przekazany do sekretariatu zawodów.
- 18.5 Odpowiedni arbiter ma prawo udzielania ostrzeżenia lub wykluczenia z zawodów zawodnika lub zespołu sztafetowego zgodnie z art. TR 7.1.
- [zob. dodatkowo art. TR 7]
- 18.6 Arbiter może ponownie rozpatrzyć decyzję (czy to podjętą w pierwszej instancji, czy przy rozpatrywaniu protestu) na podstawie wszelkich dostępnych dowodów, pod warunkiem, że nowa decyzja jest nadal możliwa do zastosowania. Przyjmuje się, że taka zmiana decyzji może być podjęta tylko przed ceremonią dekoracji dla danej konkurencji lub przed decyzją podjętą przez komisję odwoławczą zawodów.

Niniejszy artykuł wyjaśnia, że tak jak w przypadku komisji odwoławczej (patrz art. 8.9 przepisów technicznych), arbiter może ponownie rozpatrzyć decyzję i może to zrobić w równym stopniu niezależnie od tego, czy była to decyzja podjęta przez niego samego w pierwszej instancji, czy też decyzja podjęta podczas rozpatrywania złożonego do niego protestu. Ta opcja może być brana pod uwagę szczególnie wtedy, gdy nowe dowody i informacje pojawiają się szybko, ponieważ może to pozwolić na uniknięcie konieczności składania apelacji do komisji odwoławczej. Należy jednak pamiętać o praktycznych ograniczeniach czasowych dla takiego ponownego rozpatrzenia decyzji.

- 18.7 Jeśli, w opinii właściwego arbitra, na zawodach wystąpią takie okoliczności, że sprawiedliwość wymaga, aby jakaś konkurencja lub jej część zostały powtórzone, to jest on upoważniony do uznania wyników konkurencji w całości bądź w części za nieważne i zarządzenia konieczności jej powtórzenia, albo tego samego dnia, albo przy innej okazji, według własnego uznania. (zob. również art. TR 8.4 i TR 17.1).

Arbitrzy i członkowie komisji odwoławczej powinni zwrócić szczególną uwagę na to, że, z wyjątkiem bardzo szczególnych okoliczności, zawodnik, który nie ukończy biegu, nie powinien awansować do następnej rundy lub brać udział w zarządzanej powtórce biegu.

- 18.8 W przypadku, gdy zawodnik niepełnosprawny fizycznie startuje w zawodach rozgrywanych na podstawie niniejszych przepisów, właściwy arbiter może zinterpretować lub zezwolić na odstępstwo od któregośkolwiek z odpowiednich przepisów (innych niż art. 6.3 przepisów technicznych) tak, aby umożliwić udział zawodnika, pod warunkiem, że takie odstępstwo nie zapewni zawodnikowi przewagi nad innym zawodnikiem startującym w tej samej konkurencji. W przypadku jakichkolwiek wątpliwości lub gdy decyzja jest sporna, sprawa powinna zostać skierowana do komisji odwoławczej zawodów.

Uwaga: Celem tego przepisu nie jest dopuszczenie do udziału w zawodach przewodnika biegacza z niepełnosprawnością wzroku, chyba że zezwalają na to przepisy konkretnych zawodów.

Niniejszy przepis ułatwia sportowcom niepełnosprawnym udział w zawodach lekkoatletycznych w konkurencjach wraz z zawodnikami pełnosprawnymi. Na przykład, osoba po amputacji ręki nie jest w stanie w ścisły sposób stosować się do art. 16.3 przepisów technicznych podczas startu niskiego, kładąc obie ręce na podłożu. Artykuł ten umożliwia arbitrowi startu interpretację przepisów w taki sposób, aby umożliwić zawodnikowi umieszczenie kikuta na podłożu lub umieszczenie drewnianych klocków lub podobnych elementów na podłożu przed linią startu, na którym umieszczony jest kikut ramienia, lub w przypadku większej amputacji ramienia, gdy zawodnik nie jest w stanie w żaden sposób mieć kontaktu z podłożem, przyjęcie pozycji startowej bez jakiegokolwiek kontaktu z nawierzchnią.

Należy jednak zaznaczyć, że artykuł ten nie zezwala na uczestnictwo przewodników zawodników niewidomych lub słabowidzących w zawodach dla osób pełnosprawnych (chyba, że jest to wyraźnie dozwolone w regulaminie zawodów), ani też nie pozwala arbitrowi interpretować przepisów w sposób naruszający odpowiednie aspekty art. 6 przepisów technicznych – w szczególności zaś nie zezwala na stosowanie technologii lub urządzeń, które dawałyby przewagę użytkownikowi [patrz art. 6.3.3 i 6.3.4 przepisów technicznych, który dotyczy w szczególności używania protez i innych technologicznych rozwiązań].

W przypadkach, gdy zawodnicy niepełnosprawni startują w tych samych zawodach w tym samym czasie, co zawodnicy pełnosprawni i wbrew przepisom (albo ze względu na brzmienie przepisów, albo dlatego, że arbiter nie jest w stanie prawidłowo zinterpretować przepisów zgodnie z art. 18.8 przepisów zawodów), wówczas należy stosować oddzielny protokół dla tych zawodników lub ich udział powinien być w inny sposób wyraźnie zaznaczony w protokole. (patrz również art. 25.3 przepisów zawodów). Niezależnie od tego zawsze należy podawać, na listach startowych i w wynikach, klasyfikację Międzynarodowego Komitetu Paraolimpijskiego (IPC) dla każdego uczestniczącego paralekkoatlety.

19. Sędziowie

Ogólnie

- 19.1 Sędzia główny konkurencji rozgrywanych na bieżni i sędzia główny konkurencji technicznej koordynują pracę sędziów w swoich komisjach. Jeżeli kierownictwo nie podzieliło zadań w ramach danej komisji to sędziowie główni konkurencji powinni je przydzielić.
- 19.2 Sędziowie mogą ponownie rozpatrzyć każdą pierwotną decyzję, jeśli została ona podjęta przez nich omyłkowo, pod warunkiem, że nowa decyzja jest nadal możliwa do zastosowania. W sytuacji, jeśli decyzja została później podjęta przez arbitra lub komisję

odwoławczą, powinni oni przekazać wszystkie dostępne informacje arbitrowi lub komisji odwoławczej.

Konkurencje biegowe

- 19.3 Wszyscy sędziowie, którzy decydują o kolejności zawodników na mecie, muszą znajdować się po jednej stronie bieżni lub trasy. W przypadku, gdy nie mogą podjąć decyzji co do kolejności miejsc, powinni zwrócić się do arbitra, do którego należy głos rozstrzygający.

Uwaga: Sędziowie powinni być usytuowani na przedłużeniu linii mety w odległości co najmniej 5 m od mety oraz zajmować miejsca na podwyższeniu.

Konkurencje techniczne

- 19.4 Sędziowie powinni ocenić i zanotować każdą próbę oraz zmierzyć każdą ważną próbę zawodników we wszystkich konkurencjach technicznych. W skoku wzwyż i skoku o tyczce dokładny pomiar powinien być dokonywany po każdym podniesieniu poprzeczki, szczególnie gdy są podejmowane próby ustanowienia rekordu. Co najmniej dwóch sędziów powinno notować wszystkie próby sprawdzając swoje zapisy po zakończeniu każdej kolejki. Wyznaczony sędzia powinien sygnalizować, czy próba jest ważna, czy nieważna przez podniesienie odpowiednio białej lub czerwonej chorągiewki. Wskazanie ważności lub nieważności próby może być sygnalizowane również w inny sposób.

Dopóki sędzia nie jest pewien, że nastąpiło naruszenie przepisów, zazwyczaj podejmuje decyzje na korzyść zawodnika z racji powziętych wątpliwości, wskazując, że próba jest ważna poprzez podniesienie białej chorągiewki. Jednakże, kiedy wyznaczony jest arbiter wideo z dostępem do materiału filmowego z konkurencji technicznej, istnieje opcja, w przypadku wątpliwości, aby sędzia główny konkurencji, w połączeniu z arbitrem konkurencji, opóźnili podniesienie którejkolwiek z chorągiewek, aż do momentu zasięgnięcia rady arbitra wideo - zawsze upewniając się, że miejsce lądowania jest zachowane lub że próba jest mierzona, jeśli jest ważna. Ewentualnie, sędzia główny konkurencji, jeśli ma bardzo poważne wątpliwości co do ważności próby, może podnieść czerwoną chorągiewkę, upewniając się, że miejsce lądowania zostało zachowane lub że próba została zmierzona, a następnie zasięgnąć porady u arbitra wideo.

Zaleca się, aby w każdej konkurencji technicznej używać tylko jednego zestawu białych i czerwonych chorągiewek, aby zmniejszyć możliwość pomyłki co do sygnalizacji ważności prób. Uważa się, że nie jest konieczne używanie więcej niż jednego zestawu chorągiewek w konkurencjach skoków. Tam, gdzie nie jest dostępna tablica wskazująca prędkość wiatru w skokach długich, powinna być użyta inna niż czerwona chorągiewka forma zakomunikowania, że prędkość wiatru przekroczyła dopuszczalny przepisami poziom.

W przypadku konkurencji rzutowych, w odniesieniu do:

- a. Wskazania sędziemu głównemu konkurencji przez innych sędziów obserwujących prawidłowość wykonania próby z drugiej strony koła, że popełniono błąd, zaleca się stosowanie alternatywnej formy sygnalizacji, takiej jak mała czerwona kartka trzymana w ręku przez takiego sędziego bądź w inny, ustalony przed rozpoczęciem konkursu sposób;
- b. w przypadku upadku sprzętu rzutowego na lub poza linią sektora, zaleca się stosowanie alternatywnej formy wskazania nieważności próby, na przykład poprzez sygnalizację wyciągniętą ręką przez sędziego równoległą do ziemi;
- c. oceny w rzucie oszczepem, że metalowa głowica nie dotknęła ziemi przed jakąkolwiek inną częścią oszczepu, zaleca się stosowanie alternatywnej formy wskazania nieważności próby na przykład przez popchnięcie otwartej dłoni sędziego w kierunku ziemi.

20. Sędziowie torowi

- 20.1. Sędziowie są pomocnikami arbitra, bez uprawnień do podejmowania ostatecznych decyzji.
- 20.2. Sędziowie torowi powinni być rozmieszczeni przez arbitra biegów w taki sposób, aby mogli dokładnie obserwować przebieg zawodów i w przypadku stwierdzenia nieprawidłowości lub naruszenia przepisów (innych niż art. 54.2 przepisów technicznych) przez zawodnika lub inną osobę, mogli natychmiast sporządzić pisemny raport o tym zdarzeniu dla arbitra.
- 20.3. Każde takie naruszenie przepisów powinno być zasygnalizowane odpowiedniemu arbitrowi poprzez podniesienie żółtej flagi lub w inny wiarygodny sposób zatwierdzony przez Delegata(-ów) Technicznego(-ych).
- 20.4. Należy wyznaczyć odpowiednią liczbę sędziów torowych, w celu nadzorowania stref zmian w biegach sztafetowych.

Uwaga (i): Jeśli sędzia torowy zauważył, że zawodnik biegł nie po swoim torze lub że zmiana w sztafecie nastąpiła poza strefą zmian, powinien niezwłocznie zaznaczyć miejsce na bieżni, w którym nastąpiło przekroczenie lub sporządzić notatkę opisującą to zdarzenie na papierze lub w formie elektronicznej.

Uwaga (ii): Sędzia torowy powinien zgłosić arbitrowi biegów każde naruszenie przepisów, nawet jeśli zawodnik (lub zespół, w przypadku biegów sztafetowych) nie ukończył konkurencji.

Kierownik sędziów torowych (patrz art. 13 przepisów zawodów) jest asystentem arbitra konkurencji rozgrywanych na bieżni i wskazuje rozmieszczenie oraz koordynuje pracę i przepływ informacji od każdego sędziego torowego. Rysunki bieżni, które można pobrać ze strony internetowej World Athletics, wskazują punkty, w których powinni być umieszczeni sędziowie torowi (biorąc pod uwagę ich liczbę) dla różnych konkurencji biegowych. Należy pamiętać, że te wskazówki opisują tylko jedną z możliwości. Do sędziów głównego zawodów, po konsultacjach z arbitrem konkurencji rozgrywanych na bieżni, należy wybór odpowiedniej liczby sędziów torowych w zależności od poziomu mityngu, liczby startujących zawodników i liczby dostępnych sędziów.

Sygnalizowanie naruszenia przepisów

Jeśli konkurencje biegowe rozgrywane są na nawierzchni syntetycznej, często sędziowie torowi byli wyposażeni w taśmy samoprzylepne tak, aby mogli oni zaznaczyć miejsce, w którym doszło do naruszenia przepisów - chociaż przepisy (patrz uwaga (i) powyżej) wskazują obecnie, że może to być, co jest coraz częstszą praktyką, zaznaczone w inny sposób. Należy pamiętać, że niezgłoszenie naruszenia przepisów w określony sposób (bądź całkowity brak sygnalizacji) nie uniemożliwia podjęcia decyzji o dyskwalifikacji.

Istotne jest, aby sędziowie torowi "zgłaszali" wszystkie przypadki, w których ich zdaniem doszło do naruszenia przepisów, nawet jeśli zawodnik lub zespół nie ukończy biegu. Dodanie art. 8.4.4 do przepisów technicznych ma na celu ujednoczenie podejmowanych działań i uzupełnienie uwagi (ii) do art. 20.4 przepisów zawodów - ponieważ w różnych częściach świata istniały wyraźne różnice w sygnalizacji takich sytuacji.

Standardową praktyką powinno być, że w przypadku, gdy zawodnik / zespół sztafetowy nie ukończy wyścigu, powinno to być oznaczone w protokole jako „DNF” – nie ukończono rywalizacji, a nie jako „DQ” oznaczające dyskwalifikację, włączając w to także rywalizację w biegach płotkarskich, gdzie został naruszony przepis techniczny, ale zawodnik w oczywisty sposób zaprzestał rywalizacji nawet jeśli ostatecznie minął linię mety. Art. 8.4.4 przepisów technicznych dotyczy sytuacji, w której taki zawodnik lub zespół składa protest- w związku z czym dodany został podpunkt 8.4.4.

21. Sędziowie mierzący czas, sędziowie fotofinisu i sędziowie transponderowego pomiaru czasu

- 21.1. W przypadku ręcznego pomiaru czasu, w zależności od liczby startujących, należy wyznaczyć odpowiednią liczbę sędziów mierzących czas, z których jeden będzie kierownikiem mierzących czas. Przydziela on obowiązki poszczególnym sędziom. Jeśli jest stosowane urządzenie fotofinisu do całkowicie automatycznego pomiaru czasu, lub transponderowy pomiar czasu, to mierzący czas powinni zapewnić pomiar zapasowy.
- 21.2. Sędziowie mierzący czas, sędziowie fotofinisu i sędziowie transponderowego pomiaru czasu powinni działać zgodnie z art. 19 przepisów technicznych.
- 21.3. Gdy używany jest w pełni automatyczny system pomiaru czasu w postaci fotofinisu to powinien zostać wyznaczony sędzia główny fotofinisu wraz z odpowiednią liczbą asystentów.
- 21.4. Gdy używany jest system transponderowego pomiaru czasu to powinien zostać wyznaczony sędzia główny transponderowego pomiaru czasu wraz z odpowiednią liczbą asystentów.

Wytyczne dotyczące ręcznego pomiaru czasu można pobrać ze strony internetowej [World Athletics](#).

22. Koordynator startu, starter i starterzy odwołujący

- 22.1. Do obowiązków koordynatora startu należy realizacja następujących zadań:
- 22.1.1. Przydzielenie obowiązków zespołowi starterów. Jednakże w zawodach określonych w p. 1. (a), (b), (c) oraz 2. (a), (b), (c) w ramach definicji zawodów rankingu światowego przydzielenie poszczególnych biegów starterom World Athletics należy do kompetencji delegatów technicznych.
- 22.1.2. Nadzorowanie wypełniania obowiązków przez poszczególnych członków zespołu.
- 22.1.3. Po otrzymaniu informacji od dyrektora zawodów bądź innej osoby funkcyjnej, że wszystko jest przygotowane do rozpoczęcia procedury startu (tzn., że gotowi są: mierzący czas, sędziowie i ekipa fotofinisu, sędziowie transponderowego pomiaru czasu, jeśli są one używane, oraz operator pomiaru wiatru), przekazanie jej starterowi.
- 22.1.4. Pośredniczenie w przekazywaniu informacji pomiędzy obsługą techniczną urządzeń automatycznego pomiaru czasu a sędziami.
- 22.1.5. Gromadzenie wszystkich dokumentów związanych z procedurą startu, włączając w to dokumenty pokazujące czas reakcji i/lub diagramy z systemu informacji startowej, jeśli jest używany.
- 22.1.6. Zapewnienie, że po podjęciu decyzji na podstawie art. 16.8 lub art. 39.10.3 przepisów technicznych, stosowana jest procedura określona w art. 16.9 przepisów technicznych.

Wszyscy członkowie zespołu starterów muszą być dobrze poinformowani o aktualnym brzmieniu przepisów i o tym, w jaki sposób należy je interpretować. Zespół musi również mieć jasność co do procedur, których będzie przestrzegał podczas stosowania przepisów, tak aby zawody przebiegały bez opóźnień. Członkowie zespołu muszą dobrze rozumieć odpowiednie obowiązki i role każdego członka zespołu, szczególnie startera i arbitra startu.

- 22.2 Starter, którego głównym obowiązkiem jest zapewnienie uczciwego i równego startu dla wszystkich zawodników, powinien mieć pełną kontrolę nad zawodnikami ustawionymi

w miejscu startu. Gdy system informacji startowej jest używany do pomocy w biegach ze startem niskim, należy działać w zgodzie z art.16.6 przepisów technicznych.

- 22.3 Starter powinien zająć takie miejsce, aby podczas całego startu mieć pełną kontrolę wzrokową nad wszystkimi zawodnikami.

Zaleca się, zwłaszcza w biegach z wyrównaniem, używanie na każdym torze głośników do przekazywania wszystkim zawodnikom w tym samym czasie: komend oraz sygnałów startu i falstartu.

Uwaga: Starter powinien zająć takie miejsce, aby jednocześnie widzieć wszystkich zawodników pod małym kątem. W biegach ze startu niskiego starter powinien znajdować się w takim miejscu, aby mieć pewność, że wszyscy zawodnicy są rzeczywiście w pozycji nieruchomej przed strzałem z pistoletu lub uruchomienia urządzenia startowego. (Na potrzeby niniejszych przepisów wszystkie tego typu urządzenia startowe będą nazywane „pistoletem”.) Jeżeli w biegach ze startem z wyrównaniem nie są stosowane głośniki, to starter powinien zająć takie miejsce, żeby odległość między nim i każdym z zawodników była w przybliżeniu jednakowa. Jeżeli jednak starter nie może zająć takiego miejsca, to powinien zostać tam umieszczony pistolet i należy go uruchamiać przez połączenie elektryczne.

Komendy startera muszą być wypowiedziane wyraźnie i muszą być słyszalne dla wszystkich zawodników, jednak, o ile starter nie znajduje się w dużej odległości od zawodników i nie korzysta z nagłośnienia, powinien unikać krzyczenia podczas wydawania komend.

- 22.4 Do pomocy starterowi należy wyznaczyć jednego lub więcej starterów odwołujących.

Uwaga: W biegach na 200 m, 400 m, 400 m pł, 4 x 100 m, 4 x 200 m, 4 x 400 m i w sztafecie szwedzkiej należy wyznaczyć co najmniej dwóch starterów odwołujących

- 22.5 Każdy starter odwołujący powinien zająć takie miejsce, aby mógł widzieć wszystkich przydzielonych mu zawodników.

- 22.6 Starter i/lub starterzy odwołujący, jeśli zaobserwują przekroczenie przepisów, powinni przerwać procedurę startu lub oddać strzał celem zatrzymania biegu. Po strzale lub przerwaniu startu starter odwołujący powinien zrelacjonować swoje obserwacje starterowi, który podejmie decyzję, czy i komu należy udzielić ostrzeżenia lub kogo należy zdyskwalifikować (patrz również: art. 16.7 i 16.10 przepisów technicznych).

- 22.7 Ostrzeżenie i dyskwalifikacja na mocy art. 16.7, 16.8 i 39.10.3 przepisów technicznych może być podjęta jedynie przez startera. (patrz także art. 18.3 przepisów zawodów).

Konieczne jest wzięcie pod uwagę art. 18.3 przepisów zawodów, gdy dokonuje się interpretacji zarówno niniejszego artykułu, jak i art. 16 przepisów technicznych, ponieważ w efekcie zarówno starter, jak i arbiter startu mogą stwierdzić, czy procedura startu została przeprowadzona w odpowiedni sposób. Z drugiej strony, starter odwołujący nie ma takiej władzy i chociaż może przerwać start, to po takim przerwaniu nie może działać jednostronnie i musi zgłosić swoje spostrzeżenia do startera.

Wytyczne dotyczące startów można pobrać z witryny World Athletics.

23 Asystenci startera

- 23.1 Asystenci startera powinni sprawdzić, czy zawodnicy startują we właściwych seriach lub biegach i czy mają założone właściwe numery startowe.
- 23.2 Asystenci startera muszą ustawić każdego zawodnika na właściwym torze lub w miejscu startowym zbierając zawodników na linii zbiórki w przybliżeniu 3 m przed linią startu (podobnie w biegach ze startem w grupach - przed linią startu każdej grupy). Po zakończeniu tej czynności powinni zasygnalizować starterowi gotowość do rozpoczęcia biegu. Przy powtórzeniu startu asystenci startera muszą ponownie ustawić zawodników.
- 23.3 Asystenci startera są odpowiedzialni za przygotowanie pałeczek dla zawodników biegnących na pierwszej zmianie w biegu sztafetowym.
- 23.4 Po wydaniu przez startera komendy „na miejsca” asystenci startera muszą zapewnić przestrzeganie art. 16.3 i 16.4 przepisów technicznych.
- 23.5 W przypadku falstartu asystenci startera muszą postępować zgodnie z art. 16.9 przepisów technicznych.

24 Liczący okrążenia

- 24.1 Sędziowie liczący okrążenia powinni notować liczbę okrążeń przebytych przez każdego zawodnika w biegach dłuższych niż 1500 m. Szczególnie w biegach na 5000 m i dłuższych oraz w konkurencjach chodu sportowego należy wyznaczyć odpowiednią liczbę liczących okrążenia podległych arbitrowi i wyposażyć w karty kontrolne, na których będą oni notować czasy po każdym okrążeniu (podawane przez oficjalnie mierzących czas) uzyskane przez zawodników, za których liczący okrążenia są odpowiedzialni. Przy stosowaniu tego systemu żaden z liczących okrążenia nie powinien mieć pod swoją kontrolą więcej niż czterech zawodników (sześciu w konkurencjach chodu sportowego). Zamiast ręcznego liczenia okrążeń można używać systemu komputerowego, który może wykorzystywać transpondery noszone przez każdego zawodnika.
- 24.2 Jeden liczący okrążenia powinien być odpowiedzialny za pokazywanie na linii mety liczby okrążeń, które pozostały do przebycia. Zmiany liczby okrążeń należy dokonywać na każdym okrążeniu wtedy, gdy prowadzący wbiega na prostą zakończoną linią mety. Dodatkowo, w razie potrzeby, dla zawodników, którzy zostali lub mają być zdublowani, należy stosować ręczne pokazywanie liczby okrążeń.

Rozpoczęcie ostatniego okrążenia należy zasygnalizować każdemu zawodnikowi, zwykle za pomocą dzwonka.

Wytyczne dotyczące liczenia okrążeń można pobrać ze strony [World Athletics](https://www.worldathletics.org).

25 Sekretariat zawodów, centrum informacji technicznej (TIC)

- 25.1 Sekretarz zawodów powinien zbierać kompletne wyniki wszystkich konkurencji. Szczegółowe informacje powinien uzyskać od arbitra, kierownika mierzących czas, sędziego głównego fotofinisz, sędziego głównego transponderowego pomiaru czasu i obsługującego wiatromierz. Powinien je niezwłocznie przekazać spikerowi, zapisać wyniki oraz doręczyć protokół z oficjalnymi wynikami dyrektorowi zawodów.

Jeśli wyniki znajdują się w systemie informatycznym, zawierającym komputery używane do zapisywania wyników i umieszczone przy każdej konkurencji technicznej, to sekretarz zawodów powinien zapewnić, aby pełne wyniki każdej konkurencji zostały wprowadzone do

tego systemu. Wyniki konkurencji rozgrywanych na bieżni należy wprowadzić pod nadzorem sędziego głównego fotofiniszu. Spiker i dyrektor zawodów powinni mieć dostęp do komputera z wynikami.

25.2 W konkurencjach w których zawodnicy startują używając różnego sprzętu (tak jak stosowanie różnej wagi sprzętu rzutowego czy różne wysokości i rozstawy płotków), odpowiednie różnice powinny być jasno opisane w protokole wyników a wyniki zapisane oddzielnie dla każdej kategorii startujących.

25.3 W pozostałych zawodach niż te wymienione w p.1. (a) i (b) definicji zawodów rankingu światowego tam, gdzie w regulaminie zawodów jest to przewidziane można dopuszczać do udziału zawodników:

25.3.1 startujących z asystą innej osoby, tj. biegnącym przewodnikiem; lub

25.3.2 używających mechanicznej pomocy przez zawodnika, która nie jest dozwolona na mocy zapisów art. 6.3.4 przepisów technicznych, jednakże uzyskane przez tych zawodników rezultaty powinny być oddzielnie wyszczególnione a tam, gdzie to możliwe powinna być pokazana klasyfikacja stosowana według IPC.

25.4 Następujące standardowe skróty lub symbole powinny być stosowane przy prezentowaniu list startowych lub wyników zawodów:

Nie przystąpił do startu – „DNS”

Nie ukończył konkurencji (konkurencje biegowe i chód) – „DNF”

Nie uzyskał ważnego wyniku – „NM”

Dyskwalifikacja (wraz ze wskazaniem podstawy) – „DQ”

Ważna próba w skokach wysokich – „O”

Próba nieważna – „X”

Opuszczenie próby w konkurencjach technicznych – „-”

Rezygnacja/wycofanie się z udziału w trakcie trwania konkurencji technicznej lub z wieloboju – „r”

Kwalifikacja do wyższej rundy eliminacyjnej lub finału w wyniku zajętego miejsca w konkurencjach biegowych – „Q”

Kwalifikacja do wyższej rundy eliminacyjnej lub finału w wyniku uzyskanego czasu w konkurencjach biegowych – „q”

Kwalifikacja z eliminacji do finału w konkurencji technicznej w rezultacie osiągnięcia minimum kwalifikacyjnego – „Q”

Kwalifikacja z eliminacji do finału w konkurencji technicznej bez uzyskania minimum kwalifikacyjnego – „q”

Awans do następnej rundy w wyniku decyzji arbitra – „qR”

Awans do następnej rundy w wyniku decyzji komisji odwoławczej – „qJ”

Awans do następnej rundy w wyniku losowania – „qD”

Brak wyprostowania nogi w kolanie (dotyczy chodu sportowego) – „>”

Brak kontaktu z podłożem (dotyczy chodu sportowego) – „~”

Żółta kartka – „YC”

Druga żółta kartka – „YRC”

Czerwona kartka – „RC”

Przekroczenie linii toru (na mocy art. TR 17.3.3 i TR 17.3.4) – L

Jeśli zawodnik otrzymuje ostrzeżenie lub zostaje zdyskwalifikowany w konkurencji za naruszenie któregośkolwiek z przepisów, to w oficjalnych wynikach należy umieścić odniesienie do przepisu, który został naruszony.

Jeżeli zawodnik zostaje zdyskwalifikowany z zawodów za działanie w sposób niesportowy lub niewłaściwy, w oficjalnych wynikach należy zamieścić informację o przyczynach takiej dyskwalifikacji.

Artykuły 25.2-4 przepisów zawodów od 2015 r. mają na celu ujednoczenie procedur i stosowania terminologii w typowych sytuacjach występujących na listach startowych i w wynikach. Artykuły 25.2 i 25.3 przepisów zawodów wskazują na zdarzające się sytuacje w wielu zawodach poniżej najwyższego poziomu (a nawet na niektórych zawodach najwyższego poziomu), w której zawodnicy w różnym wieku, jak również paralekkoatleci posiadający klasyfikacje wg. IPC, startują w tych samych zawodach. Niniejszy przepis potwierdza, że taka sytuacja jest dopuszczalna - także jako sposób na spełnienie wymagań dotyczących minimalnej liczby startujących zawodników, nawet dla celów art. 31.1 przepisów zawodów, jak również określa, w jaki sposób powinny być przedstawiane wyniki.

Biorąc pod uwagę, że dyskwalifikacje mogą być dokonywane zarówno z powodów technicznych, jak i dyscyplinarnych, bardzo ważne jest, aby powód dyskwalifikacji był zawsze podawany w wynikach. Odpowiednie wskazanie przepisu należy umieścić, aby wskazać, na podstawie którego zawodnik otrzymał ostrzeżenie lub został zdyskwalifikowany.

Użycie symbolu "r" ma na celu wskazanie sytuacji, w których zawodnik decyduje się nie kontynuować zawodów z powodu kontuzji (lub jakiegokolwiek innego powodu, ponieważ nie jest konieczne, aby go podawał). Najczęściej taka sytuacja ma miejsce w skokach wysokich i w takim przypadku należy zauważyć, że ma to wpływ na dalszy przebieg zawodów, w tym odpowiednie wskazanie czasu na oddanie próby zgodnie z art. 25.17 przepisów technicznych, ponieważ wycofanie się z dalszej rywalizacji może zmniejszyć liczbę pozostałych zawodników w zawodach do 1 lub 2 lub 3 i konieczne będzie wtedy wskazanie dłuższego czasu na rozpoczęcie próby.

Jest to również istotne w konkurencjach wielobojowych, ponieważ może mieć wpływ na liczbę biegów, które należy przeprowadzić w konkurencjach biegowych w ramach rozgrywanego wieloboju.

W innych konkurencjach technicznych, alternatywną metodą byłoby pokazanie wszystkich pozostałych prób jako opuszczonych, ale użycie symbolu "r" daje jasny sygnał, że zawodnik nie zamierza już brać udziału w tej konkurencji - podczas gdy pokazywanie prób jako opuszczonych nadal pozostawia możliwość, że zawodnik może później zmienić zdanie i kontynuować rywalizację.

Zob. również zielony tekst w odniesieniu do art. 6 przepisów zawodów.

Uważa się, że zawodnik nie przystąpił do startu (symbol DNS), jeśli:

- a. Po zamieszczeniu nazwiska zawodnika na jakiegokolwiek liście startowej konkurencji, nie zgłasza się on do Call Room-u;
- b. Po wyjściu z Call Room-u nie oddaje żadnej próby w konkursie w konkurencjach technicznych albo nie przystępują do startu w biegu lub konkurencji chodu sportowego; lub
- c. Zastosowanie ma art. 39.10 przepisów technicznych.

25.5 Centrum Informacji Technicznej (TIC) jest tworzone dla zawodów rozgrywanych zgodnie z p. 1. (a), (b), (c) oraz 2. (a), (b), (c) definicji zawodów rankingu światowego i jest zalecane dla innych zawodów rozgrywanych w ciągu więcej niż jednego dnia. TIC może funkcjonować wirtualnie, stacjonarnie lub być połączeniem obu opcji. Główną funkcją TIC jest zapewnienie płynnej komunikacji pomiędzy przedstawicielami zespołów (krajów), organizatorami, delegatami technicznymi i administracją zawodów w sprawach technicznych i innych związanych z przebiegiem zawodów.

Prawidłowo zarządzane Centrum Informacji Technicznej znacząco pomaga w zapewnieniu wysokiej jakości organizacji zawodów. Kierownik TIC powinien posiadać doskonałą znajomość przepisów i, co równie ważne, specyficznych regulacji, jakie są obowiązujące na danych zawodach.

Godziny pracy TIC powinny odpowiadać godzinom zawodów oraz pewnym zakresom czasowym przed i po, kiedy konieczna jest interakcja między różnymi stronami, a w szczególności między delegacjami zespołów a organizatorami.

Mimo, że nie jest to konieczne, to bardzo często zdarza się, że większe zawody mają "oddziały" TIC (czasami nazywane punktami informacji sportowej) w głównych miejscach zakwaterowania zawodników. W takim przypadku musi istnieć doskonała komunikacja pomiędzy takimi punktami a TIC.

Ponieważ godziny pracy TIC i wskazywanych oddziałów mogą być długie, konieczne wydaje się, aby kierownik TIC miał kilku asystentów i aby pracowali oni w systemie zmianowym. W przypadku gdy wykorzystywany jest wyłącznie lub częściowo system wirtualny, istnieje większa łatwość wydłużenia godzin pracy TIC, tym niemniej ważne jest by precyzyjnie określić godziny, w których system wirtualny pozostaje monitorowany.

Podczas gdy niektóre obowiązki TIC są ujęte w przepisach (zob. np. art. CR 25 oraz art. TR 8.3 i TR 8.7), pozostałe kompetencje będą określone w oficjalnych publikacjach dotyczących zawodów, takich jak: regulamin, informator dla ekip itp.

26 Inspektor zawodów

Inspektor powinien sprawować kontrolę nad płytą stadionu i nie pozwalać wchodzić oraz przebywać na niej żadnym osobom poza pełniącymi funkcje na zawodach, zawodnikami zebranymi celem rozegrania konkurencji lub innymi autoryzowanymi osobami z ważnymi akredytacjami.

Zadaniem inspektora jest regulowanie wejścia na płytę podczas przygotowań bezpośrednio przed rozpoczęciem konkurencji oraz w trakcie ich trwania. Działa on zasadniczo zgodnie z planem ustalonym przez dyrektora zawodów, a w odniesieniu do bardziej bezpośrednich spraw otrzymując polecenia bezpośrednio od sędziego głównego zawodów. W związku z tym będą oni:

- a. zarządzać kontrolą wejść na arenę zawodników, oficjeli i wolontariuszy, obsługi technicznej, akredytowanych fotoreporterów prasowych i ekip telewizyjnych. Podczas każdego zawodów, liczba takich akredytacji jest ustalana wcześniej, a wszystkie te osoby muszą nosić specjalny identyfikator, np. w formie akredytacji;
- b. zarządzać kontrolą w punkcie, w którym zawodnicy opuszczają arenę (zazwyczaj w przypadku większych zawodów jest to wejście do strefy mieszanej „Mix Zone” i/lub strefy kontroli po zawodach) po zakończeniu konkurencji;
- c. zapewnić, aby przez cały czas miejsca rozgrywania konkurencji były jak najbardziej przejrzyste, zarówno dla widzów, jak i dla telewizji.

Inspektor odpowiada bezpośrednio przed sędzią głównym zawodów, który musi mieć możliwość skontaktowania się z nim w każdej chwili, jeśli zajdzie taka potrzeba.

Aby pomóc inspektorowi i jego zespołowi w pracy, osoby, którym zezwolono na wejście na miejsce rozgrywania konkurencji, inne niż zawodnicy, powinny być rozpoznawalnej dzięki specjalnej kamizelce, karcie akredytacyjnej lub charakterystycznemu uniformowi.

27 Sędzia obsługujący wiatromierz

Obsługujący wiatromierz powinien ustalić prędkość wiatru w kierunku biegu w konkurencjach do których został przydzielony. Następnie powinien zanotować i podpisać otrzymane wyniki i przekazać je sekretarzowi zawodów.

Podczas gdy w praktyce może się zdarzyć, że sędzia obsługujący wiatromierz, kierownik techniczny zawodów lub sędzia fotofiniszu ustawi urządzenie we właściwym miejscu, ostatecznie to obowiązkiem odpowiedniego arbitra konkurencji jest sprawdzenie czy urządzenie do pomiaru prędkości wiatru zostało ustawione zgodnie z przepisami (zob. art. 17.10 i 29.11 przepisów technicznych).

Należy zauważyć, że szczególnie w przypadku konkurencji rozgrywanych na bieżni, wiatromierz może być obsługiwany zdalnie. W takich przypadkach jest on prawie zawsze podłączony do systemu fotofiniszu, tak więc dedykowany sędzia do jego obsługi nie jest potrzebny, a jego obowiązki są wypełniane np. przez któregoś z członków zespołu fotofiniszu.

28 Sędzia główny aparatury pomiarowej

Jednego sędziego głównego aparatury pomiarowej w konkurencjach technicznych i jednego lub więcej sędziów pomocniczych należy wyznaczyć, jeśli na zawodach ma być stosowany pomiar odległości: elektroniczny, wideo lub przy wykorzystaniu innej zaawansowanej technologicznie aparatury pomiarowej.

Przed rozpoczęciem zawodów sędzia powinien spotkać się z odpowiednimi osobami obsługi technicznej i zaznajomić się ze sprzętem.

Przed rozpoczęciem każdej konkurencji powinien nadzorować rozmieszczenie przyrządów pomiarowych, biorąc pod uwagę wymagania techniczne podane przez producenta i instytucje odpowiedzialne za kalibrację urządzeń.

Dla zagwarantowania, że sprzęt pracuje prawidłowo, przed konkurencją i po jej zakończeniu powinien, we współpracy z sędziami i arbitrem, skontrolować zestaw przyrządów używając kalibrowanej i legalizowanej stalowej taśmy, dla potwierdzenia prawidłowości osiągniętych wyników. Należy sporządzić protokół zgodności, który jest dołączany do protokołu z wynikami, po podpisaniu przez wszystkich biorących udział w kontroli urządzenia.

W czasie zawodów pozostaje jedynym odpowiedzialnym za wszystkie pomiary. Powinien potwierdzić arbitrowi poprawność pracy urządzenia pomiarowego.

Uwaga: Zestaw pomiarów kontrolnych powinien być wykonany po zakończeniu konkurencji, a jeżeli okoliczności to uzasadniają w trakcie trwania konkurencji, bez odniesienia uzyskanych odczytów z urządzenia elektronicznego do odczytów z taśmy stalowej.

Kiedy używany jest elektroniczny lub wideo pomiar odległości, sędzia główny jest wyznaczony jako osoba odpowiedzialna w podobny sposób jak w przypadku fotofiniszu lub pomiaru czasu za pomocą transpondera. W przypadku pomiaru wideo, od sędziego głównego będzie się oczekiwało bardziej aktywnej i praktycznej roli podczas zawodów, niż w przypadku elektronicznego pomiaru odległości na boisku.

W szczególności powinno to obejmować zapewnienie odpowiedniego systemu komunikacji pomiędzy sędziami przebywającymi na płycie a sędziami dokonującymi analizy zapisu wideo, aby zapewnić, że każdy pomiar jest prawidłowo dokonany oraz że w przypadku skoków długich, miejsce lądowania nie jest zagarniane do czasu potwierdzenia zmierzenia próby.

Niezależnie od tego, czy jest to sędzia główny aparatury pomiarowej, czy też inny sędzia, który jest odpowiedzialny za zapewnienie prawidłowego odczytu wideo, muszą oni być szczególnie ostrożni, aby upewnić się, że mierzona jest bieżąca, a nie poprzednia próba.

29 Sędziowie call room-u (sędziowie bramki zawodniczej)

29.1 Sędzia główny call room-u:

29.1.1 we współpracy z dyrektorem zawodów, przygotowuje i publikuje specjalny program call room-u, określający dla każdej konkurencji co najmniej pierwszy i ostatni czas wejścia do każdego z call room-ów oraz czas, o którym zawodnicy opuszczają (ostatni) call room w celu udania się na miejsce rozgrywania konkurencji;

29.1.2 nadzoruje przemieszczanie się pomiędzy strefą rozgrzewki a obszarem rozgrywania zawodów, aby zapewnić, że zawodnicy, po sprawdzeniu w call roomie, będą obecni i gotowi do planowanego rozpoczęcia startu.

Sędziowie weryfikujący w call roomie powinni zapewnić, że zawodnicy noszą stroje narodowe lub klubowe oficjalnie zatwierdzone przez federację krajową, że numery startowe są noszone prawidłowo i są zgodne z podanymi na liście startowej oraz że buty, liczba i wymiary kolców, reklamy na odzieży i torbie zawodnika odpowiadają przepisom World Athletics oraz że żadne nieuprawnione przedmioty nie zostaną wniesione na płytę stadionu.

Każdą nierozwiązaną sprawę lub kwestię sędziowie powinni przekazać arbitrowi call room-u.

Dobrze zaplanowany i efektywnie zarządzany call room ma fundamentalne znaczenie dla sprawnego przeprowadzenia zawodów. Planowanie musi obejmować między innymi zapewnienie wystarczającej przestrzeni w momencie, gdy powierzchnia call room-u będzie w pełni wykorzystana, jak wiele call room-ów (i boksów w każdym z nich) jest wymaganych oraz zapewnienie niezawodnego systemu komunikacji z innymi sędziami jak również sposób powiadamiania zawodników, kiedy muszą się zakończyć rozgrzewkę w części rozgrzewkowej i zgłosić do call room-u. Inne kwestie zależą od rodzaju zawodów i zakresu kontroli, które będą przeprowadzane w call room-ie. Na przykład podczas zawodów szkolnych jest mało prawdopodobne, aby sprawdzanie reklam na strojach zawodników stanowiło jakikolwiek problem, natomiast sprawdzanie długości, ilości i rodzaju kolców w celu ochrony nawierzchni może być już bardziej czasochłonne. Ważne jest, aby w procesie planowania określić, jakie kontrole będą przeprowadzane i najlepiej, aby zostały one w odpowiedni sposób i z odpowiednim wyprzedzeniem przekazane zawodnikom i drużynom, aby uniknąć stresu lub zamieszania bezpośrednio przed zawodami. Sędziowie call room-u muszą upewnić się, że zawodnicy znajdują się we właściwej serii, biegu lub grupie i że wychodzą na miejsce rozgrywania konkurencji w odpowiednim czasie, zgodnie z zatwierdzonym programem call room-u. Tam, gdzie jest to możliwe, harmonogram powinien być udostępniony zawodnikom i drużynom przed rozpoczęciem każdego dnia zawodów.

30 Komisarz ds. Reklam

Komisarz do spraw reklamy (jeżeli jest wyznaczony) powinien nadzorować i stosować aktualne przepisy World Athletics dotyczące reklamy. Wspólnie z arbitrem call room-u rozstrzyga nierozwiązane sprawy lub kwestie zaistniałe w call roomie.

CZĘŚĆ III – REKORDY ŚWIATA

31. Rekordy świata

Wnioskowanie i ratyfikacja

31.1 Rekord Świata powinien zostać ustanowiony w zawodach rozgrywanych w dobrej wierze (bona fide), które zostały należycie zorganizowane, ogłoszone i zatwierdzone przed dniem konkurencji przez federację kraju, na którego terytorium odbywa się konkurencja i która została przeprowadzona zgodnie z przepisami. W przypadku konkurencji indywidualnej musi w niej uczestniczyć, w dobrej wierze, co najmniej trzech zawodników, a w przypadku konkurencji sztafetowych - co najmniej dwa zespoły. Z wyjątkiem konkurencji technicznych przeprowadzanych zgodnie z artykułem 9 przepisów technicznych oraz konkurencji rozgrywanych poza stadionem na podstawie artykułów 54 i 55 przepisów technicznych, żaden wynik ustanowiony przez zawodnika nie zostanie ratyfikowany, jeśli został osiągnięty podczas zawodów mieszanych.

Uwaga: Rekordy w biegach ulicznych, w których startują wyłącznie kobiety, podlegają warunkom określonym w artykule 32 Przepisów Zawodów.

31.2 Następujące kategorie rekordów świata są uznawane przez World Athletics:

- 31.2.1 rekordy świata
- 31.2.2 rekordy świata U20
- 31.2.3 halowe rekordy świata
- 31.2.4 halowe rekordy świata U20

Uwaga (i): Dla celów niniejszych przepisów, o ile z kontekstu nie wynika inaczej, rekordy świata odnoszą się do wszystkich kategorii rekordów w ramach niniejszego przepisu.

Uwaga (ii): Rekordy Świata zgodnie z przepisami 31.2.1 i 31.2.2 przepisów zawodów są uznawane za najlepsze ratyfikowane wyniki uzyskane na dowolnym obiekcie zgodnym z artykułami 31.12 lub 31.13 przepisów zawodów.

31.3 Zawodnik (lub zawodnicy w przypadku sztafety), który ustanawia rekord świata musi:

- 31.3.1 zostać dopuszczony do rywalizacji zgodnie z przepisami;
- 31.3.2 podlegać jurysdykcji jednego z członków;
- 31.3.3 w przypadku startu zgłoszonego zawodnika, na podstawie artykułów 31.2.2 lub 31.2.4 regulaminu zawodów, w przypadku zawodnika, którego data urodzenia nie została wcześniej potwierdzona przez sekretarza generalnego, taka osoba musi mieć potwierdzoną tę datę z wykorzystaniem paszportu, aktu urodzenia lub podobnej oficjalnej dokumentacji, której kopia, jeśli nie jest załączona do zgłoszenia, musi być niezwłocznie dostarczona przez zawodnika lub Federację Członkowską sekretarzowi generalnemu;
- 31.3.4 w przypadku sztafet, wszyscy zawodnicy z zespołu muszą być uprawnieni do reprezentowania jednego kraju, zgodnie z uprawnieniami federacji członkowskiej.
- 31.3.5 poddać się kontroli antydopingowej natychmiast po zakończeniu konkurencji, w której zawodnik pobił lub wyrównał rekord świata. Nie dopuszcza się opóźnień innych niż określone w przepisach antydopingowych (załącznik 5 - artykuł 5.4.4 (a)). Kontrole antydopingowe w celu ratyfikacji rekordu świata są przeprowadzane zgodnie z przepisami antydopingowymi, a próbka(-i) jest(są) wysyłana(-e) do analizy do laboratorium akredytowanego przez WADA jak najszybciej po jej pobraniu. Próbkę kontroli antydopingowej pobrane w celu ratyfikacji rekordów świata

w konkurencjach wytrzymałościowych od 400 m wzwyż powinny być analizowane na obecność czynników stymulujących erytropoezę (ESA). Dokumentacja kontroli antydopingowej (formularz kontroli antydopingowej i odpowiednie wyniki laboratoryjne) powinna być wysłana do World Athletics, jak tylko będzie dostępna, a najlepiej razem z formularzem wniosku o ustanowienie rekordu świata, który musi być we wszystkich przypadkach wypełniony i wysłany do biura w ciągu 30 dni od zawodów (patrz art. CR 31.6). Dokumentacja kontroli antydopingowej zostanie zweryfikowana przez Zespół ds. Uczciwości a wyniki nie zostaną ratyfikowane w następujących okolicznościach:

- a) jeśli nie przeprowadzono kontroli antydopingowej lub
- b) jeżeli kontrola antydopingowa nie została przeprowadzona zgodnie z regulaminem zawodów lub przepisami antydopingowymi, lub
- c) jeżeli próbka z kontroli antydopingowej nie nadaje się do analizy lub nie została poddana analizie na obecność ESA (dotyczy tylko zawodów wytrzymałościowych od 400 m wzwyż), lub,
- d) jeśli w wyniku kontroli antydopingowej dojdzie do naruszenia przepisów antydopingowych.

Uwaga (i): W przypadku rekordu świata w sztafecie, wszyscy członkowie zespołu muszą być przetestowani.

Uwaga (ii): Jeśli zawodnik przyznał, że w pewnym momencie przed osiągnięciem rekordu świata użył lub skorzystał z substancji lub techniki zabronionej w tym czasie, wtedy, zgodnie z radą Zespołu ds. Uczciwości Zawodników, taki rekord nie będzie nadal uważany za rekord świata przez World Athletics.

- 31.4 Kiedy wynik jest równy lub lepszy od istniejącego Rekordu Świata, związek krajowy, na którego terenie został ustanowiony rekord, zbiera, bez zbędnej zwłoki, wszystkie dokumenty wymagane do ratyfikacji rekordu przez World Athletics. Żaden wynik nie będzie uznany za rekord świata, dopóki nie zostanie ratyfikowany przez World Athletics. Federacja powinna niezwłocznie poinformować World Athletics o zamiarze zgłoszenia wyniku.
- 31.5 Zgłoszony wynik musi być lepszy lub równy istniejącemu rekordowi świata dla tego wydarzenia, zaakceptowanemu przez World Athletics. Jeśli rekord świata zostanie wyrównany, będzie miał taki sam status jak istniejący rekord świata.
- 31.6 Oficjalny formularz zgłoszeniowy World Athletics powinien być wypełniony i wysłany do biura w ciągu 30 dni. Jeśli wniosek dotyczy zagranicznego zawodnika (lub zagranicznego zespołu), kopię formularza należy przesłać w tym samym terminie do macierzystej federacji zawodnika (lub zespołu).

Uwaga: Formularze są dostępne, na życzenie, w biurze World Athletics lub można je pobrać ze strony internetowej World Athletics.

- 31.7 Związek krajowy, na terenie którego został ustanowiony rekord, wraz z oficjalnym formularzem wniosku powinien przesłać:
 - 31.7.1 Wydrukowany program zawodów (lub jego elektroniczny odpowiednik);
 - 31.7.2 Kompletne wyniki imprezy, w tym wszystkie informacje wymagane na mocy niniejszych przepisów;
 - 31.7.3 W przypadku rekordu świata w konkurencji biegowej, gdzie działał w pełni automatyczny pomiar czasu, obrazy z fotofiniszu i testu „zero”;
 - 31.7.4 Wszelkie inne informacje wymagane do przedłożenia zgodnie z niniejszymi przepisami, o ile są lub powinny być w jej posiadaniu.

- 31.8 Wyniki uzyskane w rundach kwalifikacyjnych, przy rozstrzygnięciu remisów w skoku wzwyż i skoku o tyczce, w jakiegokolwiek konkurencji lub części konkurencji, które następnie zostaną uznane za nieważne zgodnie z art. CR 18.7 lub art. TR 8.4.2, art. TR 17.1 lub TR 25.20, w konkurencjach chodu sportowego, w których zastosowano art. TR 54.7.3, a zawodnik nie został zdyskwalifikowany lub w poszczególnych konkurencjach w zawodach wielobojowych, niezależnie od tego, czy zawodnik ukończył cały wielobój, mogą być przedstawione do ratyfikacji.
- 31.9 Prezydent i Sekretarz Generalny World Athletics łącznie są upoważnieni do ratyfikacji rekordów świata. Jeśli mają jakiegokolwiek wątpliwości, czy dany rekord powinien zostać ratyfikowany, sprawa jest kierowana do Rady w celu podjęcia decyzji zgodnie z przepisami krajowymi.
- 31.10 Po ratyfikacji rekordu świata, Sekretarz Generalny powinien:
- 31.10.1 poinformować federację zawodnika, która składała wniosek o ratyfikację rekordu świata, oraz właściwą federację kontynentalną;
 - 31.10.2 dostarczenie oficjalnych plakietek z rekordami świata, do wręczenia rekordzistom świata;
 - 31.10.3 aktualizować oficjalną listę rekordów świata za każdym razem, gdy nowy rekord świata zostanie ratyfikowany. Lista ta przedstawia wyniki uznane przez World Athletics jako będące, od daty sporządzenia listy, najlepsze ratyfikowane wyniki ustanowione dotychczas przez zawodnika lub zespół zawodników w konkurencjach wymienionych w art. 32, 33, 34, 35 przepisów zawodów.
- 31.11 W przypadku braku ratyfikacji wyników, Sekretarz Generalny podaje przyczyny.

Warunki szczególne

- 31.12 Z wyjątkiem biegów ulicznych:
- 31.12.1 Wyniki powinny być uzyskane na certyfikowanym przez World Athletics obiekcie lekkoatletycznym lub na obszarze, gdzie rozgrywane są zawody, który jest zgodny z artykułem 2 przepisów technicznych lub, jeśli ma to zastosowanie, z artykułem 11.2 przepisów technicznych.
 - 31.12.2 Aby jakiegokolwiek wynik na dystansie 200m lub dłuższym został ratyfikowany, długość bieżni, na której został uzyskany, nie może przekraczać 402,3m (440 jardów), a bieg musi się rozpocząć w dowolnym miejscu na obwodzie bieżni. Ograniczenie to nie dotyczy biegu z przeszkodami, w którym rów z wodą jest umieszczony na zewnątrz normalnej bieżni 400m.
 - 31.12.3 Wynik musi być uzyskany na torze, którego promień na linii biegu (pomiar dystansu) nie przekracza 50 m, z wyjątkiem przypadku, gdy wiraż jest wyznaczony przez dwa różne promienie. Wówczas łuk zakreślony dłuższym promieniem nie powinien wynosić więcej niż 60 stopni w stosunku do pełnych 180 stopni wirażu.
 - 31.12.4 Wyniki osiągnięte w konkurencjach rozgrywanych na bieżni na otwartym stadionie mogą być uzyskane tylko na bieżni zgodnej z art. 14 przepisów technicznych.

31.13 W przypadku halowych rekordów świata:

- 31.13.1 Wynik musi być osiągnięty na certyfikowanym przez World Athletics obiekcie lekkoatletycznym lub w miejscu zawodów, które jest zgodne z art. 41 do 43 przepisów technicznych, jeśli mają zastosowanie.
- 31.13.2 Dla biegów na dystansie 200 m i dłuższych, bieżnia okrężna nie może mieć nominalnej długości większej niż 201,2 m (220 jardów).
- 31.13.3 Rekord może być ustanowiony na bieżni okrężnej o długości nominalnej mniejszej niż 200 m, pod warunkiem, że przebiegnięty dystans mieści się w dopuszczalnej tolerancji dla tego dystansu.
- 31.13.4 Wynik w konkurencji rozgrywanej na bieżni okrężnej musi być uzyskany na torze, którego projektowany promień na linii biegu (pomiaru dystansu), na części wirażu o stałym nachyleniu nie przekracza 27 m, a w konkurencji z wieloma okrążeniami każda z dwóch prostych ma co najmniej 30 m długości.

31.14 Dla rekordów świata w biegach i chodzie sportowym

- 31.14.1 Wynik powinien być zmierzony przez sędziów mierzących czas, przez w pełni automatyczny pomiar czasu z fotofiniszem (dla którego przeprowadzono test „zero” zgodnie z art. 19.19 przepisów technicznych) lub przez system z transponderami (patrz art. 19.24 przepisów technicznych) zgodny z przepisami.
- 31.14.2 W biegach do 800m włącznie (w tym 4 × 200 m i 4 × 400 m), tylko rekordy mierzone przez w pełni automatyczny system pomiaru czasu i fotofinisz, zgodny z przepisami, będą ratyfikowane.
- 31.14.3 W przypadku rekordów, uzyskanych na otwartym stadionie, do 200 m włącznie, należy przedstawić informacje dotyczące pomiaru prędkości wiatru, mierzonego zgodnie z artykułami 17.8 do 17.13 przepisów technicznych włącznie. Jeśli prędkość wiatru, mierzona w kierunku biegu, wynosi średnio więcej niż 2 metry na sekundę, rekord nie będzie ratyfikowany.
- 31.14.4 Żaden rekord nie zostanie ratyfikowany, jeśli zawodnik naruszył artykuł TR 17.3, z wyjątkiem:
 - a) przypadków określonych w art. TR 17.3.2 lub
 - b) przypadków objętych art. TR 17.3.3 i TR 17.3.4, jeśli jest to pierwsze naruszenie w konkurencji, oraz w przypadku konkurencji indywidualnych, w których zawodnik zanotował fałstart dopuszczalny w oparciu o art. TR 39.8.3.
- 31.14.5 Wyniki w biegach do 400 m włącznie (w tym w sztafetach 4 × 200 m i 4 × 400 m) zgodnie z art. TR 32 i TR 34, muszą być uzyskane z użyciem bloków startowych podłączonych do certyfikowanego przez World Athletics systemu informacji startowej, zgodnie z art. TR 15.3, który przy prawidłowym działaniu określa czasy reakcji zawodników, które są podawane łącznie z wynikami konkurencji.

Zmiana do art. TR 17.3 dla ratyfikacji rekordu świata oznacza, że jeśli zawodnik lub zespół sztafetowy osiągnie rekordowy czas i w tym biegu ten zawodnik (lub którykolwiek zawodnik w zespole sztafetowym) dokonał pojedynczego naruszenia art. TR 17.3.3 lub TR 17.3.4, a w przypadku zawodów z więcej niż jedną rundą, było to pierwsze naruszenie przepisów w konkurencji, rekord może zostać zatwierdzony. Jeśli zawodnik lub zespół sztafetowy osiągnie rekordowy czas i w tym biegu naruszenie nastąpiło więcej niż raz lub zawodnik lub zespół sztafetowy przeniósł takie naruszenie z poprzedniej rundy tej samej konkurencji, rekord nie może być ratyfikowany.

31.15 Dla rekordów świata ustanowionych na wielu dystansach w tym samym biegu:

- 31.15.1 Należy zapowiedzieć, że bieg jest rozgrywany tylko na jednym dystansie.
- 31.15.2 Bieg z określonym limitem czasu może być połączony z biegiem na ustalonym dystansie (na przykład bieg godzinny i bieg na 20.000 m - patrz art. 18.3 przepisów technicznych).
- 31.15.3 Dopuszczalne jest, aby ten sam zawodnik zgłosił do ratyfikacji kilka rekordów w tym samym biegu.
- 31.15.4 Dopuszczalne jest również, aby kilku zawodników zgłosiło rekordy do ratyfikacji w tym samym biegu.
- 31.15.5 Nie uznaje się rekordu na krótszym dystansie, jeśli zawodnik nie ukończył pełnego dystansu tego biegu.

31.16 W przypadku rekordów świata w sztafetach:

Czas ustanowiony przez pierwszego zawodnika w zespole sztafetowym nie może być przedstawiony do ratyfikacji jako rekord świata.

31.17 W przypadku rekordów świata w konkurencjach technicznych:

- 31.17.1 Wyniki rekordowe muszą być mierzone albo przez trzech sędziów konkurencji technicznych przy użyciu kalibrowanej i zalegalizowanej stalowej taśmy lub przymiaru, albo przez zatwierdzoną aparaturę pomiarową, której dokładność została potwierdzona zgodnie z art. 10 przepisów technicznych.
- 31.17.2 W skoku w dal i trójskoku rozgrywanym poza halą, należy załączyć informację dotyczącą pomiaru prędkości wiatru, mierzonego zgodnie z art. 29.10-12 przepisów technicznych. Jeśli średnia prędkość wiatru, mierzona w kierunku skoku, wynosi więcej niż 2 metry na sekundę, rekord nie będzie ratyfikowany.
- 31.17.3 Za rekord świata może być uznany więcej niż jeden wynik osiągnięty na zawodach, pod warunkiem, że każdy tak uznany rekord świata jest równy najlepszemu w tym momencie dotychczasowemu wynikowi, lub jest od niego lepszy.
- 31.17.4 W konkurencjach rzutowych, używany sprzęt powinien być sprawdzony przed zawodami stosownie do artykułu 16 przepisów rozgrywania zawodów. Jeśli podczas zawodów arbiter zda sobie sprawę, że rekord świata został wyrównany lub poprawiony, powinien natychmiast zabezpieczyć używany sprzęt i sprawdzić, czy nadal jest zgodny z przepisami lub czy nastąpiła jakaś zmiana w jego charakterystyce. Zazwyczaj taki sprzęt jest ponownie sprawdzany po zawodach zgodnie z artykułem 16 przepisów rozgrywania zawodów.

31.18 W przypadku rekordów świata w konkurencjach wielobojowych:

Warunki określone w art. 39.8 przepisów technicznych muszą być spełnione w każdej z konkurencji indywidualnych. Dodatkowo, dla tych konkurencji, w których wymagany jest pomiar prędkości wiatru, wartość średnia (wyznaczona jako suma algebraiczna prędkości wiatru, zmierzonych dla każdej konkurencji, podzielona przez liczbę takich konkurencji) nie może przekraczać plus 2 metry na sekundę.

31.19 W przypadku rekordów świata w chodzie sportowym:

Co najmniej trzech sędziów, którzy są sędziami chodu sportowego World Athletics poziomu gold, silver lub bronze, powinno pełnić funkcje sędziowskie podczas zawodów i podpisać formularz zgłoszeniowy.

31.20 Rekordy świata w chodzie sportowym:

- 31.20.1 Trasa musi być zmierzona przez mierniczego zatwierdzonego przez World Athletics/AIMS z licencją „A” lub „B”, który zapewni, że odpowiedni raport pomiarowy i wszelkie inne dostępne informacje wymagane przez ten artykuł, będą dostępne na wniosek World Athletics.
- 31.20.2 Trasa (długość pętli) nie może być krótsza niż 1 km i nie dłuższa niż 2 km ze startem i metą, w miarę możliwości, na stadionie.
- 31.20.3 Mierniczy, który pierwotnie zmierzył trasę lub inna odpowiednio kwalifikowana osoba wyznaczona przez mierniczego (po konsultacji z odpowiednim organem), posiadająca kopię dokumentacji przedstawiającej oficjalnie zmierzoną trasę, musi potwierdzić, że trasa pokonana przez zawodników jest zgodna z trasą zmierzoną i udokumentowaną przez oficjalnego mierniczego.
- 31.20.4 Trasa musi być zweryfikowana (tj. ponownie zmierzona) jak najpóźniej przed dniem, w którym odbywa się chód, w dniu którym odbywa się chód lub tak szybko jak to możliwe po zakończeniu chodu, przez innego mierniczego z licencją „A” niż ten, który dokonał pierwotnego pomiaru.
Uwaga: Jeśli trasa została pierwotnie zmierzona przez co najmniej dwóch miernicznych klasy "A" lub jednego "A" i jednego "B", nie będzie wymagana weryfikacja (ponowny pomiar) na podstawie artykułu 31.20.4.
- 31.20.5 Rekordy Świata w chodzie sportowym ustanowione na dystansach pośrednich w ramach chodu muszą spełniać warunki określone w art. 31 przepisów zawodów. Dystanse pośrednie muszą być zmierzone, zapisane i następnie oznakowane jako część pomiaru trasy i muszą być zweryfikowane zgodnie z art. 31.20.4 Przepisów Zawodów.

31.21 Rekordy Świata w biegach ulicznych:

- 31.21.1 Trasa musi być mierzona przez mierniczego zatwierdzonego przez World Athletics/AIMS klasy "A" lub "B", który zapewni, że odpowiedni raport pomiarowy i wszelkie inne dostępne informacje wymagane przez ten artykuł, będą dostępne na wniosek World Athletics.
- 31.21.2 Punkty startu i mety biegu, mierzone wzdłuż teoretycznej linii prostej między nimi, nie mogą być oddalone od siebie o więcej niż 50% dystansu biegu.
- 31.21.3 Całkowity spadek wysokości pomiędzy liniami startu i mety nie może przekraczać 1:1000, czyli 1m na 1 km (0,1%).
- 31.21.4 Mierniczy, który pierwotnie dokonał pomiaru trasy lub inny odpowiednio wykwalifikowana osoba wyznaczona przez mierniczego (po konsultacji z odpowiednim organem), posiadający kopię dokumentacji opisującej oficjalnie zmierzoną trasę, powinna przed zawodami sprawdzić, czy wyznaczona trasa jest zgodna z trasą zmierzoną i udokumentowaną przez oficjalnego mierniczego. Następnie taka osoba jadąca w pojeździe prowadzącym bieg podczas zawodów musi potwierdzić, że trasa, którą zmierzono była trasą, którą pokonują zawodnicy.
- 31.21.5 Trasa musi być zweryfikowana (tj. ponownie zmierzona) tak późno jak to możliwe przed biegiem, w dniu biegu lub możliwie jak najszybciej po biegu, przez innego mierniczego klasy „A” niż ten, który dokonał pierwotnego pomiaru.
Uwaga: Jeżeli trasa została pierwotnie zmierzona przez co najmniej dwóch miernicznych klasy „A” lub jednego mierniczego klasy „A” i jednego mierniczego klasy „B”, nie będzie wymagana weryfikacja (ponowny pomiar) na podstawie niniejszego art. 31.21.5.
- 31.21.6 Rekordy Świata w biegach ulicznych ustanowione na dystansach pośrednich w ramach biegu muszą spełniać warunki określone w art. 31 regulaminu zawodów. Dystanse pośrednie muszą być zmierzone, zanotowane, a następnie oznakowane jako część mierzonej trasy i muszą być zweryfikowane zgodnie z art. 31.21.5 regulaminu zawodów.

31.21.7 W przypadku sztafetowych biegów ulicznych, bieg należy rozgrywać z następującymi zmianami 5 km, 10 km, 5 km, 10 km, 5 km, 7,195 km. Miejsca zmian muszą być zmierzone, zanotowane, a następnie oznakowane jako część pomiaru trasy z tolerancją $\pm 1\%$ długości zmiany i muszą być zweryfikowane zgodnie z art. 31.21.5 przepisów zawodów.

Uwaga: Zaleca się, aby władze krajowe i federacje kontynentalne przyjęły podobne do powyższych zasady uznawania własnych rekordów.

32. Konkurencje, w których uznawane są rekordy świata

Czas mierzony całkowicie automatycznie (F.A.T.)

Czas mierzony ręcznie (H.T.)

Czas mierzony z wykorzystaniem transponderów (T.T.)

Mężczyźni

Biegi, wieloboje i chód sportowy

wyłącznie F.A.T.	100 m; 200 m; 400 m; 800 m; 110 m pł.; 400 m pł.; sztafety 4 x 100 m, 4 x 200 m, 4 x 400 m; dziesięciobój
F.A.T. lub H.T.	1000 m; 1500 m; 1 mila; 2000 m; 3000 m; 5000 m; 10,000 m; bieg godzinny; 3000 m prz. sztafeta 4 x 800 m; średniodyst. sztafeta mieszana; sztafeta 4 x 1500 m chód sportowy (bieżnia): 20.000 m; 30.000 m; 35.000 m; 50.000 m
F.A.T lub H.T. lub T.T.	biegi uliczne: uliczna mila+ ,5 km; 10 km; półmaraton; maraton; 50 km; 100 km sztafetowy bieg uliczny (na dystansie maratonu) chód sportowy (trasa) 20 km, 35 km, 50 km
konkurencje skokowe:	skok wzwyż; skok o tyczce; skok w dal; trójskok
konkurencje rzutowe:	pchnięcie kulą; rzut dyskiem; rzut młotem; rzut oszczepem

Kobiety

Biegi, wieloboje i chód sportowy

wyłącznie F.A.T.	100 m; 200 m; 400 m; 800 m; 100 m pł.; 400 m pł.; sztafety 4 x 100 m, 4 x 200 m, 4 x 400 m; siedmiobój, dziesięciobój.
F.A.T. lub H.T.	1000 m; 1500 m; 1 mila; 2000 m; 3000 m; 5000 m; 10,000 m; bieg godzinny; 3000 m prz. sztafeta 4 x 800 m; średniodyst. sztafeta mieszana; sztafeta 4 x 1500 m chód sportowy (bieżnia): 10.000 m; 20.000 m; 35.000 m ^o ; 50.000 m [*] .
F.A.T lub H.T. lub T.T.	biegi uliczne: uliczna mila+, 5 km; 10 km; półmaraton; maraton; 50 km [#] ; 100 km sztafetowy bieg uliczny (na dystansie maratonu) chód sportowy (trasa) 20 km, 35 km ^o , 50 km

Uwaga (i): Z wyjątkiem zawodów w chodzie sportowym, World Athletics utrzymuje dwa rekordy świata dla kobiet w biegach ulicznych: rekord świata dla wyników osiągniętych w biegach ze wspólnym udziałem obu płci ("Mieszane" lub „Mx”) i rekord świata dla wyników osiągniętych w biegach wyłącznie jednej płci ("Tylko kobiety" lub „Wo”).

Uwaga (ii): Biegi uliczne z udziałem tylko kobiet mogą być przeprowadzane przez rozdzielenie czasów startu kobiet i mężczyzn. Różnica czasu powinna być tak dobrana, aby uniemożliwić jakąkolwiek możliwość pomocy, prowadzenia biegu lub przeszkadzania, szczególnie na trasach obejmujących więcej niż jedno okrążenie tego samego odcinka trasy.

- * Po 1 stycznia 2019 r. wynik musi być lepszy niż 4:20:00.
- ° Pierwsze rekordy będą uznane po 1 stycznia 2023 r. Wynik musi być lepszy niż 2:22:00 dla mężczyzn i 2:38:00 dla kobiet.
Dystans 30 000 m dla mężczyzn będzie usunięty z listy po ratyfikacji pierwszego rekordu na 35 000 m.
- # Pierwsze rekordy będą najlepszymi wynikami zgodnymi z art. 31 przepisów zawodów na dzień 1 stycznia 2022 roku. Wyniki muszą być równe lub lepsze niż 2:43:38 dla mężczyzn i 3:07:20 tylko dla kobiet oraz 2:59:54 dla biegów mieszanych.
- + Pomiędzy 1 stycznia 2023 a 1 września 2023 oficjalne uznanie rekordu świata będzie wymagało uzyskania wyniku co najmniej 3:50.00 (mężczyźni) / 4:19.00 (kobiety). Jeśli takie rezultaty nie zostaną uzyskane do 1 września 2023, po tej dacie najlepsze wyniki spełniające niezbędne kryteria zostaną uznane za rekordy świata.
Zarówno F.A.T. z dokładnością do 0.01 sekundy jak i ręczny/transponderowy pomiar czasu z dokładnością do 0.1 sekundy będą akceptowane.

konkurencje skokowe: skok wzwyż; skok o tyczce; skok w dal; trójskok
konkurencje rzutowe: pchnięcie kulą; rzut dyskiem; rzut młotem; rzut oszczepem

Uniwersalne

Biegi, wieloboje i chód sportowy

wyłącznie F.A.T. sztafeta 4 x 400 m (mieszana)

33. Konkurencje, w których uznawane są rekordy świata U20

Czas mierzony całkowicie automatycznie (F.A.T)
Czas mierzony ręcznie (H.T.)
Czas mierzony z wykorzystaniem transponderów (T.T.)

U20 Mężczyźni

Biegi, wieloboje i chód sportowy

wyłącznie F.A.T. 100 m; 200 m; 400 m; 800 m;
110 m pł.; 400 m pł.;
sztafety 4 x 100 m, 4 x 400 m;
dziesięciobój.

F.A.T. lub H.T. 1000 m; 1500 m; 1 mila; 3000 m;
5000 m; 10,000 m; 3000 m prz.
chód sportowy (bieżnia): 10,000 m.

F.A.T lub H.T. lub T.T. chód sportowy (trasa): 10 km.

konkurencje skokowe: skok wzwyż; skok o tyczce; skok w dal; trójskok
 konkurencje rzutowe: pchnięcie kulą; rzut dyskiem; rzut młotem; rzut oszczepem

U20 Kobiety

Biegi, wieloboje i chód sportowy

wyłącznie F.A.T. 100 m; 200 m; 400 m; 800 m;
 100 m pł.; 400 m pł.;
 sztafety 4 x 100 m, 4 x 400 m;
 siedmiobój, dziesięciobój*.

F.A.T. lub H.T. 1000 m; 1500 m; 1 mila; 3000 m;
 5000 m; 10,000 m; 3000 m prz.
 chód sportowy (bieżnia): 10,000 m.

F.A.T lub H.T. lub T.T. chód sportowy (trasa): 10 km.

konkurencje skokowe: skok wzwyż; skok o tyczce; skok w dal; trójskok
 konkurencje rzutowe: pchnięcie kulą; rzut dyskiem; rzut młotem; rzut oszczepem

*ratyfikowane tylko w przypadku osiągniętego rezultatu powyżej 7300 punktów.

34. Konkurencje, w których uznawane są Halowe Rekordy Świata

Czas mierzony całkowicie automatycznie (F.A.T)

Czas mierzony ręcznie (H.T.)

Mężczyźni

Biegi, wieloboje i chód sportowy

wyłącznie F.A.T. 50 m; 60 m; 200 m; 400 m; 800 m;
 50 m pł.; 60 m pł.;
 sztafety 4 x 200 m, 4 x 400 m;
 siedmiobój.

F.A.T. lub H.T. 1000 m; 1500 m; 1 mila; 3000 m; 5000 m
 Sztafeta 4 x 800 m;
 chód sportowy: 5000 m.

konkurencje skokowe: skok wzwyż; skok o tyczce; skok w dal; trójskok
 konkurencje rzutowe: pchnięcie kulą.

Kobiety

Biegi, wieloboje i chód sportowy

wyłącznie F.A.T. 50 m; 60 m; 200 m; 400 m; 800 m;
 50 m pł.; 60 m pł.;
 sztafety 4 x 200 m, 4 x 400 m;
 pięciobój.

F.A.T. lub H.T. 1000 m; 1500 m; 1 mila; 3000 m; 5000 m
sztafeta 4 x 800 m;
chód sportowy: 3000 m.

konkurencje skokowe: skok wzwyż; skok o tyczce; skok w dal; trójskok
konkurencje rzutowe: pchnięcie kulą.

35. Konkurencje, w których uznawane są Halowe Rekordy Świata U20

Czas mierzony całkowicie automatycznie (F.A.T)

Czas mierzony ręcznie (H.T.)

Mężczyźni

Biegi, wieloboje

wyłącznie F.A.T. 60 m; 200 m; 400 m; 800 m;
60 m pł.;
Siedmiobój

F.A.T. lub H.T. 1000 m; 1500 m; 1 mila; 3000 m; 5000 m

konkurencje skokowe: skok wzwyż; skok o tyczce; skok w dal; trójskok
konkurencje rzutowe: pchnięcie kulą.

Kobiety

Biegi, wieloboje;

wyłącznie F.A.T. 60 m; 200 m; 400 m; 800 m;
60 m pł.;
Pięciobój

F.A.T. lub H.T. 1000 m; 1500 m; 1 mila; 3000 m; 5000 m

konkurencje skokowe: skok wzwyż; skok o tyczce; skok w dal; trójskok
konkurencje rzutowe: pchnięcie kulą.

36. Inne rekordy

- 36.1 Rekordy igrzysk, mistrzostw, mitingów i inne podobne rekordy mogą zostać zatwierdzone przez właściwy organ sprawujący kontrolę nad zawodami lub przez organizatorów.
- 36.2 Rekord powinien osiągnięty jako najlepszy wynik uzyskany w dowolnej edycji danej konkurencji zgodnie z regulaminem, z tym, że odczyty prędkości wiatru mogą być pominięte, jeśli tak stanowi regulamin zawodów.



PRZEPISY TECHNICZNE

tom C2.1

art. TR 1 - 57

CZĘŚĆ I - OGÓLNA

1. Przepisy ogólne

Zawody zaliczane do rankingu światowego muszą być organizowane zgodnie z przepisami zawodów i przepisami technicznymi oraz odpowiednimi regulaminami i muszą być wpisane do kalendarza światowego World Athletics.

Na wszystkich zawodach, konkurencje mogą być rozgrywane w formacie innym niż ten, który jest przewidziany w Przepisach Zawodów i Przepisach Technicznych, ale nie mogą być stosowane zasady dające zawodnikom więcej praw niż te, które uzyskaliby stosując aktualne Przepisy. Formaty te muszą być ustalone lub zatwierdzone przez odpowiedni organ zarządzający danymi zawodami. W przypadku imprez masowych odbywających się poza stadionem, niniejsze przepisy powinny być z reguły stosowane w całości, jeśli w ogóle to tylko wobec tych zawodników, którzy zostali zakwalifikowani do udziału w biegu elity lub innych określonych kategoriach, takich jak np. kategorie wiekowe, w których przyznawane są miejsca premiowane wyróżnieniami lub nagrodami. Organizatorzy zawodów powinni w informacjach przekazywanych pozostałym zawodnikom zaznaczyć, jakie inne zasady będą miały zastosowanie do ich uczestnictwa, w szczególności te dotyczące ich bezpieczeństwa.

Uwaga: W przypadku zawodów niezaliczanych do rankingu światowego federacje krajowe powinny stosować niniejsze przepisy i regulaminy przy przeprowadzaniu takich zawodów.

Podczas gdy niniejsze Przepisy dopuszczają pewne odstępstwa od ich ścisłego stosowania, podkreśla się, że organizatorzy zawodów mogą pójść jeszcze dalej, stosując różne formaty zawodów - jedynym ograniczeniem jest to, że zawodnik nie może otrzymać więcej "praw" w takich okolicznościach. Na przykład, dopuszczalne jest zmniejszenie liczby prób w konkurencjach technicznych lub skrócenie czasu przeznaczanego dla zawodnika na wykonanie próby, ale nie jest dopuszczalne ich zwiększenie.

W odniesieniu do masowych imprez biegowych i chodu sportowego, niniejsze przepisy powinny być w pełni stosowane wyłącznie w tej kategorii zawodów, jak np. w biegu elity, czy innej określonej przez organizatorów, gdzie jest to logicznie uzasadnione, np. ze względu na znaczące wyróżnienia lub nagrody.

Jednakże, organizatorom zawodów zaleca się podkreślenie w informacjach przekazywanych wszystkim uczestnikom, zasad i procedur, które będą miały zastosowanie dla różnych kategorii, szczególnie w odniesieniu do względów bezpieczeństwa, zwłaszcza gdy podczas całości lub części zawodów trasa nie jest zamknięta dla ruchu. Mogą one na przykład pozwalać zawodnikom (innym niż ci startujący w kategorii elity lub innych, do których stosowałby się art. TR 6.3) na używanie słuchawek nausznych lub dousznych podczas biegu na trasie zamkniętej, ale zabraniać ich używania (lub przynajmniej odradzać) wolniejszym biegaczom, gdy trasa jest otwarta dla ruchu.

2. Obiekt lekkoatletyczny

Do rozgrywania konkurencji lekkoatletycznych może być zastosowana dowolna twarda, jednolita nawierzchnia zgodna ze specyfikacją określoną w Podręczniku Obiektów Lekkoatletycznych World Athletics.

Zawody na wolnym powietrzu ujęte w p. 1. (a) i (b) definicji zawodów rankingu światowego mogą być rozgrywane wyłącznie na obiektach posiadających certyfikat World Athletics Class 1 Athletics Facility. Zaleca się, aby - jeśli takie obiekty są dostępne - zawody na wolnym powietrzu ujęte w p. 1. (c), (d), (e) oraz 2. definicji zawodów rankingu światowego były rozgrywane również na takich obiektach.

W każdym przypadku dla wszystkich obiektów przeznaczonych do rozgrywania zawodów na wolnym powietrzu zgodnie z p. 1 (c) oraz 2. (a), (b), (c) definicji zawodów rankingu światowego wymagany jest certyfikat World Athletics Class 2 Athletics Facility. Zaleca się, aby wszystkie zawody rozgrywane w oparciu o p. 1. (d), (e), 2. (d), (e) oraz 3. definicji zawodów rankingu światowego były również rozgrywane na certyfikowanych obiektach lub by obiekt przynajmniej spełniał przepisy i regulaminy oraz ich okresowe aktualizacje. Jeśli odpowiednie zapisy zawodów rankingu światowego tego wymagają, wówczas dany obiekt musi być certyfikowany.

Uwaga (i): Podręcznik World Athletics Track and Field Facilities Manual, który jest dostępny w biurze World Athletics lub który jest do pobrania ze strony internetowej World Athletics, zawiera bardziej szczegółowe i precyzyjne specyfikacje dotyczące planowania i budowania obiektów lekkoatletycznych, w tym również schematy określające sposób pomiaru i oznaczania torów.

Uwaga (ii): Aktualne szablony formularzy wymaganych przy składaniu wniosku o certyfikację i raportu pomiarowego, jak również Procedury Systemu Certyfikacji są dostępne w biurze World Athletics lub mogą być pobrane ze strony internetowej World Athletics.

Uwaga (iii): W przypadku tras poza stadionem wyznaczanych do rozgrywania chodu sportowego, biegów ulicznych, biegów przełajowych, biegów górskich i biegów terenowych, zob. art. TR 54.11, 55.2, 55.3, 56.1-5 i 57.1.

Uwaga (iv): W przypadku hali lekkoatletycznej, zob. art. TR 41.

3. Kategorie wiekowe i płci

Kategorie wiekowe

3.1 Zawody rozgrywane na podstawie niniejszych Przepisów mogą być podzielone na klasyfikacje w kategoriach wiekowych w następujący sposób lub w sposób dodatkowo określony w odpowiednim regulaminie zawodów lub przez odpowiedni organ zarządzający: Poniżej 18 lat (U18) mężczyźni i kobiety: Każdy zawodnik mający ukończone 16 lub 17 lat w dniu 31 grudnia w roku rozgrywania zawodów.

Poniżej 20 lat (U20) mężczyźni i kobiety: Każdy zawodnik mający ukończone 18 lub 19 lat w dniu 31 grudnia w roku rozgrywania zawodów.

Masters kobiet i mężczyzn: Każdy zawodnik, który ukończył 35 lat.

Uwaga (i): Wszystkie inne sprawy dotyczące zawodów Masters są określone w podręczniku World Athletics/WMA Handbook zatwierdzonym przez World Athletics i WMA.

Uwaga (ii): Prawo udziału w zawodach, w tym minimalny wiek uprawniający do udziału w zawodach, musi być określone w regulaminie danych zawodów.

3.2 Zawodnik jest uprawniony do startu w danej kategorii wiekowej wskazanej w niniejszych przepisach, jeśli spełnia kryteria wieku dla danej grupy wiekowej. Zawodnik musi być w stanie udowodnić swój wiek poprzez okazanie ważnego paszportu lub innego dokumentu wymienionego w regulaminie danych zawodów. Zawodnik, który nie jest w stanie okazać lub odmówi okazania takiego dokumentu, nie ma prawa udziału w danych zawodach.

Uwaga: zob. w Przepisach udziału w zawodach - sankcje za nieprzestrzeganie niniejszego art. TR 3.

Podczas gdy art. TR 3.1 określa kategorie wiekowe w szczególny sposób, to regulaminy poszczególnych zawodów precyzują, w których kategoriach wiekowych będą rozgrywane dane zawody oraz czy w odniesieniu do uwagi (ii), młodsi zawodnicy będą mogli uczestniczyć w danych zawodach.

Kategorie płci

- 3.3 Zawody rozgrywane w oparciu o niniejsze przepisy dzieli się na klasyfikację mężczyzn, kobiet i łączną. Gdy zawody mieszane są przeprowadzane poza stadionem lub w jednym z ograniczonych przypadków określonych w TR 9, powinny być prowadzone i ogłoszone osobne wyniki klasyfikacji mężczyzn i kobiet. Gdy przeprowadzane są konkurencje lub zawody w kategorii łącznej, muszą zostać ogłoszone wyłącznie wyniki w klasyfikacji łącznej.
- 3.4 Zawodnik jest uprawniony do udziału w zawodach w kategorii mężczyzn (lub łącznej), jeśli urodził się i przez całe życie był zawsze uznawany za mężczyznę lub spełnia wymagania regulaminowe w zakresie TR 3.6.1 i jest uprawniony do startu zgodnie z przepisami i regulaminem.
- 3.5 Zawodniczka jest uprawniona do udziału w zawodach w kategorii kobiet (lub łącznej), jeśli urodziła się i przez całe życie była zawsze uznawana za kobietę lub spełnia wymagania regulaminowe w zakresie art. TR 3.6.2 i jest uprawniona do startu w zawodach zgodnie z przepisami i regulaminem.
- 3.6 Rada zatwierdza regulaminy określające prawo udziału w zawodach:
- 3.6.1 w kategorii mężczyzn dla osób płci męskiej, które przeszły zmianę płci z żeńskiej na męską;
 - 3.6.2 w kategorii kobiet dla osób płci żeńskiej, które przeszły zmianę płci z męskiej na żeńską; oraz
 - 3.6.3 w kategorii kobiet w klasyfikacji kobiet (zawodniczki z różnicami w rozwoju płci).

Zawodnik, który nie przestrzega lub odmawia przestrzegania obowiązujących regulaminów, nie ma prawa udziału w zawodach.

Uwaga: zob. w Przepisach udziału w zawodach - sankcje za nieprzestrzeganie niniejszego art. TR 3.

Klasyfikacja uniwersalna obejmuje zawody, w których mężczyźni i kobiety startują razem bez osobnej klasyfikacji, jak również zawody sztafetowe lub drużynowe, w których zarówno mężczyźni jak i kobiety wchodzi w skład tych samych zespołów.

4. Zgłoszenia do udziału w zawodach

- 4.1 W zawodach rozgrywanych na podstawie niniejszych przepisów mogą brać udział wyłącznie uprawnieni zawodnicy.
- 4.2 Uprawnienia zawodnika do startu poza jego własnym krajem są określone w art. 5. Przepisów dot. uprawnień do udziału w zawodach (wymagania dot. startów zagranicznych). Takie uprawnienia są przyjmowane domyślnie, chyba że Delegatowi(om) Technicznemu(ym) zostały zgłoszone zastrzeżenia co do statusu tych uprawnień. (zob. również art. TR 8.1).

Udział w konkurencjach rozgrywanych jednocześnie

- 4.3 Jeśli zawodnik jest zgłoszony do udziału zarówno w konkurencji biegowej jak i technicznej lub jeśli jest zgłoszony do więcej niż jednej konkurencji technicznej rozgrywanych w tym samym czasie, właściwy arbiter może, na czas jednej rundy prób w danym czasie lub dla każdej próby w skoku wzwyż lub skoku o tyczce, zezwolić zawodnikowi na przystąpienie do próby w innej kolejności niż wskazana na liście startowej (lub ustalona w oparciu o art. TR

25.6.1). Jednakże, jeżeli zawodnik jest nieobecny w czasie otrzymanym na wykonanie tej konkretnej próby, uznaje się, że zawodnik opuścił tę próbę po upływie czasu przeznaczanego na jej oddanie. Taka zgoda arbitra dotyczy wyłącznie tej konkretnej rundy / próby, zatem jeśli zawodnik jest nieobecny podczas kolejnej rundy / próby rozgrywanej w kolejności listy startowej (lub ustalonej w oparciu o art. TR 25.6.1) należy to uznać za próbę nieważną gdy tylko upłynie czas przyznany na oddanie próby.

Uwaga: W konkurencjach technicznych, arbiter nie może pozwolić zawodnikowi na wykonanie próby w innej kolejności w finałowej rundzie prób, ale może na to zezwolić podczas którejkolwiek wcześniejszej rundy prób. W wielobojach zmiana kolejności może być zatwierdzona w którejkolwiek rundzie prób.

Powyższa uwaga doprecyzowuje, że nie jest dopuszczalne udzielanie zgody na przystąpienie do próby w innej kolejności w finałowej rundzie (niezależnie od liczby rund) z powodu jednoczesnego udziału w innej konkurencji. Jeśli zawodnik nie jest obecny w rundzie finałowej i nie zgłosił wcześniej, że opuszcza tę próbę, wówczas czas przeznaczony na jego próbę zostaje uruchomiony i jeśli zawodnik nie wróci przed jego upływem, wówczas próba ta zostaje uznana za opuszczoną. [zob. również TR 25.18, gdzie zmiana kolejności w normalnych okolicznościach nie jest dokonywana, w sytuacji, gdy przyznana jest dodatkowa próba - w którejkolwiek rundzie prób].

O ile TR 4.3 i 26.2 wskazują, że zawodnik nie może przystąpić do drugiej lub trzeciej próby na danej wysokości w skokach wysokich, jeśli wcześniejsza próba na tej wysokości została przez niego opuszczona, to jednocześnie sugeruje się, by na zawodach niższego szczebla, takich jak zawody w kategorii dzieci i szkolne, regulaminy tych zawodów mogły być dostosowane tak, by umożliwić zawodnikowi wykonania drugiej lub trzeciej próby w takich przypadkach.

Wykluczenie z dalszego udziału w zawodach

4.4 Na wszystkich zawodach wymienionych w p. 1. (a), (b), (c) oraz 2. (a) (b) definicji zawodów rankingu światowego, zawodnik musi zostać wykluczony z udziału we wszystkich kolejnych konkurencjach (w tym również z innych jednocześnie rozgrywanych konkurencji, w których uczestniczy) w danych zawodach, łącznie ze sztafetami, w przypadkach, gdy:

4.4.1 zgłoszenie zawodnika do konkurencji zostało ostatecznie potwierdzone, ale następnie zawodnik nie wziął w niej udziału;
Uwaga: Termin ostatecznego potwierdzenia zgłoszeń musi być opublikowany z wyprzedzeniem.

4.4.2 zawodnik zakwalifikował się z rundy kwalifikacyjnej do dalszego udziału w danej konkurencji, ale następnie nie wziął w niej udziału;
Uwaga: jeśli regulamin mający zastosowanie do danych zawodów wymaga wprowadzenia rundy repasażu, niewzięcie udziału w takiej rundzie nie stanowi naruszenia tego artykułu.

4.4.3 postępowanie zawodnika jest niezgodne z zasadami uczciwej rywalizacji oraz dobrej woli (bona fide). Decyzję w tym zakresie podejmuje odpowiedni arbiter a w oficjalnych wynikach musi zostać umieszczona odpowiednia adnotacja.
Uwaga: Sytuacja przewidziana w art. TR 4.4.3 nie ma zastosowania w konkurencjach indywidualnych rozgrywanych w ramach wieloboju.

Jednakże zaświadczenie lekarskie, potwierdzające zbadanie zawodnika przez delegata medycznego wyznaczonego zgodnie z art. CR 6 lub, jeśli delegat medyczny nie został wyznaczony, przez lekarza wyznaczonego przez organizatorów, może być przyjęte jako wystarczający powód do uznania, że zawodnik stał się niezdolny do startu po zamknięciu listy startowej lub po starcie w poprzedniej rundzie, ale będzie zdolny do startu w kolejnych konkurencjach (z wyjątkiem konkurencji indywidualnych w ramach wieloboju) w kolejnym dniu zawodów. Inne uzasadnione przyczyny (np. czynniki niezależne od działań samego

zawodnika, takie jak problemy z oficjalnym transportem) mogą, po potwierdzeniu, również zostać zaakceptowane przez delegata(ów) technicznego(ych).

Odpowiedni arbirer, gdy jest świadomy takiej sytuacji i jest przekonany, że zawodnik, który zrezygnował ze startu, nie startował w dobrej wierze (bona fide), musi wskazać to zdarzenie w odpowiednich wynikach konkurencji jako "DNF TR4.4.3". Zarówno w procesie podejmowania takiej decyzji przez arbitra, jak i podczas rozpatrywania protestu przez Komisję Odwoławczą odnoszącego się do tej sytuacji, mogą być rozpatrywane powody wycofania się lub niewzięcia udziału wskazane przez zawodnika lub w jego imieniu. Przepis ten określa proces, który powinien być wyraźnie przestrzegany w przypadku przyczyny natury medycznej.

Niezgłoszenie się na bramce

4.5 Z zastrzeżeniem wszelkich dodatkowych sankcji wynikających z art. TR 4.4 i z wyjątkiem sytuacji opisanych poniżej, zawodnik musi zostać wykluczony z udziału w konkurencji, jeśli nie zgłosił się na bramce w odpowiednim czasie wskazanym w programie minutowym bramki (zob. art. CR 29). Zawodnik ten musi zostać wykazany w wynikach konkurencji jako DNS.

Odpowiedni Arbirer podejmuje decyzje w tej sprawie (w tym również decyzje dot. ew. startu zawodnika pod protestem, jeśli decyzja nie może być podjęta natychmiast) i odpowiednia wzmianka musi być umieszczona w oficjalnych wynikach.

Usprawiedliwione powody (np. czynniki niezależne od działań samego zawodnika, takie jak problemy z oficjalnym transportem lub błąd w opublikowanym programie minutowym bramki) mogą, po potwierdzeniu, zostać zaakceptowane przez arbitra i zawodnik może wtedy zostać dopuszczony do startu.

5. Stroje, obuwie i numery startowe

Stroje

5.1 We wszystkich zawodach, zawodnicy muszą nosić stroje, których czystość, krój i sposób noszenia nie budzą zastrzeżeń. Stroje muszą być wykonane z materiału, który nie jest przezroczysty, nawet gdy jest mokry. Zawodnicy nie mogą nosić strojów, które mogłyby utrudniać obserwację sędziom.

Podczas wszystkich zawodów zgodnie z p. 1. (a), (b), (c) oraz 2. (a), (b), (c) definicji zawodów rankingu światowego oraz podczas reprezentowania federacji krajowej, zgodnie z p. 1. (e) oraz 2. (e) definicji zawodów rankingu światowego, zawodnicy muszą występować w jednolitych strojach zatwierdzonych przez ich krajową federację. Ceremonia medalowa i każda runda honorowa są w tym celu traktowane jako część zawodów.

Uwaga: art. TR 5.1 powinien być szeroko interpretowany w kontekście tego, co "mogłoby utrudniać obserwację sędziom", włączając w to szczególne sposoby ułożenia fryzury przez zawodników.

Obuwie

5.2 Sportowcy mogą startować boso lub w obuwiu sportowym. Sportowcy muszą przestrzegać wszystkich przepisów dotyczących obuwia sportowego zatwierdzonych przez Radę.

5.3 Celowo pozostawiono puste miejsce.

5.4 Celowo pozostawiono puste miejsce.

5.5 Celowo pozostawiono puste miejsce.

5.6 Celowo pozostawiono puste miejsce.

Zob. również przepisy dot. obuwia sportowego w „Przepisy zawodów, rozdział C: zawody” opublikowane osobno na stronie internetowej.

Numery startowe

5.7 Każdy zawodnik musi otrzymać dwa numery startowe, które podczas zawodów muszą być noszone w widocznym miejscu z przodu tułowia i na plecach, z wyjątkiem skoków, gdzie jeden numer startowy może być noszony tylko z przodu tułowia lub tylko na plecach. Dozwolone jest umieszczenie nazwisk zawodników lub innych odpowiednich oznaczeń zamiast cyfr na którymkolwiek lub wszystkich numerach startowych. W przypadku użycia cyfr, muszą one odpowiadać numerowi przypisanemu zawodnikowi na liście startowej lub w programie zawodów. Jeśli zawodnicy startują w dresach to numery startowe muszą być noszone na dresie w podobny sposób.

5.8 Żaden zawodnik nie może brać udziału w zawodach bez posiadania odpowiednich numerów startowych i/lub identyfikatora.

5.9 Numery startowe muszą być noszone w takiej formie, w jakiej zostały wydane, nie mogą być w żaden sposób przycięte, zagięte ani zasłonięte. W konkurencjach biegowych lub chodzie sportowym na dystansie 10.000 metrów i dłuższym, numery startowe mogą być perforowane w celu ułatwienia cyrkulacji powietrza, ale perforacja nie może być wykonana na żadnym z napisów lub cyfr, które się na nich znajdują.

5.10 W przypadku, gdy stosowany jest system fotofinisz, organizatorzy mogą wymagać od zawodników noszenia dodatkowych samoprzylepnych numerów identyfikacyjnych na boku spodenek lub na bocznej dolnej części ciała.

5.11 Jeśli zawodnik nie przestrzega którejkolwiek części niniejszego art. 5 oraz:

5.11.1 nie stosuje się do poleceń odpowiedniego arbitra; lub

5.11.2 bierze udział w zawodach,

musi zostać zdyskwalifikowany.

Art. TR 5.11 określa sankcje w przypadku nieprzestrzegania któregokolwiek z zapisów art. TR 5. Oczekuje się jednak, że tam, gdzie jest to możliwe, odpowiedni sędziowie powinni zwracać uwagę i zachęcać zawodnika do dostosowania się do przepisów oraz poinformować go o konsekwencjach, jeśli tego nie zrobi. Jednak w przypadku, gdy zawodnik nie stosuje się do któregoś z zapisów tego przepisu podczas zawodów i nie jest możliwe, aby sędzia zażądał dostosowania się do niego, zawodnicy powinni pamiętać, że mogą otrzymać dyskwalifikację.

Obowiązkiem asystentów startera i sędziów torowych (w konkurencjach rozgrywanych na bieżni i poza stadionem) oraz sędziów (w konkurencjach technicznych) jest zachowanie czujności w tych sprawach i zgłaszanie przypadków naruszenia tych przepisów odpowiednim arbitrom.

6. Udzielanie pomocy zawodnikom

Badania lekarskie i pomoc medyczna

- 6.1 Badania lekarskie / pomoc medyczna i/lub fizjoterapia mogą być przeprowadzane zarówno bezpośrednio na miejscu zawodów przez oficjalny personel medyczny, wyznaczony przez organizatorów i oznaczony opaskami, kamizelkami lub podobnym wyróżniającym się ubiorem, jak i w wyznaczonych strefach opieki medycznej poza miejscem zawodów przez akredytowany personel medyczny zatwierdzony specjalnie w tym celu przez delegata(ów) medycznego lub technicznego. W żadnym przypadku interwencja nie może wydłużać czasu trwania zawodów ani czasu na oddanie próby przez zawodnika w danej rundzie w wyznaczonej kolejności. Taka obecność lub pomoc jakiegokolwiek innej osoby, zarówno bezpośrednio przed zawodami, po opuszczeniu przez zawodników bramki, jak i podczas zawodów, stanowi pomoc.

Uwaga: Miejsce rozgrywania zawodów, który zwykle posiada również barierę fizyczną, jest zdefiniowane w tym celu jako obszar, na którym przeprowadzane są zawody i do którego dostęp jest ograniczony do startujących zawodników i upoważnionego personelu zgodnie z odpowiednimi przepisami i regulaminami.

- 6.2 Każdy zawodnik udzielający lub przyjmujący pomoc w czasie trwania konkurencji w miejscu jej rozgrywania (włączając w to art. TR 17.14, 17.15.4, 54.10.8 i 55.8.8) musi zostać ostrzeżony przez arbitra oraz uprzedzony, że jeśli sytuacja się powtórzy, zostanie zdyskwalifikowany w danej konkurencji.

Uwaga: W przypadkach zgodnych z art. TR 6.3.1 lub 6.3.6 dyskwalifikacja może zostać nałożona bez wcześniejszego ostrzeżenia.

Niedozwolona pomoc

- 6.3 W rozumieniu tego artykułu, następujące przykłady muszą być uznane za pomoc, a zatem są niedozwolone:
- 6.3.1 Nadawanie tempa biegu przez osoby niebiorące w nim udziału, przez zawodników zdublowanych lub bliskich zdublowania oraz przez jakiegokolwiek urządzenia techniczne (inne niż te dozwolone na podstawie art. TR 6.4).
 - 6.3.2 Posiadanie lub używanie urządzenia wideorejestrującego, radia, CD, przekaźnika radiowego, telefonu komórkowego lub podobnego urządzenia w miejscu rozgrywania konkurencji.
 - 6.3.3 Z wyjątkiem obuwia zgodnego z art. TR 5, korzystanie z jakiegokolwiek technologii lub urządzenia dającego użytkownikowi przewagę, której nie uzyskałby używając sprzętu określonego i dopuszczonego niniejszymi przepisami.
 - 6.3.4 Korzystanie z jakiegokolwiek pomocy mechanicznej, z wyjątkiem zawodników niepełnosprawnych posiadających upoważnienie lub zgodę wydaną na podstawie Regulaminu pomocniczych urządzeń mechanicznych.
Zob. również Regulamin pomocniczych urządzeń mechanicznych w Przepisach zawodów, rozdział C, Zawody, opublikowany oddzielnie na stronie internetowej.
 - 6.3.5 Udzielanie przez sędziego rad lub innego rodzaju podpowiedzi nie związanych lub nie wymaganych w pełnionej przez niego funkcji podczas rozgrywania konkurencji (np. podpowiedzi trenerskie, wskazanie miejsca odbicia w skokach, z wyjątkiem wskazania miejsca odbicia w skokach długich uznanych za nieważne, podanie czasów lub odległości między zawodnikami podczas biegu itp.)
 - 6.3.6 Otrzymanie pomocy fizycznej od innego zawodnika (inne niż pomoc w powrocie do pozycji stojącej), która ułatwia pokonywanie dystansu.

Dozwolona pomoc

- 6.4 W rozumieniu tego artykułu, następujące przykłady nie są uznane za pomoc, a zatem są dozwolone:
- 6.4.1 Komunikacja pomiędzy zawodnikami i ich trenerami, którzy nie znajdują się w miejscu rozgrywania konkurencji.
Aby ułatwić tę komunikację i nie zakłócać przebiegu zawodów, miejsce na trybunach, w pobliżu miejsca rozgrywania każdej konkurencji technicznej, powinno być zarezerwowane dla trenerów zawodników.
Uwaga: Trenerzy i inne osoby postępujące zgodnie z art. TR 54.10 i 55.8 mogą komunikować się ze swoimi zawodnikami.
 - 6.4.2 Badania lekarskie / pomoc medyczna i/lub fizjoterapia udzielane w miejscu rozgrywania konkurencji, niezbędne do umożliwienia zawodnikowi udziału lub kontynuacji udziału w zawodach zgodne z art. TR 6.1.
 - 6.4.3 Jakikolwiek rodzaj osobistego zabezpieczenia (np. bandaż, taśma, pas, stabilizator, schładzacz na nadgarstek, urządzenie wspomagające oddychanie, itp.) dla ochrony i/lub celów medycznych. Arbiter w porozumieniu z delegatem medycznym jest upoważniony do weryfikacji każdego przypadku, jeśli uzna, że jest to pożądane. (zob. również art. TR 32.4 i 32.5).
 - 6.4.4 Urządzenia monitorujące tętno, prędkość lub dystans, czujniki długości kroku lub podobne urządzenia noszone na ciele lub ubraniu zawodnika podczas konkurencji, pod warunkiem, że takie urządzenie nie jest używane w celu komunikowania się z innymi osobami.
 - 6.4.5 Oglądanie przez zawodników startujących w konkurencjach technicznych, zapisu z poprzednich prób, zarejestrowanych w ich imieniu przez osoby nie znajdujące się w miejscu rozgrywania konkurencji (zob. uwaga do art. TR 6.1). Urządzenia do oglądania ani zapisu z wykonanej próby nie wolno przenosić do miejsca rozgrywania konkurencji poza bezpośrednie miejsce, w którym znajduje się osoba która dokonała zapisu. Aby ułatwić obejrzenie zarejestrowanego materiału, zawodnik może wziąć do ręki urządzenie podczas komunikowania się z osobą, która dokonała zapisu.
 - 6.4.6 Czapki, rękawiczki, buty, elementy ubioru, które są udostępniane zawodnikom na oficjalnych stanowiskach lub gdy są w inny sposób zatwierdzone przez odpowiedniego arbitra.
 - 6.4.7 Otrzymanie pomocy fizycznej od sędziego lub innej osoby wyznaczonej przez organizatorów w celu przywrócenia pozycji stojącej lub uzyskania dostępu do pomocy medycznej.
 - 6.4.8 Elektroniczne światła lub podobne urządzenie wskazujące zadane tempo biegu, włączając w to tempo na odpowiedni rekord.

Art. TR 6 był przedmiotem ciągłych zmian w ostatnich latach, po to by odzwierciedlić sposób, w jaki przeprowadzane są zawody lekkoatletyczne, by uszanować rolę trenerów, by zarządzać innowacjami i nowymi produktami, itd. World Athletics będzie nadal reagować na nowe produkty i trendy, gdy tylko staną się one powszechną praktyką podczas rozgrywania konkurencji i zawodów. Zmiany w tych przepisach mają na celu ułatwienie zawodnikom uczestnictwa w zawodach w jak największym stopniu oraz ograniczenie niepotrzebnych konfliktów pomiędzy zawodnikami/trenerami a sędziami. Każdy z tych przepisów powinien być interpretowany w tym świetle, przy jednoczesnym zapewnieniu, że zawody są prowadzone w sposób sprawiedliwy dla wszystkich.

Art. TR 6.3.5 mówi jednak jasno, że sędziowie nie powinni pomagać zawodnikom ponad to, co jest wymagane w pełnionej przez nich roli - i wyraźnie stwierdza jako przykład, że sędziowie nie powinni podawać szczegółów dotyczących punktu odbicia w konkurencjach skocznościowych, innych niż w celu wskazania nieprawidłowego punktu odbicia w skokach długich uznanych za nieważne.

7. Ostrzeżenia i dyskwalifikacje

Zasada dobrej woli („bona fide”), niesportowe zachowanie, niestosowne zachowanie

7.1 Zawodnicy i zespoły sztafetowe muszą uczestniczyć w zawodach lekkoatletycznych zgodnie z zasadą dobrej woli („bona fide”) i nie mogą zachowywać się niesportowo i niestosownie. Każdy zawodnik lub zespół sztafetowy naruszający ten wymóg może zostać ostrzeżony lub zdyskwalifikowany.

Właściwy arbiter jest upoważniony do ostrzeżenia lub wykluczenia z zawodów każdego zawodnika lub zespół sztafetowy, który narusza ten artykuł lub art. CR 6.1 uwaga (ii), (iii) oraz (iv) lub art. TR 6, 16.5, 17.14, 17.15.4, 25.5, 25.19, 54.7.6, 54.10.8 lub 55.8.8. Ostrzeżenia mogą być sygnalizowane zawodnikowi poprzez pokazanie żółtej kartki, wykluczenia poprzez pokazanie czerwonej kartki. Ostrzeżenia i wykluczenia należy zapisać w protokole z wynikami konkurencji i przekazać do sekretariatu zawodów oraz pozostałym arbitrom.

W sprawach dyscyplinarnych arbiter bramki jest upoważniony do podejmowania decyzji we wszystkich zdarzeniach, jakie miały miejsce począwszy od obiektu rozgrzewkowego aż do miejsca rozgrywania konkurencji. We wszystkich innych przypadkach, prawo decydowania leży w gestii właściwego arbitra konkurencji, w której zawodnik startuje lub startował.

Odpowiedni arbiter (tam, gdzie jest to możliwe po konsultacji z dyrektorem zawodów) może ostrzec lub usunąć z miejsca rozgrywania konkurencji (lub innego obszaru związanego z zawodami, włączając w to strefę rozgrzewki, bramkę i wyznaczone miejsca dla trenerów) jakąkolwiek inną osobę, która zachowuje się w sposób niesportowy lub niewłaściwy, lub która udziela pomocy zawodnikom, w sposób naruszający przepisy.

Uwaga (i): Arbiter może, jeśli okoliczności to uzasadniają, wykluczyć zawodnika lub zespół sztafetowy bez udzielenia ostrzeżenia. (zob. również Uwaga do art. TR 6.2)

Uwaga: (ii): Arbiter konkurencji rozgrywanych poza stadionem powinien, jeśli tylko jest to możliwe (np. na podstawie art. TR 6, 54.10 lub 55.8), udzielić ostrzeżenia przed podjęciem decyzji o dyskwalifikacji. Jeśli decyzja podjęta przez arbitra jest kwestionowana, zastosowanie ma art. TR 8.

Uwaga (iii): Jeśli wykluczenie zawodnika lub zespołu sztafetowego z zawodów następuje na podstawie niniejszego przepisu, to w przypadku, jeśli arbiter jest świadomy, że żółta kartka została już przyznana, powinien pokazać drugą żółtą kartkę, a zaraz po niej kartkę czerwoną.

Uwaga (iv): Jeśli arbiter udzielił zawodnikowi ostrzeżenia nie wiedząc, że zawodnik uprzednio otrzymał już żółtą kartkę, w momencie, gdy ten fakt zostanie ujawniony, pociąga to za sobą konsekwencje takie jak otrzymanie kolejnej żółtej, a w konsekwencji czerwonej kartki. Właściwy arbiter powinien podjąć niezwłoczne działanie mające na celu poinformowanie zawodnika lub zespołu sztafetowego lub ich zespołu o wykluczeniu z udziału w zawodach.

Poniższe kluczowe punkty mają na celu uporządkowanie sposobu, w jaki kartki są pokazywane i protokolowane:

- a. żółte i czerwone kartki mogą być przyznawane z powodów dyscyplinarnych (zwłaszcza w odniesieniu do tego artykułu) lub za niektóre naruszenia techniczne, które mają podłoże dyscyplinarne.
- b. O ile zazwyczaj przed przyznaniem czerwonej kartki spodziewane jest przyznanie żółtej kartki, to jednak w przypadkach szczególnie ewidentnego, niesportowego lub niewłaściwego zachowania lub w przypadku naruszenia zasady „bona fide” czerwona kartka może zostać pokazana bez uprzedniego ostrzeżenia kartką żółtą. Należy zaznaczyć, że zawodnik lub zespół sztafetowy ma w każdym przypadku możliwość odwołania się od takiej decyzji do Komisji Odwoławczej.
- c. Możliwe są również sytuacje, w których nie jest praktyczne lub nawet logiczne, aby żółta kartka była pokazywana. Na przykład, uwaga do art. TR 6.2 wyraźnie zezwala na natychmiastową

- czerwoną kartkę, jeśli jest to uzasadnione w przypadkach ujętych w art. TR 6.3.1, takich jak np. dyktowanie tempa w biegach.
- d. Podobna sytuacja może mieć miejsce, gdy arbiter konkurencji przyznaje żółtą kartkę, a zawodnik lub zespół sztafetowy reaguje w sposób na tyle dalece nieodpowiedni, że uzasadnione jest natychmiastowe pokazanie czerwonej kartki. Nie jest konieczne, aby zaistniały dwa całkowicie różne i niezależne w czasie przypadki niewłaściwego zachowania.
 - e. Zgodnie z zapisem w uwadze (iii), w sytuacjach, gdy arbiter jest świadomy, że dany zawodnik lub zespół sztafetowy otrzymał już żółtą kartkę podczas zawodów i przewinienie będzie skutkowało w efekcie pokazaniem czerwonej kartki, powinien najpierw pokazać drugą żółtą kartkę, a następnie czerwoną. Jednakże, jeśli arbiter nie pokaże drugiej żółtej kartki, nie unieważnia to decyzji o przyznaniu czerwonej kartki.
 - f. W przypadkach, gdy arbiter konkurencji nie jest świadomy wcześniejszego przyznania żółtej kartki i za kolejne przewinienie pokazuje tylko żółtą kartkę (bez pokazania kartki czerwonej), gdy tylko fakt ten zostanie ujawniony, powinny zostać podjęte odpowiednie kroki, aby zdyskwalifikować zawodnika tak szybko, jak to tylko możliwe.
 - g. W przypadku biegów sztafetowych, kartki otrzymane przez jednego lub więcej członków zespołu podczas dowolnej rundy tej konkurencji liczą się przeciwko drużynie. W związku z tym, jeżeli jeden zawodnik otrzyma dwie żółte kartki lub dwóch różnych zawodników otrzyma żółtą kartkę w dowolnej rundzie tej konkurencji, uznaje się, że zespół otrzymał czerwoną kartkę i zostaje zdyskwalifikowany.

Dyskwalifikacja za naruszenie przepisu technicznego (innego niż art. TR 7.1)

- 7.2 Jeśli zawodnik zostaje zdyskwalifikowany z udziału w konkurencji z powodu naruszenia przepisu technicznego (z wyjątkiem art. TR 7.1), wszystkie wyniki uzyskane przez niego w danej rundzie tej konkurencji do czasu dyskwalifikacji muszą zostać uznane za nieważne. Natomiast wyniki uzyskane przez niego w poprzedniej rundzie tej konkurencji, w innych poprzednich konkurencjach lub w poprzednich konkurencjach w ramach wieloboju pozostają ważne. Dyskwalifikacja w danej konkurencji nie wyklucza zawodnika z udziału w innych konkurencjach tych zawodów.

Dyskwalifikacja wskutek wykluczenia na podstawie art. TR 7.1

- 7.3 Jeśli zawodnik zostaje wykluczony z zawodów na podstawie przepisu TR 7.1, wówczas musi zostać zdyskwalifikowany w danej konkurencji. Jeśli zawodnik otrzymał drugie ostrzeżenie w innej konkurencji niż ta, w której otrzymał pierwsze ostrzeżenie, musi on zostać zdyskwalifikowany tylko w tej drugiej konkurencji. Wszystkie wyniki uzyskane w tej samej rundzie konkurencji do czasu dyskwalifikacji muszą zostać uznane za nieważne. Natomiast wyniki uzyskane w poprzedniej rundzie tej konkurencji, w innych wcześniejszych konkurencjach lub we wcześniejszych konkurencjach indywidualnych w ramach wieloboju pozostają ważne. Taka dyskwalifikacja uniemożliwia zawodnikowi udział we wszystkich następnych konkurencjach lub rundach konkurencji (w tym także w konkurencjach indywidualnych w ramach wieloboju, innych konkurencjach w których ten zawodnik startuje równolegle oraz w sztafetach) podczas tych zawodów.
- 7.4 Gdy zespół sztafetowy zostaje wykluczony z zawodów na podstawie art. TR 7.1, musi tym samym zostać zdyskwalifikowany w tej konkurencji. Wyniki uzyskane w poprzedniej rundzie tej konkurencji pozostają ważne. Jeśli dyskwalifikacja zespołu sztafetowego jest konsekwencją zachowania któregoś z zawodników w sposób prowadzący do dyskwalifikacji w oparciu o art. TR 7.1 dla konkurencji indywidualnych, wówczas w odniesieniu do tego zawodnika ma zastosowanie art. TR 7.3. W innych przypadkach taka dyskwalifikacja nie jest powodem do uniemożliwienia zawodnikom tej sztafety lub zespołowi sztafetowemu wzięcia udziału w innych konkurencjach w tych zawodach.

Jednakże, jeśli zachowanie jednego lub większej liczby zawodników z tego zespołu sztafetowego jest uznane za wystarczająco poważne wykroczenie, wówczas może zostać zastosowany wobec nich art. TR 7.1 wraz ze wszystkimi jego konsekwencjami.

- 7.5 Jeżeli wykroczenie zostanie uznane za poważne, dyrektor zawodów musi opisać je w raporcie je do odpowiedniego organu zarządzającego w celu rozważenia dalszych działań dyscyplinarnych.

Art. TR 7.3 należy zastosować wobec zawodnika, którego drugie ostrzeżenie w zawodach zostało nałożone w biegu sztafetowym lub który otrzymał bezpośrednie wykluczenie z biegu sztafetowego skutkujące dyskwalifikacją zespołu sztafetowego.

8. Protesty i odwołania

- 8.1 Protesty dotyczące uprawnień zawodnika do udziału w zawodach muszą być złożone przed rozpoczęciem zawodów, do delegata technicznego. Po podjęciu decyzji przez delegata technicznego, przysługuje prawo odwołania się do komisji odwoławczej. Jeśli sprawa nie może być rozstrzygnięta w sposób zadowalający przed zawodami, zawodnik musi zostać dopuszczony do zawodów "pod protestem", a sprawa musi zostać przekazana do odpowiedniego organu zarządzającego.

- 8.2 Protesty dotyczące wyniku lub przebiegu konkurencji muszą być złożone w ciągu 30 minut od oficjalnego ogłoszenia wyników tej konkurencji.

Organizatorzy zawodów są odpowiedzialni za zapewnienie, że czas ogłoszenia wszystkich wyników jest rejestrowany.

- 8.3 Każdy protest musi być złożony ustnie do arbitra przez zawodnika, przez osobę działającą w jego imieniu lub przez oficjalnego przedstawiciela zespołu. Taka osoba lub zespół może złożyć protest tylko wtedy, gdy startuje w tej samej rundzie zawodów, do której odnosi się protest (lub późniejsze odwołanie) (lub startuje w zawodach, w których prowadzona jest punktacja zespołowa). Aby podjąć sprawiedliwą decyzję, arbiter musi wziąć pod uwagę wszelkie dostępne dowody, które uzna za konieczne, włączając w to film lub zdjęcie wykonane przez oficjalny rejestrator wideo, lub jakiegokolwiek inne dostępne dowody wideo. Arbiter może podjąć decyzję w sprawie protestu lub może przekazać sprawę do komisji odwoławczej. Jeśli arbiter podejmie decyzję, przysługuje prawo odwołania się do komisji odwoławczej. W przypadku, gdy arbiter nie jest dostępny lub osiągalny, protest powinien być złożony do niego poprzez centrum informacji technicznej (TIC).

Uwaga: Jeśli został wyznaczony sędzia fotofiniszu World Athletics, powinien on działać w imieniu arbitra biegów w zakresie rozpatrywania protestów dotyczących lokat zawodników.

- 8.4 W konkurencjach biegowych lub chodu sportowego,
 8.4.1 jeśli zawodnik złoży natychmiastowy ustny protest przeciwko nałożeniu na niego dyskwalifikacji za falstart, arbiter startu (lub, jeśli taki nie został wyznaczony, odpowiedni arbiter biegów) może, jeśli ma jakiegokolwiek wątpliwości, zezwolić zawodnikowi na start "pod protestem" w celu zachowania praw wszystkich zainteresowanych. Start "pod protestem" nie powinien zostać przyznany, jeśli falstart został wskazany przez system informacji startowej certyfikowany przez World Athletics, chyba że z jakiegoś powodu arbiter uzna, że informacje dostarczone przez system są w sposób oczywisty nieprecyzyjne. Jeżeli zawodnik

- zostaje dopuszczony do startu „pod protestem”, należy to zakomunikować poprzez pokazanie mu czerwono-białej kartki (przepełnionej po przekątnej).
- 8.4.2 Protest może dotyczyć niezatrzymania przez startera biegu z falstartem lub nieprzerwania procedury startu zgodnie z art. TR 16.5. Protest może być złożony wyłącznie przez lub w imieniu zawodnika, który powinien był ukończyć bieg zgodnie z zasadą „bona fide”. Jeżeli protest zostaje podtrzymany, każdy zawodnik, który popełnił falstart lub którego zachowanie powinno było doprowadzić do przerwania startu i który powinien był otrzymać ostrzeżenie lub dyskwalifikację w oparciu o art. TR 16.5, TR 16.7, TR 16.8 lub TR 39.8.3, musi otrzymać ostrzeżenie lub dyskwalifikację. Bez względu na to, czy zostanie nałożone ostrzeżenie lub dyskwalifikacja, arbiter jest upoważniony do uznania konkurencji lub jej części za nieważną i do nakazania powtórzenia tej konkurencji lub jej części, jeśli w jego opinii wymaga tego sprawiedliwość.
- Uwaga: Prawo do protestu i odwołania w art. TR 8.4.2 przysługuje bez względu na to, czy system informacji startowej jest używany czy też nie.*
- 8.4.3 jeżeli protest lub odwołanie dotyczą nieprawidłowego wykluczenia zawodnika z udziału w konkurencji z powodu falstartu i tenże protest lub odwołanie zostają podtrzymane po zakończeniu biegu, wówczas zawodnik musi otrzymać możliwość samodzielnego biegu w celu uzyskania swojego wyniku w tej konkurencji i w konsekwencji, jeśli ma to zastosowanie, uzyskania awansu do kolejnej rundy. Żaden zawodnik nie może być awansowany do następnej rundy, jeśli nie startował we wszystkich poprzednich rundach, chyba że arbiter lub komisja odwoławcza zadecyduje inaczej w szczególnych okolicznościach danego przypadku, np. ze względu na krótki czas pozostały do rozpoczęcia następnej rundy lub długość dystansu w danej konkurencji.
- Uwaga: Przepis ten może być stosowany przez arbitra lub komisję odwoławczą również w innych okolicznościach, gdy uznają to za stosowne (zob. art. TR 17.1).*
- 8.4.4 gdy protest jest składany przez lub w imieniu zawodnika lub zespołu, który nie ukończył biegu, arbiter musi najpierw upewnić się, czy zawodnik lub zespół został lub powinien być zostać zdyskwalifikowany za naruszenie innych przepisów niezwiązanych z kwestią podniesioną w proteście. Jeśli tak było, protest musi zostać odrzucony.

Gdy arbiter startu podejmuje decyzję w sprawie natychmiastowego ustnego protestu złożonego przez zawodnika w związku z dyskwalifikacją za falstart, musi on rozważyć wszystkie dostępne dane i w przypadku, gdy istnieje rozsądna możliwość, że protest zawodnika może być uznany za ważny, powinien zezwolić zawodnikowi na start „pod protestem”. Po biegu arbiter musi podjąć ostateczną decyzję, która może być przedmiotem odwołania do komisji. W normalnych warunkach arbiter nie powinien dopuszczać zawodnika do biegu „pod protestem”, jeśli falstart został wykryty przez system informacji startowej, który wydaje się działać prawidłowo lub w przypadkach, gdy jest bardzo oczywiste na podstawie obserwacji wzrokowej, że zawodnik popełnił falstart i nie ma ważnego powodu, aby protest został uznany. Jednakże przyjmuje się, że gdy czas reakcji startowej jest bliski dopuszczalnego limitu, taki ruch zawodnika jest trudny do zaobserwowania. W takiej sytuacji, jeśli zdaniem arbitra startu konieczne byłoby bardziej wnikliwe przeanalizowanie zapisów technologicznych, arbiter startu może podjąć decyzję zezwalającą zawodnikowi na bieg pod protestem w celu zachowania jego praw.

Zapisy te mają zastosowanie nie tylko wtedy, gdy starter nie zatrzymał biegu z falstartem, ale również wtedy, gdy starter nie przerwał w prawidłowy sposób startu. W obu przypadkach arbiter musi rozważyć wszystkie czynniki związane z danym przypadkiem i musi zdecydować, czy bieg (lub jego część) musi być powtórzony.

Podając dwa przykłady skrajnych sytuacji, nie będzie logiczne ani konieczne ponowne przeprowadzenie maratonu w przypadku, gdy zawodnik, który ukończył wyścig, był odpowiedzialny za falstart, którego nie odstrzelono. Jednak to samo prawdopodobnie nie będzie miało miejsca w przypadku biegów sprinterskich, w których zawodnik był odpowiedzialny za nieodstrzelony falstart, ponieważ mogło to mieć wpływ na start i późniejszy bieg innych zawodników.

Z drugiej strony, jeżeli na przykład w rundzie wstępnej, lub tym bardziej w biegu w ramach wieloboju, było oczywiste, że tylko jeden lub kilku zawodników zostało pokrzywdzonych z powodu nieodstrzelenia falstartu lub przerwania startu, sędzia może zdecydować, że tylko ci zawodnicy będą mieli możliwość ponownego startu - a jeżeli tak, to na jakich warunkach.

Art. TR 8.4.3 dotyczy sytuacji, w której zawodnikowi został niesłusznie przypisany falstart i został zdyskwalifikowany z udziału w biegu.

8.5 W konkurencjach technicznych, jeśli zawodnik złoży natychmiastowy ustny protest przeciwko uznaniu próby jako nieważnej, arbiter tej konkurencji może, jeśli ma jakiegokolwiek wątpliwości, nakazać wykonanie pomiaru próby i zapisanie wyniku, w celu zachowania praw wszystkich zainteresowanych stron.

Jeśli próba, której dotyczy protest miała miejsce:

8.5.1 podczas pierwszych trzech rund prób w skokach długich, w których startuje więcej niż ośmiu zawodników, a zawodnik awansowałby do kolejnych rund prób tylko wtedy, gdyby protest lub późniejsze odwołanie zostało podtrzymane lub

8.5.2 w skokach wysokich, w których zawodnik uzyskałby prawo do skoku na kolejnej wysokości tylko wtedy, gdyby protest lub późniejsze odwołanie zostało podtrzymane,

arbiter może, jeśli ma jakiegokolwiek wątpliwości, zezwolić zawodnikowi na kontynuowanie zawodów "pod protestem", aby zachować prawa wszystkich zainteresowanych stron.

W przypadkach, gdy arbiter jest pewien, że decyzja sędziów jest prawidłowa, zwłaszcza w oparciu o własne obserwacje lub informacje otrzymane od arbitra wideo, zawodnik nie powinien być dopuszczony do kontynuowania udziału w konkurencji.

Jednak rozważając, czy nakazać pomiar próby, która jest przedmiotem natychmiastowego protestu ustnego, arbiter powinien:

- a. nie robić tego w przypadkach, gdy nastąpiło wyraźne naruszenie przepisów, na przykład w skoku w dal, gdy zawodnik wyraźnie zaznaczył ślad odbicia na plastelinie lub w rzucie, gdy sprzęt wyraźnie wylądował poza sektorem rzutów;
- b. zawsze to robić (i to niezwłocznie, aby nie opóźnić konkursu) w przypadkach, gdy istnieją jakiegokolwiek wątpliwości.

Właściwe zastosowanie tego przepisu oznacza, że sędzia śladowy powinien zawsze zaznaczać punkt lądowania (z wyjątkiem rzutów, gdzie sprzęt wyraźnie ląduje poza sektorem), nawet jeśli widzi czerwoną chorągiewkę. Oprócz sytuacji, gdzie zawodnik może złożyć natychmiastowy ustny protest, jest również możliwe, że sędzia z chorągiewkami błędnie lub przypadkowo podniósł niewłaściwą chorągiewkę.

8.6 Oprotestowana próba zawodnika i każda inna próba wykonana przez niego podczas udziału w konkurencji "pod protestem" będzie ważna tylko wtedy, gdy późniejsza decyzja w tej sprawie zostanie podjęta przez arbitra lub gdy zostanie złożone odwołanie do komisji odwoławczej i zostanie ono podtrzymane.

Podczas konkurencji technicznych, gdzie w wyniku startu zawodnika "pod protestem", inny zawodnik może kontynuować zawody, podczas gdy w innym przypadku nie mógłby tego zrobić, próby tego zawodnika i ostateczne wyniki pozostają ważne bez względu na to, czy natychmiastowy protest ustny zawodnika "pod protestem" zostanie rozpatrzony pozytywnie.

Art. TR 8.6 ma zastosowanie do wszystkich konkurencji, nie tylko do konkurencji technicznych.

- 8.7 Odwołanie do komisji odwoławczej musi być złożone w ciągu 30 minut:
- 8.7.1 od oficjalnego ogłoszenia poprawionych wyników konkurencji wskutek decyzji podjętej przez arbitra; lub
 - 8.7.2 od uzyskania przez osobę składającą protest, informacji o przysługującym prawie do odwołania w przypadku, gdy nie nastąpiły żadne zmiany w wynikach konkurencji.
- Odwołanie musi być złożone na piśmie, podpisane przez zawodnika, osobę działającą w jego imieniu lub przez oficjalnego przedstawiciela zespołu i musi być do niego dołączona kaucja w wysokości 100 USD lub jej równowartość, która przepadnie, jeśli odwołanie nie zostanie rozpatrzone pozytywnie. Taki zawodnik lub zespół mogą złożyć odwołanie tylko wtedy, gdy startują w tej samej rundzie konkurencji, której dotyczy odwołanie (lub startują w zawodach, na których prowadzona jest punktacja zespołowa).
- Uwaga: Odpowiedni arbiter musi, po podjęciu decyzji w sprawie protestu, natychmiast poinformować TIC o godzinie podjęcia decyzji. Jeśli arbiter nie był w stanie przekazać tego ustnie odpowiedniemu zespołowi (zespołom) / zawodnikowi (zawodnikom), oficjalnym czasem ogłoszenia będzie czas umieszczenia poprawionych wyników lub decyzji w TIC.*
- 8.8 Komisja odwoławcza musi skonsultować się ze wszystkimi niezbędnymi osobami, w tym z odpowiednim arbitrem (z wyjątkiem sytuacji, gdy decyzja arbitra zostaje w pełni utrzymana przez komisję odwoławczą). Jeśli komisja odwoławcza ma wątpliwości, mogą zostać wzięte pod uwagę inne dostępne dowody. Jeśli takie dowody, w tym również wszelkie dostępne nagrania, nie są rozstrzygające, decyzja podjęta przez arbitra lub sędziego głównego chodu musi zostać podtrzymana.
- 8.9 Komisja odwoławcza może zmienić decyzję, jeśli przedstawione zostały nowe rozstrzygające dowody, pod warunkiem, że nowa decyzja może być jeszcze skuteczniejsza. W normalnych warunkach, taka zmiana decyzji może być podjęta tylko przed ceremonią medalową dla danej konkurencji, chyba że właściwy organ zarządzający stwierdzi, że okoliczności uzasadniają inny sposób.

W pewnych okolicznościach sędziowie (art. CR 19.2), arbitrzy (art. CR 18.6) i komisja odwoławcza (art. TR 8.9) mogą każdy z osobna zmienić podjętą przez siebie decyzję – o ile nadal jest ona możliwa do zastosowania i praktyczna w realizacji.

- 8.10 Decyzje dotyczące punktów, które nie są ujęte w przepisach, muszą być w późniejszym terminie przekazane przez przewodniczącego komisji odwoławczej dyrektorowi zarządzającemu World Athletics.
- 8.11 Decyzja komisji odwoławczej (lub arbitra w przypadku, gdy komisja odwoławcza nie została wyznaczona lub jeśli nie zostało złożone odwołanie do komisji odwoławczej) jest ostateczna i nie przysługuje żadne dalsze prawo do odwołania się od niej, w tym również do CAS.

9. Start wspólny mężczyzn i kobiet

- 9.1 Konkurencje uniwersalne (mieszane), takie jak sztafety lub inne konkurencje zespołowe, w których mężczyźni i kobiety startują wspólnie lub konkurencje w których prowadzona jest jedna wspólna klasyfikacja, są dozwolone zgodnie z obowiązującymi regulaminami odpowiedniego organu.
- 9.2 W przypadkach innych niż wskazane w art. TR 9.1, we wszystkich innych konkurencjach rozgrywanych w całości na stadionie, wspólna rywalizacja pomiędzy mężczyznami i kobietami nie jest w normalnych warunkach dozwolona.

Jednakże niżej wymienione przypadki mogą być dopuszczalne na wszystkich zawodach z wyjątkiem tych, które są rozgrywane na podstawie p. 1. (a), (b), (c) oraz 2. (a), (b) definicji zawodów rankingu światowego. W przypadku zawodów rozgrywanych na podstawie p. 1. (d), (e) oraz 2. (c), (d), (e) definicji zawodów rankingu światowego, taka rywalizacja jest zawsze dozwolona w konkurencjach technicznych i w konkurencjach ujętych w art. TR 9.2.1, jeśli jest to wyraźnie dozwolone przez odpowiednią Federację Kontynentalną:

- 9.2.1 wspólne starty mężczyzn i kobiet na stadionie w konkurencjach 5000 m lub dłuższych, ale jest to dozwolone tylko wtedy, gdy liczba zawodników jednej lub obu płci jest niewystarczająca, aby uzasadnić przeprowadzenie oddzielnych konkurencji. Płeć każdego zawodnika musi być podana w wynikach. Takie konkurencje nie mogą być w żadnym przypadku przeprowadzane w sposób umożliwiający zawodnikom jednej płci korzystanie z tempa lub innej pomocy ze strony zawodników drugiej płci.
- 9.2.2 konkurencje techniczne mężczyzn i kobiet mogą być przeprowadzane równolegle w tym samym lub kilku różnych sektorach. Muszą być prowadzone oddzielne protokoły i oddzielne listy wyników dla każdej płci. Każda runda prób w takich konkurencjach może być przeprowadzona albo przez wywołanie wszystkich zawodników jednej płci, a następnie drugiej, albo na przemian. Dla celów art. TR 25.17, wszyscy zawodnicy muszą być traktowani tak, jakby byli tej samej płci. W przypadku, gdy skoki wysokie są rozgrywane na tej samej skoczni, muszą być ściśle stosowane TR 26-28, włącznie z tym, że poprzeczka musi być podnoszona zgodnie z jedną listą wcześniej ogłoszonych wysokości przez cały czas trwania konkurencji.

Intencją art. TR 9.2.1 jest ułatwienie przeprowadzania biegów na 5000 m lub dłuższych, gdy zgłaszane są małe liczby zawodników jednej lub obu płci lub w przypadku dłuższych dystansów (np. chód na 10.000 m lub dłuższy), gdy ograniczenia czasowe utrudniają umieszczenie w programie minutowym osobnych biegów. Intencją przepisu nie jest stwarzanie kobietom okazji do rywalizacji z mężczyznami w celu potencjalnego osiągnięcia lepszych wyników.

Dla jasności, wspólny start w konkurencjach technicznych oraz w biegach na 5000 m lub dłuższych jest:

- dozwolony na wszystkich zawodach krajowych, z zastrzeżeniem przepisów odpowiedniej federacji krajowej. [Nie jest wymagane dodatkowe zezwolenie od Federacji Kontynentalnej];
- dozwolony w zawodach rozgrywanych na podstawie p. 2. (d) definicji zawodów rankingu światowego, jeśli jest to wyraźnie dozwolone przez odpowiednią Federację Kontynentalną;
- niedozwolony w zawodach rozgrywanych na podstawie p. 1. oraz 2. (a), (b), (c), (e) definicji zawodów rankingu światowego, chyba że w przypadku konkurencji technicznych regulamin tych zawodów na to zezwala.

Istnieją również ograniczenia w uznawaniu rekordów świata w konkurencjach ze startem wspólnym – zob. art. CR 31.1 (w odniesieniu do biegów na stadionie na 5000 m i dłuższych) i art. CR 32 (w odniesieniu do biegów ulicznych kobiet). CR 32 uwaga (ii) zawiera wskazówki, w jaki sposób spełnić wymagania dla startu wyłącznie kobiet (umożliwiając w ten sposób ustanowienie rekordu w kategorii kobiet) w sytuacji, gdy w danej konkurencji zarówno mężczyźni, jak i kobiety rywalizują lub mogą rywalizować [zob. również art. CR 25.2 i CR 25.3].

10. Raport pomiarowy i sposób wykonywania pomiarów

- 10.1 Dokładność oznaczeń i instalacji na obiektach lekkoatletycznych zgodnie z art. TR 2 i TR 11.2 musi być sprawdzona przez odpowiednio wykwalifikowanego geodetę, który musi przekazać odpowiednie certyfikaty wraz ze szczegółami wszelkich pomiarów kontrolnych właściwemu organowi i/lub właścicielowi lub zarządcy obiektu. Musi on mieć zapewniony pełny dostęp do planów i rysunków stadionu oraz do poprzedniego raportu pomiarowego.

- 10.2 W przypadku konkurencji stadionowych wymienionych w p. 1. (a), (b), (c) oraz 2. (a), (b) definicji zawodów rankingu światowego, wszystkie pomiary muszą być wykonywane za pomocą kalibrowanej taśmy stalowej lub przymiaru lub za pomocą aparatury pomiarowej. Taśma stalowa, przymiar lub naukowe urządzenie pomiarowe muszą być wyprodukowane i skalibrowane zgodnie z międzynarodowymi standardami. Dokładność sprzętu pomiarowego używanego podczas zawodów musi być zweryfikowana przez odpowiednią organizację akredytowaną przez krajowy urząd miar i wag.

Na zawodach innych niż te rozgrywane zgodnie z p. 1. (a) (b), (c) oraz 2. (a), (b) definicji zawodów rankingu światowego można również stosować taśmy z włókna szklanego.

Uwaga: w zakresie ratyfikacji rekordów, zob. art. CR 31.17.1.

11. Ważność wyników

- 11.1 Jako ważne uznaje się wyłącznie wyniki uzyskane na zawodach zaliczanych do rankingu światowego.
- 11.2 Wyniki w konkurencjach rozgrywanych zazwyczaj na stadionie, uzyskane poza tradycyjnymi obiektami lekkoatletycznymi (np. na tymczasowych obiektach na placach miejskich, innych obiektach sportowych, plażach itp.) lub na tymczasowym obiekcie zbudowanym w obrębie stadionu muszą zostać uznane i zatwierdzone do wszystkich celów, jeśli spełniają wszystkie poniższe warunki:
- 11.2.1 właściwy organ zarządzający, zgodnie z art. CR 1, wydał zgodę na przeprowadzenie tej konkurencji;
 - 11.2.2 uprawniony zespół sędziów został wyznaczony do sędziowania tej konkurencji;
 - 11.2.3 tam, gdzie ma to zastosowanie, używany jest sprzęt spełniający wymagania niniejszych przepisów; oraz
 - 11.2.4 konkurencja jest rozgrywana na obiekcie lub w miejscu spełniającym wymagania niniejszych przepisów na potwierdzenie czego został wydany raport pomiarowy zgodnie z art. TR 10 wykonany przed rozegranie konkurencji oraz, jeśli to możliwe, w dniu rozgrywania konkurencji.

Gdy zawody opisane w art. TR 11.2 są rozgrywane w ciągu więcej niż jednego dnia, raport pomiarowy powinien być wykonany pierwszego dnia zawodów. W każdym przypadku, gdy geodeta ma pewność, że obiekt podlegający raportowi nie będzie poruszany lub przenoszony, raport pomiarowy może być zakończony nie wcześniej niż dwa dni przed dniem rozgrywania pierwszej konkurencji.

- 11.3 Wyniki konkurencji rozgrywanych w hali lub w innym całkowicie lub częściowo zakrytym obiekcie, gdzie długość lub inne parametry obiektu są niezgodne z przepisami dotyczącymi zawodów halowych, będą uznane za ważne i traktowane tak, jakby były uzyskane na wolnym powietrzu, jeśli spełniają wszystkie poniższe warunki:
- 11.3.1 właściwy organ zarządzający, zgodnie z art. CR 1, wydał pozwolenie na rozegranie konkurencji;
 - 11.3.2 uprawniony zespół sędziów został wyznaczony do sędziowania tej konkurencji;
 - 11.3.3 tam, gdzie ma to zastosowanie, używany jest sprzęt spełniający wymagania niniejszych przepisów;
 - 11.3.4 w przypadku bieżni okólnej, jej długość jest większa niż 201,2 m (220 jardów), ale nie większa niż 400 m; oraz

11.3.5 konkurencja jest rozgrywana na obiekcie lub w miejscu spełniającym wymagania niniejszych przepisów na potwierdzenie czego, jeśli jest to obiekt tymczasowy, został wydany raport pomiarowy zgodnie z art. TR 10.

Uwaga: Aktualne szablony formularzy, które należy stosować do raportowania zgodności miejsca rozgrywania konkurencji lub obiektu są dostępne w biurze World Athletics, lub mogą być pobrane ze strony internetowej World Athletics.

Jeżeli wynik został uzyskany na obiekcie spełniającym wymagania, bez uzyskania nieuprawnionej korzyści i z zachowaniem wszystkich odpowiednich przepisów, fakt, że miało to miejsce na krytym obiekcie nie przeszkadza, aby wynik został wymieniony wśród równoważnych dystansów na wolnym powietrzu i wykorzystany do jakichkolwiek celów statystycznych (występy np. na krytych bieżniach 400 m oraz na prostych). Obecna praktyka, że wyniki uzyskane na bieżniach halowych krótszych niż 200 m wliczają się do halowych 200 m, nie ulega zmianie.

11.4 Wyniki uzyskane zgodnie z niniejszymi przepisami w rundach kwalifikacyjnych, przy rozstrzygnięciu remisów w skoku wzwyż i skoku o tyczce, w jakiejkolwiek konkurencji lub jej części, które są następnie uznane za nieważne na podstawie zapisów CR 18.7 lub TR 8.4.2, TR 17.1 lub TR 25.20, w chodzie sportowym, w którym stosuje się TR 54.7.3, a zawodnik nie został zdyskwalifikowany jak również w konkurencjach indywidualnych w ramach wieloboju, niezależnie od tego, czy zawodnik ukończy cały wielobój lub nie, będą w normalnych warunkach uznane jako ważne dla celów takich jak statystyki, rekordy, rankingi i osiągnięcie minimów kwalifikacyjnych.

World Athletics wyjątkowo ustaliło, że wyłącznie w celu określenia, czy zawodnik uzyskał wynik kwalifikujący go do udziału w wieloboju:

"Warunki muszą być spełnione w każdej konkurencji indywidualnej, z wyjątkiem tego, że w konkurencjach, w których mierzona jest prędkość wiatru, musi być spełniony co najmniej jeden z następujących warunków:

- a. prędkość wiatru w każdej indywidualnej konkurencji nie może przekroczyć +4.0 m/s.
- b. średnia prędkość wiatru (w oparciu o sumę algebraiczną prędkości wiatru, zmierzonych dla każdej konkurencji indywidualnej, podzieloną przez liczbę takich konkurencji) nie może przekroczyć +2.0 m/s."

12. Rejestracja wideo

Na zawodach rozgrywanych zgodnie z p. 1. (a), (b), (c) definicji zawodów rankingu światowego oraz gdy tylko jest to możliwe, na innych zawodach, musi być prowadzona oficjalna rejestracja wideo wszystkich konkurencji w sposób zadowalający delegata technicznego. Powinna ona być wystarczająca, aby wesprzeć rolę arbitra wideo, gdy jest on powołany na zawody, jak również w innych sytuacjach, aby wykazać prawidłowość sytuacji lub wszelkie naruszenia przepisów.

Szczegółowe informacje znajdują się w dokumencie *Wytoczne dla rejestracji wideo i dla arbitrów wideo*, który można pobrać ze strony internetowej World Athletics.

Wyznaczenie arbitra wideo na dowolne zawody będzie miało znaczący wpływ na praktyczny nadzór nad wieloma aspektami tych zawodów, na których dostępne są wystarczające systemy gromadzenia i odtwarzania materiału wideo.

Sędzia wideo generalnie będzie w stanie działać proaktywnie w odniesieniu do konkurencji biegowych lub chodu sportowego (np. start, bieg wewnątrz linii toru po łuku, przepychanki i przeszkadzanie, zbyt szybkie zejście do krawężnika, strefy zmian w sztafetach). Jeśli liczba kamer i sprzętu jest wystarczająca, aby pełnić podobną rolę w niektórych lub wszystkich konkurencjach technicznych, mogą one pełnić podobną rolę, ale zazwyczaj w sposób bardziej reaktywny, gdy arbiter konkurencji technicznej prosi o dodatkową analizę lub odtworzenie określonego zdarzenia.

W przypadku konkurencji biegowych i chodu sportowego, arbiter wideo będzie obserwował przebieg konkurencji na jednym lub większej liczbie ekranów w pomieszczeniu wideo, a następnie w oparciu o własne obserwacje lub po zgłoszeniu przez arbitra lub kierownika torowych z miejsca rozgrywania

konkurencji, dokona analizy jednej lub większej liczby szczególnych sytuacji poprzez obejrzenie powtórek, które mogłyby być dostępne. Jeśli w rezultacie jest widoczne, że doszło do naruszenia przepisów, arbiter wideo powinien podjąć odpowiednią decyzję i przekazać ją arbitrowi biegów i arbitrowi chodu oraz sędziemu głównemu fotofinisz. Podobnie, jeśli sędzia torowy lub arbiter zgłosił potencjalne naruszenie przepisów, powinno to zostać sprawdzone przez arbitra wideo i powinna zostać wydana odpowiednia opinia i podjęta decyzja.

Ponadto, podobnie jak w przeszłości, oficjalne nagrania wideo będą nadal wykorzystywane do pomocy w rozpatrywaniu protestów i odwołań.

Coraz częściej zdarza się, że doświadczone firmy dostarczają kompleksowe usługi do rejestracji zawodów i organizatorzy nie muszą zapewniać ich po swojej stronie. Jednakże, każda z tych opcji może być stosowana.

13. Punktacja

W meczu, którego wynik ma być ustalony przez zdobywanie punktów, sposób zdobywania punktów musi być uzgodniony przez wszystkich rywalizujące federacje lub zespoły przed rozpoczęciem meczu, chyba że jest to już określone w regulaminie zawodów.

CZĘŚĆ II – KONKURENCJE BIEGOWE

Art. 17.1, 17.6 (z wyjątkiem 54.12 i 55.9), 17.14, 18.2, 19 i 21.1 przepisów technicznych dotyczą również rozdziałów VI, VII i VIII przepisów technicznych.

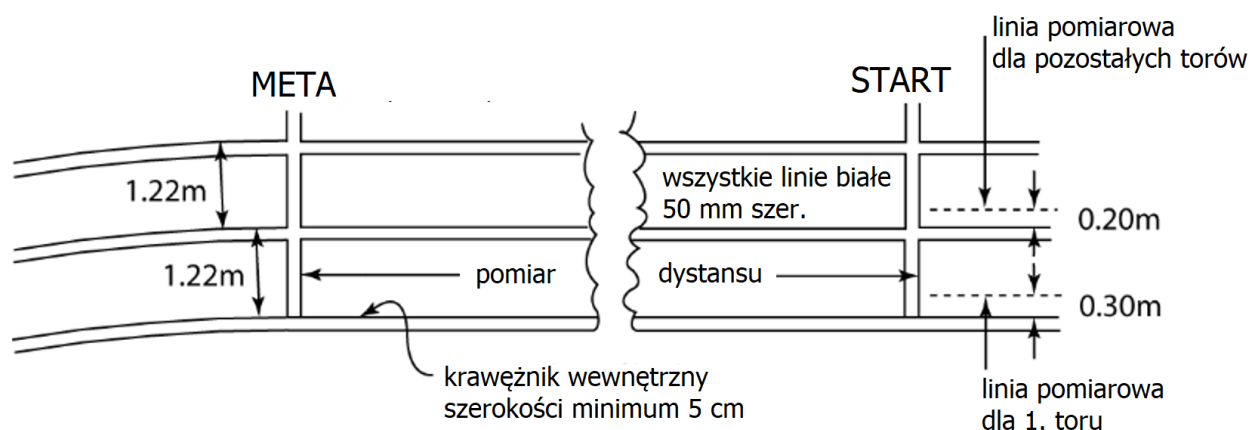
14. Wymiary bieżni

14.1 Długość standardowej bieżni musi wynosić 400 m. Składa się ona z dwóch równoległych prostych i dwóch wiraży, których promienie muszą być sobie równe. Od strony wewnętrznej musi być ograniczona krawężnikiem z odpowiedniego materiału, który powinien być koloru białego i mieć wysokość 50 mm – 65 mm i szerokość 50 mm – 250 mm. Dopuszczalne jest zrezygnowanie z krawężnika wzdłuż obydwu prostych i zastąpienie ich białą linią szerokości 50 mm.

Jeżeli odcinek krawężnika na wirażu musi być czasowo usunięty dla rozegrania konkurencji technicznych, miejsce pod nim musi być oznaczone białą linią o szerokości 50 mm oraz pachołkami lub chorągiewkami o minimalnej wysokości 0,15 m ustawionymi na tej linii w taki sposób, że krawędź podstawy pachołka lub kijka chorągiewki pokrywa się krawędzią białej linii bliższą bieżni a odstępy między nimi nie przekraczają 4 m (2 m w przypadku wewnętrznego łuku do biegu z przeszkodami). (Chorągiewki muszą być nachylone pod kątem 60° do wewnątrz bieżni). Dotyczy to również (także w zakresie tymczasowego krawężnika) łuku bieżni do biegu z przeszkodami, na którym zawodnicy pokonują rów z wodą, zewnętrznej połowy bieżni w przypadku startów określonych w art. 17.5.2 oraz - opcjonalnie – prostych na których odstępy muszą być nie większe niż 10 m.

Uwaga: Wszystkie punkty na wewnętrznej linii toru 1., gdzie wiraż przechodzi w prostą lub prosta w wiraż, muszą być zaznaczone przez geodetę odróżniającym się kolorem 50 mm x 50 mm na białej linii oraz pachołkami umieszczanymi w tych punktach na czas biegu.

14.2 Pomiaru bieżni należy dokonać w odległości 0,30 m od krawężnika do zewnątrz, a gdy brak jest krawężnika na wirażu (lub w przypadku części stanowiącej dobieg do rowu z wodą) - w odległości 0,20 m od linii oznaczającej wewnętrzną granicę bieżni.



Rysunek TR14 – Pomiar bieżni (widok od wewnątrz bieżni)

14.3 Dystans biegu należy mierzyć od krawędzi linii startu dalszej od linii mety do krawędzi linii mety bliższej linii startu.

- 14.4 We wszystkich biegach do 400 m włącznie każdy zawodnik musi mieć oddzielny tor o szerokości 1,22 m +/- 0,01 m wytyczony przez linie o szerokości 50 mm. Wszystkie tory muszą mieć tę samą nominalną szerokość. Wewnętrzny tor należy zmierzyć zgodnie z art. 14.2, ale pozostałe tory muszą być zmierzone w odległości 0,20 m od zewnętrznych krawędzi linii.

Uwaga: Dla bieżni zbudowanych przed 1 stycznia 2004 r. maksymalna szerokość toru może wynosić 1,25 m. Jednakże, w przypadku późniejszej pełnej wymiany nawierzchni, szerokość torów musi zostać dopasowana do wymagań tego artykułu.

- 14.5 Do rozgrywania zawodów wymienionych w p. 1. (a), (b), (c) oraz 2. (a), (b) definicji zawodów rankingu światowego, szerokość bieżni powinna umożliwiać zmieszczenie co najmniej 8 torów.
- 14.6 Boczne nachylenie bieżni nie powinno przekraczać 1:100 (1%), chyba że istnieją szczególne okoliczności, które uzasadniają zatwierdzenie odstępstwa przez World Athletics, a jej całkowite nachylenie w kierunku biegu nie może przekraczać 1:1000 (0,1%) pomiędzy którąkolwiek linią startu i mety.
- 14.7 Pełne dane techniczne dotyczące konstrukcji bieżni, rozmieszczenia i znakowania są zawarte w podręczniku urządzeń lekkoatletycznych World Athletics. Niniejszy artykuł przedstawia jedynie podstawowe zasady, które muszą być spełnione.

Gdy jakikolwiek odcinek krawężnika zostaje tymczasowo usunięty, należy zrobić to w minimalnym zakresie, wystarczającym do przeprowadzenia konkurencji technicznej w sposób uczciwy i efektywny.

Kolory, których należy używać do oznaczania torów, są wskazane w planie oznaczania torów zawartym w podręczniku obiektów lekkoatletycznych World Athletics.

15. Bloki startowe

- 15.1 Bloki startowe muszą być używane we wszystkich biegach do 400 m włącznie (dotyczy to również pierwszej zmiany w sztafetach 4 x 200 m, sztafety szwedzkiej i 4 x 400 m) i nie mogą być używane w biegach na innych dystansach. Po ustawieniu na bieżni blok startowy żadną częścią nie może nachodzić na linię startu ani wystawać na inny tor, z wyjątkiem sytuacji, gdy – o ile nie będzie to utrudniało biegu innym zawodnikom - tylna część ramy bloku może wychodzić poza zewnętrzną krawędź toru.
- 15.2 Bloki startowe muszą spełniać następujące wymagania:
- 15.2.1 Bloki startowe muszą posiadać dwie podpórki, na których oparte są stopy zawodników w pozycji startowej i podpórki te muszą być przymocowane do sztywnej ramy. Konstrukcja bloków startowych musi być całkowicie sztywna i nie może dawać zawodnikowi żadnej nieuczciwej przewagi. Rama bloku w żadnym przypadku nie może utrudniać ruchu stóp podczas startu z bloku.
- 15.2.2 Podpórki muszą być regulowane tak by odpowiadały różnym pozycjom startowym zawodników i mogą być płaskie lub lekko wklęsłe. Powierzchnia podpórek musi być przystosowana do opierania na niej obuwia z kolcami, poprzez np. zastosowanie otworów lub wgłębień w płytkach podpórek lub nałożenie na nie odpowiedniego materiału dostosowanego do używania na nim obuwia z kolcami.
- 15.2.3 Mocowanie podpórek do ramy bloku może być regulowane, ale nie może skutkować jakimkolwiek ruchem podczas startu. W każdym przypadku musi być zachowana możliwość przesuwania podpórek do przodu i do tyłu względem siebie. Ustawienie podpórek musi być zablokowane mocnymi zaciskami lub mechanizmem blokującym, które zawodnik może szybko i łatwo przestawiać.

15.2.4 Bloki startowe muszą być mocowane do bieżni za pomocą szpilek lub kolców tak, aby w jak najmniejszym stopniu powodowały uszkodzenie bieżni. Sposób przymocowania musi umożliwiać ich szybkie i łatwe usunięcie z bieżni. Liczba, grubość i długość szpilek lub kolców zależy od rodzaju nawierzchni. Zamocowanie powinno uniemożliwiać jakikolwiek ruch bloków w momencie startu.

15.2.5 Jeżeli zawodnik korzysta z własnych bloków startowych, muszą one odpowiadać ww. przepisom a spełniwszy je - mogą mieć one dowolny wzór i konstrukcję, pod warunkiem, że nie będą przeszkadzać innym zawodnikom.

15.3 Na zawodach wymienionych w p. 1. (a), (b), (c) oraz 2. (a), (b) definicji zawodów rankingu światowego oraz dla ratyfikacji wyników jako rekordów świata w oparciu o art. CR 32 i 34, bloki startowe muszą być podłączone do systemu informacji startowej certyfikowanego przez World Athletics. System ten jest mocno zalecany do stosowania również na innych zawodach.

Uwaga: Dodatkowo może być również stosowany system automatycznego odwoływania startu, zgodny z niniejszymi przepisami.

15.4 Na zawodach wymienionych w p. 1. oraz 2. (a), (b) definicji zawodów rankingu światowego zawodnicy muszą używać bloków startowych dostarczonych przez organizatorów zawodów. Na innych zawodach przeprowadzanych na bieżniach syntetycznych organizatorzy mają prawo narzucić wymóg używania jedynie bloków startowych przez nich dostarczonych.

Przepis ten należy również interpretować w taki sposób, iż:

a. żadna część ramy lub podpórek bloku nie może nachodzić na linię startu;

b. wyłącznie rama bloku (ale żadna część podpórek) może nachodzić na zewnętrzny tor pod warunkiem, że nie stanowi to utrudnienia dla innych. Zapis ten sankcjonuje od dawna stosowaną praktykę w biegach ze startem na wirażu, gdzie zawodnicy ustawiają bloki pod takim kątem by po starcie móc przebiec jak najdłuższy odcinek w linii prostej.

Stosowanie na starcie sygnalizacji świetlnej wyłącznie przez zawodników głuchych lub z niepełnosprawnością słuchową jest dopuszczalne i nie jest uznawane jako nieuprawniona pomoc. Jednakże sfinansowanie i dostarczenie takiego sprzętu jak również zapewnienie jego zgodności z oprzyrządowaniem startowym na danych zawodach spoczywa na zawodniku lub jego zespole, chyba że na dane zawody został wyznaczony partner techniczny, który jest w stanie taki sprzęt zapewnić.

16. Start

16.1 Start biegu musi być wyznaczony białą linią o szerokości 50 mm. We wszystkich biegach, które nie odbywają się po torach, linię startu należy wyznaczyć po takim łuku by każdy zawodnik wystartował w takiej samej odległości od linii mety. Na wszystkich dystansach miejsca startu należy numerować od lewej do prawej, patrząc w kierunku biegu.

Uwaga (i): w przypadku konkurencji, których start znajduje się poza stadionem, linia startu może mieć szerokość do 0,30 m i może mieć dowolny kolor wyraźnie kontrastujący z podłożem w miejscu startu.

Uwaga (ii): Linia startu na 1500 m jak również każda inna zakrzywiona linia startu może być przedłużona poza zewnętrzny tor do miejsca, do którego sięga ta sama syntetyczna nawierzchnia co na bieżni.

Przyjmuje się, że w celu sprawnego przeprowadzenia procedury startu jak również dla właściwego przedstawienia zawodników w danym biegu na większych zawodach, zawodnicy, po ustawieniu ich do startu, powinni stać i być zwrócenii w kierunku biegu.

- 16.2 Na wszystkich zawodach, z wyjątkiem wymienionych poniżej, starter musi podawać komendy startowe w swoim ojczystym języku, po angielsku lub po francusku.
- 16.2.1 W biegach do 400 m włącznie (w tym w sztafetach 4x200m, szwedzkiej zgodnej z art. TR 24.1, 4x400 m) komendy startowe to „na miejsca” oraz „gotów”.
- 16.2.2 W biegach dłuższych niż 400m (z wyjątkiem sztafet 4 x 200m, szwedzkiej oraz 4 x 400 m) komenda startowa powinna brzmieć „na miejsca”.
- 16.2.3 Przy jakimkolwiek starcie, jeżeli na podstawie art. TR 16.5 starter uzna, że nie zostały spełnione wszystkie warunki do prawidłowego startu, po tym jak zawodnicy znaleźli się na swoich miejscach startu lub gdy którykolwiek zawodnik przerwał procedurę startu, starter musi podać komendę „powstań”.

Wszystkie biegi muszą w normalnych okolicznościach rozpoczynać się wystrzałem z pistoletu skierowanego przez startera w górę.

Uwaga: na zawodach międzynarodowych określonych w p. 1. (a), (b), (c), (d) oraz 2. (d) definicji zawodów rankingu światowego, komendy startowe muszą być podawane wyłącznie w języku angielskim.

Starterowi nie wolno rozpoczynać procedury startu, dopóki nie upewni się, że zespół pomiaru czasu jest gotowy a także sędziowie na mecie oraz sędzia mierzący siłę wiatru w biegach do 200 m włącznie. Proces komunikacji pomiędzy zespołami startu, mety i pomiaru czasu różni się w zależności od poziomu zawodów. Do obsługi zawodów organizowanych na podstawie p. 1. oraz 2. (a), (b) definicji zawodów rankingu światowego jak również do wielu mityngów najwyższej rangi najczęściej delegowana jest firma odpowiedzialna za elektroniczny pomiar czasu oraz za system informacji startowej. W takim przypadku osobami odpowiedzialnymi za komunikację są technicy tej firmy. W przypadku innych zawodów stosowane są różnorodne narzędzia komunikacji – krótkofalówki, telefony, flagi, sygnalizacja świetlna.

- 16.3 We wszystkich biegach do 400 m włącznie (w tym z pierwszą zmianą sztafet 4 x 200 m, szwedzkiej i 4 x 400 m) start niski i użycie bloków startowych są obowiązkowe. Po komendzie „na miejsca” zawodnik musi zbliżyć się do linii startu i przyjąć pozycję startową całkowicie wewnątrz przydzielonego toru oraz przed linią startu. Zawodnik nie może dotykać dłońmi i stopami linii startu ani bieżni za nią. Obie dłonie i co najmniej jedno kolano muszą mieć kontakt z podłożem, a obie stopy – kontakt z podpórkami bloku startowego. Po komendzie „gotów” zawodnik musi bezzwłocznie unieść się do swojej ostatecznej pozycji startowej, zachowując kontakt obu dłoni z podłożem i stóp z podpórkami bloku startowego. Gdy starter jest pewny, że wszyscy zawodnicy przyjęli nieruchomą pozycję „gotów”, musi nastąpić strzał.

We wszystkich biegach ze startem niskim, gdy zawodnicy przyjęli stabilną pozycję w blokach startowych, starter musi podnieść rękę, w której trzyma pistolet startowy i następnie powiedzieć „gotów”. Następnie musi zaczekać aż wszyscy zawodnicy przyjmą pozycję nieruchomą i wtedy oddaje strzał.

Starterowi nie wolno podnosić ręki zbyt wcześnie, zwłaszcza gdy w biegu stosowany jest ręczny pomiar czasu. Zaleca się by starter podnosił rękę tuż przed wydaniem komendy „gotów”.

Nie ma reguły umożliwiającej określenie czasu, który powinien upłynąć pomiędzy komendami „na miejsca” i „gotów” jak również pomiędzy komendą „gotów” a strzałem. Starter musi wystartować zawodników, gdy wszyscy znieruchomieli przyjmując prawidłową pozycję startową. Oznacza to, że w niektórych sytuacjach starter będzie mógł oddać strzał dość wcześnie, w innych z kolei będzie musiał odczekać nieco dłużej by mieć pewność, że zawodnicy są gotowi w swoich pozycjach startowych.

- 16.4 W biegach dłuższych niż 400 m (z wyjątkiem sztafet 4 x 200 m, szwedzkiej i 4 x 400 m) wszystkie starty muszą odbywać się z pozycji wysokiej. Po komendzie „na miejsca” zawodnik musi zbliżyć się do linii startu i przyjąć pozycję startową przed linią startu (całkowicie wewnątrz przydzielonego toru w biegach rozpoczynanych po torach). Przyjmując pozycję startową zawodnik nie może dotykać dłonią lub dłońmi któregokolwiek miejsca na bieżni jak również nie może dotykać stopą linii startu ani bieżni za nią. Gdy starter jest przekonany, że wszyscy zawodnicy znieruchomieli w swoich prawidłowych pozycjach startowych, musi zostać oddany strzał.
- 16.5 Po komendzie „na miejsca” lub „gotów”, w zależności od długości dystansu, wszyscy zawodnicy muszą natychmiast i bez zwłoki przyjąć pełną i ostateczną pozycję startową. Jeśli z jakichkolwiek powodów starter uzna, że nie wszystko jest gotowe do kontynuowania procedury startu po przyjęciu przez zawodników pozycji startowych, starter musi nakazać zawodnikom wycofanie się z przyjętych pozycji a asystenci startera muszą ponownie przygotować zawodników do startu (zob. również art. CR 23).
- Jeśli w opinii startera zawodnik:
- 16.5.1 po komendzie „na miejsca” lub „gotów”, a przed wystrzałem z pistoletu startowego, spowoduje, że procedura startu zostanie przerwana, na przykład poprzez podniesienie przez niego ręki lub/i przejście do pozycji stojącej / siedzącej w przypadku startu z bloków, bez ważnego powodu (ocena powodu przerwania startu należy do odpowiedniego arbitra) albo
- 16.5.2 nie stosuje się w odpowiedni sposób do komend „na miejsca” lub „gotów” lub nie przyjmuje ostatecznej pozycji startowej natychmiast i bez opóźniania albo
- 16.5.3 po komendzie „na miejsca” lub „gotów” przeszkadza innym zawodnikom poprzez odgłosy, ruch lub w inny sposób, powodując popełnienie przez nich falstartu

wówczas starter musi przerwać start.

Arbiter może udzielić zawodnikowi ostrzeżenia za niewłaściwe zachowanie (nałożyć dyskwalifikację w przypadku powtórnego naruszenia tego przepisu na tych samych zawodach) na podstawie art. TR 7.1 oraz TR 7.3. Nie jest wówczas pokazywana zielona kartka. Jednakże w sytuacjach, gdy przyczyna zewnętrzna (niezawiniona przez zawodnika) została uznana jako powód wstrzymania startu lub gdy arbiter nie zgadza się z decyzją startera, wszystkim zawodnikom biorącym udział w starcie musi zostać pokazana zielona kartka informująca ich, że żaden z nich nie popełnił falstartu.

Podział przepisów dotyczących startu na kwestie dyscyplinarne (art. TR 16.5) oraz falstarty (art. TR 16.7 i TR 16.8) ma zapewnić by cała stawka zawodników na starcie nie była karana za zachowanie pojedynczego zawodnika. Ważne jest by w celu zachowania integralności ww. intencji, starter i arbiter równie starannie realizowali kwestie zapisane w art. TR 16.5 jak i te, które odnoszą się wykrywania falstartów.

Ww. zachowania, niezależnie od tego czy popełnione w sposób zamierzony czy nieumyślny skutek np. zdenerwowania powinny skutkować zastosowaniem art. TR 16.5, jeśli jednak w opinii startera owo zachowanie było nieumyślne, wówczas może być właściwe zastosowanie wyłącznie zapisów art. TR 16.2.3.

Będą występować również odwrotne sytuacje, w których zawodnik ma prawo poprosić o opóźnienie startu z uzasadnionych przyczyn. Jest zatem niezwykle istotne, aby (zwłaszcza) arbiter startu zwracał uwagę na otoczenie i warunki wokół miejsca startu szczególnie w odniesieniu do czynników, których Starter może nie być świadomy, ponieważ koncentruje się na przygotowaniu do startu i/lub ma założone słuchawki.

We wszystkich takich sytuacjach, starter i arbiter muszą działać rozsądnie i kompetentnie oraz w czytelny sposób komunikować swoje decyzje. Jeśli jest to wskazane, powody decyzji mogą być ogłaszane startującym zawodnikom i jeśli to możliwe lub wymagane, także spikerom, ekipie telewizyjnej itd. poprzez sieć komunikacyjną.

W sytuacjach, gdy została pokazana żółta lub czerwona kartka, wówczas nie należy pokazywać kartki zielonej.

Falstart

- 16.6 Gdy używany jest system informacji startowej certyfikowany przez World Athletics, starter i/lub wyznaczony starter odwołujący musi mieć założone słuchawki, aby wyraźnie usłyszeć sygnał akustyczny emitowany, gdy system wskazuje na możliwy falstart (tzn., gdy czas reakcji jest krótszy niż 0,100 sekundy). Gdy tylko starter i/lub wyznaczony starter odwołujący usłyszy sygnał akustyczny i jeśli był oddany strzał rozpoczynający bieg, bieg musi zostać przerwany a starter musi natychmiast sprawdzić czasy reakcji i inne dostępne informacje z Systemu Informacji Startowej w celu potwierdzenia, czy któryś z zawodników jest odpowiedzialny za przerwanie biegu.

Uwaga: Gdy jest używany System Informacji Startowej certyfikowany przez World Athletics, dowody z tego sprzętu muszą być wykorzystane przez odpowiednich sędziów jako źródło informacji pomocnej w podjęciu prawidłowej decyzji.

- 16.7 Zawodnik, po przyjęciu pełnej i ostatecznej pozycji startowej, nie może rozpocząć startu do momentu usłyszenia sygnału z pistoletu. Jeśli w ocenie startera (w tym na podstawie art. CR 22.6), zawodnik rozpoczął start wcześniej, musi to zostać uznane za falstart. Rozpoczęcie startu jest zdefiniowane jako:

16.7.1 w przypadku startu niskiego jako każdy ruch zawodnika, który zawiera lub powoduje utratę kontaktu stopy/stóp z podpórkami bloku startowego lub utratę kontaktu jednej/obu dłoni z podłożem; oraz

16.7.2 w przypadku startu wysokiego, jako każdy ruch, który powoduje, że jedna lub obie stopy tracą kontakt z podłożem.

Jeśli starter uzna, że przed usłyszeniem sygnału z pistoletu zawodnik rozpoczął ruch, który nie został zatrzymany i był kontynuowany jako rozpoczęcie startu, musi zostać to uznane jako falstart.

Uwaga (i): Jakikolwiek inny ruch zawodnika nie jest uważany za rozpoczęcie startu. Takie przypadki mogą, jeśli ma to zastosowanie, stanowić podstawę do ostrzeżenia dyscyplinarnego lub dyskwalifikacji.

Uwaga (ii): Ponieważ zawodnicy rozpoczynający bieg ze startu wysokiego są bardziej podatni na zachwianie równowagi, jeśli taki ruch zostanie uznany za przypadkowy, start powinien być zakwalifikowany jako "niestabilny". Jeśli zawodnik został popchnięty lub potrącony poza linię startu przed rozpoczęciem biegu, nie powinien być karany. Każdy zawodnik będący sprawcą takiego zakłócenia może otrzymać ostrzeżenie dyscyplinarne lub dyskwalifikację.

Zasadniczo falstart nie powinien być przyznawany, jeżeli zawodnik nie stracił kontaktu z podłożem lub podpórkami. Na przykład, jeśli zawodnik poruszy biodrami w górę, ale następnie poruszy nimi w dół bez utraty kontaktu dłoni lub stóp z podłożem lub podpórkami w jakimkolwiek momencie, nie powinno to być określane jako falstart. Może to być powodem do nałożenia na zawodnika ostrzeżenia (lub dyskwalifikacji, jeśli zawodnik otrzymał już wcześniej ostrzeżenie) za niewłaściwe zachowanie na podstawie art. TR 16.5.

Jednakże, w przypadku "toczonego startu", gdy starter (lub starter odwołujący) jest zdania, że zawodnik skutecznie przewidział start poprzez jakiś ciągły ruch, nawet jeśli nie poruszył rękami lub stopami przed strzałem z pistoletu, bieg powinien być przerwany. Może to zrobić starter lub starter odwołujący, ale to starter jest w najlepszej sytuacji, aby ocenić taki przypadek, ponieważ tylko on będzie znał pozycję swojego palca na spuście pistoletu, kiedy zawodnik rozpoczął swój ruch. W takich sytuacjach, gdy starter jest pewien, że ruch zawodnika rozpoczął się przed strzałem z pistoletu, powinien zostać przyznany falstart.

Zgodnie z uwagą (ii) starterzy i arbitrzy powinni unikać nadgorliwości w stosowaniu art. TR 16.7 w tych konkurencjach, które są rozpoczynane ze startu wysokiego. Takie przypadki są rzadkie i zazwyczaj zdarzają się nieumyślnie, ponieważ łatwiej jest stracić równowagę przy starcie z dwoma punktami podparcia. Nie jest zamierzone, aby takie przypadki były nadmiernie karane.

Jeśli taki ruch został uznany za przypadkowy, zachęca się starterów i arbitrów, aby w pierwszej kolejności rozważyli uznanie takiego startu za "niestabilny" i postępowali zgodnie z art. TR 16.2.3. Jednakże, powtórne tego typu zdarzenia podczas tej samej konkurencji mogą upoważnić startera i/lub arbitra do rozważenia przyznania falstartu albo kroków dyscyplinujących, w zależności od tego, co ma najlepsze zastosowanie w tej sytuacji.

- 16.8 Z wyjątkiem wielobojów, każdy zawodnik odpowiedzialny za falstart musi zostać zdyskwalifikowany przez startera.
W wielobojach, zob. art. TR 39.8.3.

Uwaga: W praktyce, kiedy jeden lub więcej zawodników popełnia falstart, inni zawodnicy są podatni by wystartować za nimi i ściśle mówiąc, każdy zawodnik, który to robi, również popełnia falstart. Starter powinien ostrzec lub zdyskwalifikować tylko tego zawodnika lub tych zawodników, którzy w jego opinii są odpowiedzialni za falstart. Może to spowodować, że więcej niż jeden zawodnik otrzyma ostrzeżenie lub zostanie zdyskwalifikowany. Jeśli falstart nie jest spowodowany przez żadnego zawodnika, nie należy przyznawać ostrzeżeń i wszystkim zawodnikom musi zostać pokazana zielona kartka.

- 16.9 W przypadku falstartu, asystenci startera muszą postępować w następujący sposób:

Z wyjątkiem wielobojów, zawodnik odpowiedzialny za falstart musi zostać zdyskwalifikowany i czerwono-czarna (po przekątnej) kartka musi być podniesiona przed nim.

W wielobojach, w przypadku pierwszego falstartu, zawodnik odpowiedzialny za falstart musi otrzymać ostrzeżenie w postaci żółto-czarnej (po przekątnej) kartki podniesionej przed nim. W tym samym czasie wszyscy pozostali zawodnicy biorący udział w tym biegu muszą zostać ostrzeżeni żółto-czarną kartką uniesioną przed nimi przez jednego lub kilku asystentów startera w celu poinformowania ich, że każdy, kto popełni kolejny falstart, zostanie zdyskwalifikowany. W przypadku kolejnych falstartów, zawodnik odpowiedzialny za falstart musi zostać zdyskwalifikowany i czerwono-czarna kartka musi być przed nim podniesiona.

Jeśli używane są znaczniki torów, które to umożliwiają, to za każdym razem, gdy zawodnikowi odpowiedzialnemu za falstart zostaje pokazana kartka, odpowiednie oznaczenie powinno zostać pokazane na znaczniku toru.

Zaleca się, aby 2-kolorowe po przekątnej kartki miały rozmiar A5 i były dwustronne. Należy zauważyć, że odpowiednie oznaczenia na znacznikach torów mogą pozostać żółte i czerwone, tak jak poprzednio, aby uniknąć niepotrzebnych wydatków na modyfikację istniejącego sprzętu.

- 16.10 Starter lub którykolwiek starter odwołujący, będący zdania, że start nie był sprawiedliwy, musi przerwać bieg zawodników poprzez strzał z pistoletu lub użycie innego odpowiedniego sygnału dźwiękowego.

Odniesienie do sprawiedliwego startu nie dotyczy wyłącznie przypadków falstartu. Zasada ta powinna być również interpretowana jako odnosząca się do innych sytuacji, takich jak poślizg bloku startowego, obcy przedmiot przeszkadzający jednemu lub kilku zawodnikom podczas startu itp.

17. Bieg

Przeszkadzanie

17.1 Jeżeli podczas biegu doszło do potrącenia lub przeszkodzenia w taki sposób, że utrudnia to zawodnikowi pokonywanie dystansu, wówczas:

17.1.1 jeśli potrącenie lub przeszkodzenie jest uznane za niezamierzone lub spowodowane w inny sposób niż przez działanie innego zawodnika, arbiter może - jeśli jest zdania, że zawodnik (lub jego zespół) poważnie ucierpiał – zgodnie z art. CR 18.7 lub TR 8.4, zarządzić powtórzenie biegu (dla jednego, niektórych lub wszystkich zawodników) lub zezwolić poszkodowanemu zawodnikowi (lub zespołowi) na udział w kolejnej rundzie konkurencji;

17.1.2 jeśli arbiter uzna, że inny zawodnik jest odpowiedzialny za potrącenie lub przeszkodzenie, zawodnik ten (lub jego zespół) musi podlegać dyskwalifikacji z tej konkurencji. Arbiter może - jeśli jest zdania, że zawodnik (lub jego zespół) poważnie ucierpiał - zgodnie z art. CR 18.7 lub TR 8.4 zarządzić powtórzenie biegu (dla jednego, niektórych lub wszystkich zawodników) z wyłączeniem zdyskwalifikowanego zawodnika (lub zespołu) albo zezwolić poszkodowanemu zawodnikowi (lub zespołowi) (poza zdyskwalifikowanym zawodnikiem lub drużyną) na udział w kolejnej rundzie zawodów.

Uwaga: W przypadkach uznanych za szczególnie poważne, mogą być również zastosowane art. TR 7.1 oraz TR 7.3.

W obu przypadkach, zgodnie z art. TR 17.1.1 i 17.1.2, taki zawodnik (lub zespół) powinien w normalnych warunkach ukończyć konkurencję zgodnie z zasadą bona fide (w dobrej wierze).

Potrącenie należy rozumieć jako jedno- lub kilkukrotny kontakt fizyczny z innym zawodnikiem lub zawodnikami, skutkujący uzyskaniem nieuczciwej przewagi lub powodujący kontuzję lub uraz u nich lub w konsekwencji, u innego zawodnika lub zawodników.

17.2 We wszystkich biegach:

17.2.1 z co najmniej jednym wirażem, kierunek biegu musi być taki by lewa ręka była bliżej środka bieżni. Tory muszą być tak ponumerowane by lewy wewnętrzny tor był numerem 1;

17.2.2 rozgrywanych całkowicie na prostej, kierunek biegu może być zarówno lewą jak i prawą ręką do wewnątrz bieżni, o ile pozwalają na to uwarunkowania obiektu;

17.2.3 rozgrywanych po torach (lub częściowo po torach) każdy zawodnik musi biec wewnątrz wyznaczonego toru od startu do mety a podczas biegu po wirażu nie może nadepnąć ani biec po lub za wewnętrzną linią toru a w przypadku wewnętrznego toru – po lub za krawężnikiem lub linią wyznaczającą granicę bieżni;

17.2.4 nierozgrywanych (w całości lub części) po torach zawodnik biegnący po wirażu, po zewnętrznej połowie bieżni, zgodnie z art. TR 17.5.2, lub na jakimkolwiek zakrzywionym odcinku bieżni przy zejściu do rowu z wodą, nie może nadepnąć lub biec po krawężniku lub jego wewnętrznej stronie ani po linii wyznaczającej odpowiednią granicę lub za nią (wewnętrzna część bieżni, zewnętrzna połowa bieżni lub jakikolwiek zakrzywiony odcinek bieżni przy zejściu do rowu z wodą).

Bieg poza torem

17.3 We wszystkich biegach, jeśli arbiter jest przekonany, na podstawie raportu sędziego lub sędziego torowego lub w inny sposób, że zawodnik naruszył art. TR 17.2.3 lub 17.2.4, to

zawodnik ten lub w przypadku biegu sztafetowego, jego zespół musi zostać zdyskwalifikowany, chyba że zawodnik:

- 17.3.1 został popchnięty lub zmuszony przez inną osobę lub przedmiot do nadeptnięcia lub przebiegnięcia poza swoim torem lub po krawężniku lub po jego wewnętrznej stronie lub po linii wyznaczającej odpowiednią granicę lub poza nią lub
- 17.3.2 nadeptnął lub biegł poza swoim torem na prostej, jakimkolwiek prostym odcinku zejścia do rowu z wodą lub poza zewnętrzną linią swojego toru na wirażu lub
- 17.3.3 we wszystkich biegach rozgrywanych po torach (lub częściowo po torach), dotknął raz linii po swojej lewej stronie lub krawężnika lub linii wyznaczającej odpowiednią granicę (zgodnie z definicją art.TR 17.1.4) na wirażu; lub
- 17.3.4 we wszystkich biegach (lub odcinkach biegów) nierozgrywanych po torach, nadeptnął raz na lub całkowicie poza krawężnikiem lub linią wyznaczającą odpowiednią granicę (zgodnie z definicją art. TR 17.1.4) na wirażu;

i żaden inny zawodnik nie został popchnięty ani jego bieg nie został utrudniony (zob. art. TR 17.1) ani nie została uzyskana żadna materialna korzyść (zob. art. TR 17.4).

W biegach składających się z kilku rund, jakiegokolwiek naruszenie art. TR 17.3.3 i TR 17.3.4 jest dopuszczalne tylko raz podczas wszystkich rund danej konkurencji bez dyskwalifikacji tego zawodnika. Drugie naruszenie skutkuje dyskwalifikacją zawodnika, niezależnie od tego, czy zostało dokonane w tej samej rundzie, czy w innej rundzie tej samej konkurencji. W przypadku sztafet, każde drugie naruszenie (zgodnie z art. TR 17.3.3 i TR 17.3.4) przez zawodnika, który jest członkiem zespołu, niezależnie od tego, czy zostało popełnione przez tego samego czy różnych zawodników, spowoduje dyskwalifikację zespołu, niezależnie od tego, czy ma to miejsce w tej samej czy w innej rundzie tej samej konkurencji.

W kwestii ratyfikacji rekordów, zob. art. CR 31.14.4.

- 17.4 Jeśli zawodnik uzyskał korzyść materialną w postaci poprawienia swojej lokaty w sposób wskazany w art. TR 17.3 lub poprzez uwolnienie się z zablokowanej pozycji w biegu nadeptując lub przebiegając poza wewnętrzną krawędzią bieżni w dowolnym jej punkcie, należy tego zawodnika (lub zespół) zdyskwalifikować.

Artykuł TR 17.4 w szczególności zakazuje praktyki, w której zawodnik chcąc poprawić swoją pozycję w biegu przemieszcza się na wewnętrzną stronę bieżni (zarówno celowo jak również po tym, jak został tam popchnięty lub potrącony przez innego zawodnika), aby wydostać się z pozycji "zablokowanej" poprzez przebiegnięcie po wewnętrznej stronie bieżni, aż do momentu „uwolnienia się”. Podczas gdy w normalnych warunkach bieg po wewnętrznej stronie toru 1 na prostej (w odróżnieniu od takiego biegu na wirażu) nie prowadziłoby do obowiązkowej dyskwalifikacji, arbiter ma prawo zdyskwalifikować zawodnika według własnego uznania, jeśli taka sytuacja ma miejsce a zawodnik uzyskał korzyść, nawet jeśli pierwotnym powodem znalezienia się w tej pozycji było popchnięcie lub potrącenie przez innego zawodnika. W takich przypadkach zawodnik powinien podjąć natychmiastowe kroki w celu powrotu na bieżnię, bez dążenia lub uzyskiwania jakiegokolwiek korzyści.

Jeśli bieg rozpoczyna się po torach a następnie jest kontynuowany bez torów, art. TR 17.1 i TR 17.3 stosuje się odpowiednio do każdej takiej części biegu. Dlatego też dopuszczalne jest wyłącznie jedno naruszenie art. TR 17.3.3 lub 17.3.4. Przy określaniu, czy wyjątek z art.TR 17.3.3 ma zastosowanie w przypadkach, gdy jakaś część buta / stopy znajduje się również na lewo od linii, istnieje wymóg, aby przynajmniej jakaś część obrysu buta / stopy zawodnika dotykała linii, tj., aby wyjątek ten miał zastosowanie, wymagany jest kontakt z linią (zobrazowany przez obrys odpowiedniej części buta lub stopy). Jeśli tak nie jest, wyjątek nie ma zastosowania.

Wszystkie upomnienia dot. biegu poza torem powinny być odnotowane w systemach danych zawodów i pokazywane na listach startowych oraz w wynikach. (zob. art. CR 25.4 ws. symbolu, który ma być użyty).

Zasada zachowania upomnienia za bieg poza torem dotyczy tylko rund tej samej konkurencji a nie biegów na innych dystansach.

W wielobojach zawodnik powinien zostać zdyskwalifikowany tylko za więcej niż jedno naruszenie przepisu, jeśli mają one miejsce podczas tej samego biegu. Nie obowiązuje przenoszenie upomnienia na kolejne biegi w ramach tego samego wieloboju.

17.5 W zawodach rozgrywanych zgodnie z p. 1. (a) i (b) definicji zawodów rankingu światowego oraz tam, gdzie to możliwe podczas innych zawodów:

17.5.1 bieg na 800 m musi być rozgrywany po torach aż do bliższej krawędzi linii zejścia, gdzie zawodnicy mogą opuścić swoje tory. Linia zejścia musi być linią zakrzywioną zaznaczoną za pierwszym wirażem, o szerokości 50 mm, w poprzek wszystkich torów, z wyjątkiem toru 1. Aby pomóc zawodnikom w rozpoznaniu linii zejścia, małe stożki, graniastopy lub inne odpowiednie znaczniki, najlepiej w innym kolorze niż linia zejścia i linie torów, muszą zostać umieszczone na liniach torów bezpośrednio przed przecięciem linii torów i linii zejścia.

Uwaga: Na zawodach rozgrywanych zgodnie z p. 1. (e) oraz 2. (e) definicji zawodów rankingu światowego, startujące zespoły mogą uzgodnić, że nie będą używać torów.

17.5.2 Gdy w biegu na 1000 m, 2000 m, 3000 m (opcjonalnie 3000 m z przeszkodami, gdzie rów z wodą znajduje się wewnątrz bieżni), 5000 m lub 10.000 m startuje więcej niż 12 zawodników, mogą oni zostać podzieleni na dwie grupy, z których jedna składająca się z około dwóch trzecich zawodników startuje ze głównej linii startu, a druga grupa na pomocniczej linii startu wyznaczonej w poprzek zewnętrznej połowy bieżni. Druga grupa musi biec aż do końca pierwszego wirażu po zewnętrznej połowie bieżni, która musi być oznaczona pachołkami, flagami lub tymczasowymi krawężnikami, zgodnie z zapisem w art. TR 14.1.

Pomocnicza linia startu musi być wyznaczona w taki sposób, aby wszyscy zawodnicy musieli przebiec taki sam dystans.

Linia zejścia dla 800 m wskazuje, gdzie zawodnicy z grupy zewnętrznej w biegu na 2000 m i 10.000 m mogą dołączyć do zawodników startujących z głównej linii startu. Dla startów grupowych na 1000 m, 3000 m (opcjonalnie 3000 m z przeszkodami, gdzie rów z wodą znajduje się wewnątrz bieżni) i 5000 m, na początku prostej musi być naniesione oznakowanie wskazujące miejsce, gdzie zawodnicy startujący w zewnętrznej grupie mogą dołączyć do zawodników korzystających z głównej linii startu. Oznakowaniem tym może być kwadrat 50 mm × 50 mm na linii pomiędzy torami 4 i 5 (torami 3 i 4 na bieżni sześciotorowej), bezpośrednio przed którym umieszcza się stożek lub chorągiewkę, aż do momentu, gdy obie grupy się zbiegną.

17.5.3 Jeśli zawodnik lub w przypadku sztafet – zespół, nie przestrzega tego przepisu, musi zostać zdyskwalifikowany.

Znaczniki używane na linii zejścia dla 800 m i odpowiednich sztafet powinny mieć wymiary 50 mm × 50 mm i wysokość nie większą niż 0,15 m.

Dla jasności przy stosowaniu art. CR 25.4 przy podawaniu przepisu, na podstawie którego zawodnik został zdyskwalifikowany:

a. jeżeli zawodnik stanie na linii lub wewnątrz linii, należy wskazać art. TR 17.2;

b. jeżeli zawodnik zacznie zbiegać do wewnętrznej przed linią zejścia lub przed znacznikiem startu dzielonego, należy wskazać art. TR 17.5.

Opuszczenie bieżni

- 17.6 Zawodnikowi, który dobrowolnie opuścił bieżnię, z wyjątkiem sytuacji zgodnych z art. TR 24.6.3, nie wolno kontynuować biegu i należy odnotowany jego start jako nieukończony. Jeśli zawodnik spróbuje ponownie dołączyć do biegu, musi zostać zdyskwalifikowany przez arbitra.

Znaczniki

- 17.7 Z wyjątkiem sytuacji opisanej w art. TR 24.4, kiedy całość lub pierwsza część sztafety jest rozgrywana po torach, zawodnikom nie wolno umieszczać znaczników lub innych przedmiotów na lub obok toru w celu ułatwienia biegu. Sędziowie muszą nakazać odpowiedniemu zawodnikowi dostosowanie się lub usunięcie wszelkich znaczników lub przedmiotów, które nie są zgodne z tym przepisem. Jeśli zawodnik tego nie zrobi, muszą zostać usunięte przez sędziów.

Uwaga: Poważne przypadki naruszenia tego przepisu mogą być dalej rozpatrywane zgodnie z art. TR 7.1 oraz TR 7.3.

Pomiar wiatru

- 17.8 Wszystkie urządzenia do pomiaru wiatru muszą być wyprodukowane i skalibrowane zgodnie z normami międzynarodowymi. Dokładność sprzętu pomiarowego używanego podczas zawodów musi być zweryfikowana przez odpowiednią jednostkę akredytowaną przez krajowy urząd miar.
- 17.9 Niemechaniczne wiatromierze muszą być używane na wszystkich zawodach p. 1. oraz 2. (a), (b), (c), (e) definicji zawodów rankingu światowego i przy każdym wyniku zgłoszonym do ratyfikacji jako rekord świata.

Mechaniczny wiatromierz powinien być odpowiednio zabezpieczony, aby zmniejszyć wpływ wiatru bocznego. W przypadku stosowania rur, ich długość po obu stronach urządzenia pomiarowego powinna być co najmniej dwa razy większa od średnicy rury.

- 17.10 Arbiter biegów musi zapewnić, by wiatromierz dla konkurencji biegowych był umieszczony obok prostej, w pobliżu toru 1, 50 m od linii mety. Płaszczyzna pomiarowa musi być umieszczona na wysokości $1,22 \text{ m} \pm 0,05 \text{ m}$ i nie dalej niż 2 m od bieżni.
- 17.11 Wiatromierz może być uruchamiany i zatrzymywany automatycznie i/lub zdalnie, a informacje mogą być przekazywane bezpośrednio do komputera zawodów.
- 17.12 Prędkość wiatru należy mierzyć od momentu błysku/dymu z pistoletu startowego przez:

	sekundy
100 m	10
100 m ppł.	13
110 m ppł.	13

W przypadku biegu na 200 m, prędkość wiatru musi być mierzona przez okres 10 sekund, począwszy od momentu wbiegnięcia pierwszego zawodnika na prostą.

- 17.13 Wskazania wiatromierza muszą być odczytywane w metrach na sekundę, zaokrąglonych do następnej wyższej dziesiątej części metra na sekundę, chyba że druga dziesiąta wynosi zero, w kierunku dodatnim (to znaczy, odczyt $+2,03$ metra na sekundę zapisuje się jako

+2,1; odczyt -2,03 metra na sekundę zapisuje się jako -2,0). Urządzenia pomiarowe, które przedstawiają odczyty cyfrowe wyrażone w dziesiątych częściach metra na sekundę, powinny być skonstruowane w sposób zapewniający zgodność z niniejszym przepisem.

Wskazywanie międzyczasów

- 17.14 Międzyczas i wstępne czasy zwycięzców mogą być oficjalnie ogłaszane i/lub wyświetlane. W przeciwnej sytuacji, czasów tych nie wolno podawać zawodnikom przez osoby znajdujące się w miejscu rozgrywania zawodów bez uprzedniej zgody właściwego arbitra, który może upoważnić lub wyznaczyć nie więcej niż jedną osobę do podawania czasów w każdym z nie więcej niż dwóch uzgodnionych punktów pomiaru czasu. Zawodnicy otrzymujący międzyczas, które zostały zakomunikowane z naruszeniem niniejszego przepisu, muszą zostać uznani za otrzymujących pomoc i podlegają zapisom art. TR 6.2.

Uwaga: Miejsce rozgrywania zawodów, które zazwyczaj posiada również barierę fizyczną, jest zdefiniowane w tym celu jako miejsce, w którym rozgrywane są zawody i do którego dostęp jest ograniczony do startujących zawodników i personelu upoważnionego zgodnie z odpowiednimi przepisami i regulaminami.

Punkty odświeżania i odżywiania w konkurencjach na bieżni

- 17.15 Punkty odświeżania, w następujący sposób:

- 17.15.1 w konkurencjach biegowych i chodu sportowego na dystansie 5000 m lub dłuższym, organizatorzy mogą zorganizować zawodnikom wodę i gąbki, jeśli warunki pogodowe to uzasadniają.
- 17.15.2 W konkurencjach biegowych i chodu sportowego dłuższych niż 10.000 m muszą być zapewnione punkty odżywiania i odświeżania z wodą i gąbkami. Odżywki mogą być dostarczone albo przez organizatorów, albo przez zawodnika i muszą być usytuowane w taki sposób, aby był do nich łatwy dostęp lub mogą być podawane zawodnikom przez upoważnione osoby. Odżywki dostarczone przez zawodników muszą znajdować się pod nadzorem sędziów wyznaczonych przez organizatorów od momentu wniesienia odżywek przez zawodników lub ich przedstawicieli. Sędziowie ci muszą zapewnić, aby odżywki nie były w żaden sposób podmienione lub naruszone.
- 17.15.3 Zawodnik może, w dowolnym momencie, biec z wodą lub odżywką trzymaną w ręku lub przytwierdzoną do ciała, pod warunkiem, że jest niesiona od startu lub pobrana albo otrzymana w oficjalnym punkcie na trasie.
- 17.15.4 Zawodnik, który otrzymuje lub pobiera odżywkę lub wodę z miejsca innego niż oficjalny punkt na bieżni, z wyjątkiem sytuacji, gdy są one dostarczane z powodów medycznych przez lub pod kierunkiem sędziów zawodów, lub który pobiera odżywkę innego zawodnika, powinien, za pierwsze takie przewinienie, zostać upomniany przez arbitra, zazwyczaj poprzez pokazanie żółtej kartki. Za drugie wykroczenie, arbiter musi zdyskwalifikować zawodnika, zazwyczaj poprzez pokazanie czerwonej kartki. Zawodnik musi wówczas natychmiast opuścić bieżnię.
- Uwaga: Zawodnik może otrzymać lub przekazać innemu zawodnikowi odżywkę, wodę lub gąbkę, pod warunkiem, że były one niesione od startu lub pobrane lub otrzymane w oficjalnym punkcie. Jednakże jakiegokolwiek stałe wsparcie ze strony zawodnika dla jednego lub więcej innych zawodników w taki sposób może zostać uznane za nieuczciwą pomoc i mogą zostać zastosowane ostrzeżenia i/lub dyskwalifikacje, jak opisano powyżej.*

18. Meta

18.1 Meta musi być wyznaczona białą linią o szerokości 50 mm.

Uwaga: W przypadku konkurencji z metą poza stadionem, linia mety może mieć szerokość do 0,30 m i może być w dowolnym kolorze kontrastującym wyraźnie z powierzchnią strefy mety.

18.2 Zawodnicy muszą być sklasyfikowani w kolejności, w której jakkolwiek część ich ciała (tj. tułów, nie uwzględniając głowy, szyi, ramion, nóg, rąk lub stóp) dosięga pionowej płaszczyzny bliższej krawędzi linii mety, jak określono powyżej.

18.3 W każdym biegu rozstrzyganym na podstawie dystansu pokonanego w określonym czasie, starter musi wystrzelić z pistoletu dokładnie na jedną minutę przed końcem biegu, aby ostrzec zawodników i sędziów, że bieg zbliża się do końca. Dokładnie w momencie upłynięcia wyznaczonego czasu licząc od chwili startu, starter na sygnał kierownika mierzących czas ponownym strzałem z pistoletu musi zasygnalizować zakończenie biegu. W momencie strzału z pistoletu sygnalizującego koniec biegu, wyznaczeni w tym celu sędziowie muszą zaznaczyć dokładne miejsce, w którym każdy zawodnik dotknął bieżni po raz ostatni przed lub równocześnie ze strzałem pistoletu.

Osiągnięty dystans musi być zmierzony z dokładnością do jednego metra za tym znakiem. Przynajmniej jeden sędzia musi być przydzielony do każdego zawodnika przed rozpoczęciem biegu w celu oznaczenia osiągniętego dystansu.

Wytyczne dotyczące przeprowadzenia biegu jednogodzinnego można pobrać ze strony [World Athletics](http://WorldAthletics.org).

19. Pomiar czasu i fotofinisz

19.1 Trzy metody pomiaru czasu muszą być uznane za oficjalne:

19.1.1 Ręczny pomiar czasu;

19.1.2 W pełni automatyczny pomiar czasu uzyskany dzięki systemowi fotofiniszu;

19.1.3 Pomiar czasu przez system transponderów tylko dla konkurencji rozgrywanych zgodnie z art. TR 54 (biegi rozgrywane częściowo poza stadionem), TR 55, TR 56 i TR 57.

19.2 Zgodnie z art. TR 19.1.1 i TR 19.1.2, czas należy określić w chwili, w której jakkolwiek część ciała zawodnika (tj. tułów, nie uwzględniając głowy, szyi, ramion, nóg, rąk lub stóp) osiągnie pionową płaszczyznę bliższej krawędzi linii mety.

19.3 Czasy wszystkich zawodników kończących bieg muszą być odnotowane. Dodatkowo, gdy tylko jest to możliwe, należy odnotować czasy okrążeń w biegach na 800m i dłuższych oraz międzyczasy na każdym 1000 m w biegach na 3000 m i dłuższych.

Ręczny pomiar czasu

19.4 Sędziowie mierzący czas muszą znajdować się na przedłużeniu linii mety i, jeśli to możliwe, powinni być umieszczeni co najmniej 5m od zewnętrznego toru. Celem zapewnienia wszystkim dobrej widoczności linii mety mierzący czas powinni być umieszczeni na odpowiednim podwyższeniu.

- 19.5 Sędziowie mierzący czas muszą korzystać z ręcznie obsługiwanych elektronicznych czasomierzy z cyfrowym odczytem. Wszystkie takie urządzenia do pomiaru czasu są określane jako "stopery" dla celów niniejszych przepisów.
- 19.6 Czasy okrążeń i międzyczasy zgodnie z art. TR 19.3 muszą być odnotowane albo przez wyznaczonych członków zespołu sędziów mierzących czas używających stoperów zdolnych do zmierzenia więcej niż jednego czasu, albo przez dodatkowych sędziów mierzących czas, albo przez transpondery.
- 19.7 Czas musi być odmierzany od błysku/dymu z pistoletu startowego.
- 19.8 Trzech oficjalnych sędziów mierzących czas (z których jeden jest kierownikiem mierzących czas) i jeden lub dwóch dodatkowych sędziów mierzących czas musi zmierzyć czas zwycięzcy każdego biegu i każdego wyniku do zatwierdzenia rekordu (w wielobojach, zob. art. TR 39.8.2). Czasy zarejestrowane przez stopery dodatkowych sędziów pomiaru czasu nie mogą być brane pod uwagę, chyba że jeden lub więcej stoperów oficjalnych sędziów pomiaru czasu nie rejestruje prawidłowo czasu, w którym to przypadku muszą zostać wezwani dodatkowi sędziowie pomiaru czasu, w takiej kolejności, jak to zostało wcześniej ustalone, tak, by we wszystkich biegach trzy stopery powinny rejestrować oficjalny czas zwycięzcy.
- 19.9 Każdy sędzia mierzący czas musi działać niezależnie i bez pokazywania swojego stopera lub omawiania swojego czasu z jakąkolwiek inną osobą, musi wpisać swój czas na oficjalnym formularzu i po podpisaniu go przekazać go kierownikowi mierzących czas, który może sprawdzić stopery w celu weryfikacji zgłoszonych czasów.
- 19.10 Dla wszystkich biegów z ręcznym pomiarem czasu, czasy muszą być odczytywane i zapisywane w następujący sposób:
- 19.10.1 Dla biegów na bieżni, chyba że czas jest dokładny do 0,1 sekundy, czas musi być przeliczony i zapisany do następnej dłuższej 0,1 sekundy, np. 10,11 musi być zapisane jako 10,2.
- 19.10.2 Dla biegów rozgrywanych częściowo lub całkowicie poza stadionem, chyba że czas jest dokładną całą sekundą, czas musi być przeliczony i zapisany do następnej dłuższej całej sekundy, np. 2:09:44.3 musi być zapisane jako 2:09:45.
Uwaga: w przypadku mili ulicznej przeliczenia czasu należy dokonać do następnej dłuższej 0.1 sekundy.
- 19.11 Jeżeli po przeliczeniu w sposób wskazany powyżej dwa z trzech stoperów są zgodne, a trzeci nie, czas zarejestrowany przez te dwa stopery musi zostać czasem oficjalnym. Jeżeli wszystkie trzy stopery nie są zgodne, czasem oficjalnym musi być czas środkowy. Jeżeli dostępne są tylko dwa czasy i nie zgadzają się one ze sobą, oficjalnym czasem musi być czas dłuższy.
- 19.12 Główny Sędzia mierzących czas, działając zgodnie z wyżej wymienionymi przepisami, musi wskazać oficjalny czas dla każdego zawodnika i przekazać wyniki sekretarzowi zawodów do dystrybucji.

W pełni automatyczny system pomiaru czasu i fotofiniszu

- 19.13 W pełni automatyczny system pomiaru czasu i fotofiniszu musi być wcześniej przetestowany i posiadać certyfikat dokładności wydany w ciągu 4 lat od zawodów, jak również:
- 19.13.1 System musi rejestrować linię mety poprzez kamerę umieszczoną na

przedłużeniu linii mety, tworząc ciągły obraz.

- a. Na zawodach zgodnych z p. 1. (a) i (b) definicji zawodów rankingu światowego, ten ciągły obraz musi składać się z co najmniej 1000 klatek na sekundę.
- b. W przypadku innych zawodów, ten ciągły obraz musi składać się z co najmniej 100 klatek na sekundę.

W każdym przypadku obraz musi być zsynchronizowany z jednolicie oznaczoną skalą czasową wyskalowaną co 0,01 sekundy.

19.13.2 System musi być uruchamiany automatycznie przez sygnał startera, tak aby całkowite opóźnienie pomiędzy błyskiem lub równoważnym wskaźnikiem wizualnym a uruchomieniem systemu pomiaru czasu było stałe i równe lub mniejsze od 0,001 sekundy.

- 19.14 W celu potwierdzenia, że kamera jest prawidłowo ustawiona i dla ułatwienia odczytu obrazu fotofinisz, przecięcie linii torów i linii mety musi być zaznaczone na czarno w odpowiedni wzór. Każdy taki wzór musi być ograniczony wyłącznie do przecięcia, nie więcej niż 20 mm poza, i nie przedłużony przed, bliższą krawędzią linii mety. Podobne czarne znaki mogą być umieszczone po każdej stronie przecięcia odpowiedniej linii torów i linii mety w celu dalszego ułatwienia odczytu.
- 19.15 Klasyfikacja zawodników musi odbyć się na podstawie obrazu za pomocą kursora, którego linia odczytu jest prostopadła do skali czasu.
- 19.16 System musi automatycznie określać i rejestrować czasy ukończenia biegu przez zawodników oraz musi być w stanie wygenerować wydruk przedstawiający czas każdego zawodnika. Dodatkowo, system musi zapewniać tabelaryczne zestawienie, które pokazuje czas lub inny wynik każdego zawodnika. Późniejsze zmiany automatycznie określonych wartości oraz ręczne wprowadzanie wartości (takich jak godzina startu, godzina na mecie) są automatycznie wskazywane przez system w skali czasu na wydrukowanym obrazie oraz w zestawieniu tabelarycznym.
- 19.17 System, który działa automatycznie na mecie, ale nie na starcie, musi być uznany za generujący czasy ręczne, pod warunkiem, że system został uruchomiony zgodnie z art. TR 19.7 lub z równoważną dokładnością. Obraz może być wykorzystany jako ważna pomoc w celu określenia miejsc na mecie i dostosowania odstępów czasowych pomiędzy zawodnikami.

Uwaga: Jeżeli mechanizm zegarowy nie zostanie uruchomiony przez sygnał startera, skala czasu na obrazie będzie wskazywać ten fakt automatycznie.

- 19.18 System, który działa automatycznie na starcie, ale nie na mecie, musi być uznany za system, który nie generuje ani czasów ręcznych, ani w pełni automatycznych i dlatego nie może być używany do uzyskiwania oficjalnych czasów.

Funkcjonowanie systemu

- 19.19 Sędzia główny fotofiniszu musi być odpowiedzialny za funkcjonowanie systemu. Przed rozpoczęciem zawodów spotyka się on ze wskazanym personelem technicznym i zapoznaje się ze sprzętem, sprawdzając wszystkie stosowne ustawienia. We współpracy z arbitrem startu (lub jeśli nie został on powołany to z arbitrem biegów) i starterem, musi zainicjować próbę zerową, przed rozpoczęciem każdej sesji, aby upewnić się, że sprzęt jest uruchamiany automatycznie przez sygnał startera w limicie określonym w art. TR 19.13.2 (tj. równym lub krótszym niż 0,001 sekundy). Musi nadzorować testowanie sprzętu i zapewnić prawidłowe ustawienie kamery (kamer).

- 19.20 Na zawodach powinny być wykorzystane przynajmniej dwie kamery fotofiniszu, po jednej z każdej strony. Najlepiej, aby te systemy pomiaru czasu były technicznie niezależne, tzn. z różnym zasilaniem oraz rejestracją i przekazywaniem sygnału startera, przez oddzielne urządzenia i przewody.

Uwaga: Gdy używane są dwie lub więcej kamery fotofiniszu, jedna z nich powinna być wyznaczona jako oficjalna przez Delegata(ów) Technicznego(ych) (lub sędziego fotofiniszu World Athletics, gdy jest wyznaczony) przed rozpoczęciem zawodów. Czasy i miejsca z obrazów z drugiej kamery (kamer) nie powinny być brane pod uwagę, chyba że istnieje powód, aby wątpić w dokładność oficjalnej kamery lub jeśli istnieje potrzeba użycia dodatkowych obrazów w celu rozstrzygnięcia niejasności dotyczących kolejności na mecie (np. zawodnicy całkowicie lub częściowo zasłonięci na obrazie z oficjalnej kamery).

- 19.21 Sędzia główny fotofiniszu wraz z odpowiednią liczbą asystentów musi ustalić miejsca zawodników i uzyskane przez nich oficjalne czasy. Musi on zapewnić, że wyniki te są prawidłowo wprowadzone lub przeniesione do systemu wyników zawodów i przekazane do sekretarza zawodów.

Na dużych imprezach, gdzie technologia jest dostępna, zdjęcie z mety jest często natychmiast udostępniane na tablicy wideo lub publikowane w Internecie. Praktyką stało się umożliwienie zawodnikom lub osobom występującym w ich imieniu, które rozważają złożenie protestu lub odwołania, obejrzenia zdjęcia, aby uniknąć straty czasu na niepotrzebne protesty lub odwołania.

- 19.22 Czasy z systemu fotofiniszu są uważane za oficjalne, chyba że z jakiegoś powodu właściwy sędzia zdecyduje, że muszą być one w oczywisty sposób niedokładne. Jeśli tak jest, czasy rezerwowych sędziów mierzących czas, jeśli to możliwe skorygowane na podstawie informacji o odstępach czasowych uzyskanych z obrazu fotofiniszu, muszą zostać oficjalnymi. Tacy rezerwowi sędziowie mierzący czas muszą być wyznaczeni, gdy istnieje jakakolwiek możliwość awarii systemu pomiaru czasu.

- 19.23 Czasy muszą być odczytywane i zapisywane z obrazu fotofiniszu w następujący sposób:

- 19.23.1 Dla wszystkich biegów do 10.000 m włącznie, chyba że czas jest dokładny do 0,01 sekundy, czas musi być przeliczony i zapisany do następnej dłuższej 0,01 sekundy, np. 26:17,533 musi być zapisane jako 26:17,54.
- 19.23.2 Dla wszystkich biegów na bieżni dłuższych niż 10.000 m, wszystkie czasy nie kończące się dwoma zerami muszą być przeliczane i zapisywane do następnej dłuższej 0,1 sekundy, np. 59:26.322 musi być zapisane jako 59:26.4.
- 19.23.3 Dla wszystkich biegów rozgrywanych częściowo lub całkowicie poza stadionem, wszystkie czasy nie kończące się trzema zerami muszą być przeliczane i zapisywane do następnej dłuższej pełnej sekundy, np. 2:09:44.322 musi być zapisane jako 2:09:45.

Uwaga: Dla biegu ulicznego na dystansie mili zaokrąglenia dokonuje się do następnej dłuższej 0.01 sekundy.

Uwaga: Konkurencje przeprowadzane zgodnie z TR 11.2 należy traktować jako rozgrywane na stadionie dla celów pomiaru i protokołowania wyników.

System transponderów

- 19.24 Używanie Transponderowych Systemów Pomiaru Czasu zgodnych z przepisami w zawodach rozgrywanych zgodnie z art. TR 54 (biegi rozgrywane częściowo poza stadionem), TR 55, TR 56, i TR 57 jest dozwolone pod warunkiem, że:

- 19.24.1 Żadne z urządzeń używanych na starcie, na trasie lub na mecie nie stanowi znaczącej przeszkody lub bariery dla poruszania zawodnika.
- 19.24.2 Waga transpondera i jego obudowy przenoszonych lub noszonych przez zawodnika nie jest znacząca.
- 19.24.3 System jest uruchamiany przez pistolet startowy lub synchronizowany z sygnałem startu.
- 19.24.4 System nie wymaga żadnych działań ze strony zawodnika podczas biegu, na mecie lub na jakimkolwiek etapie przetwarzania wyników.
- 19.24.5 Dla wszystkich biegów, wszystkie czasy nie kończące się zerem muszą być przeliczone i zapisane do następnej dłuższej pełnej sekundy, np. 2:09:44.3 musi być zapisane jako 2:09:45.
Uwaga (i): Czasem oficjalnym jest czas, który upłynął pomiędzy wystrzałem z pistoletu startowego (lub zsynchronizowanym sygnałem startowym) a osiągnięciem linii mety przez zawodnika. Jednakże czas, który upłynął pomiędzy przekroczeniem przez zawodnika linii startu i linii mety może być podany do wiadomości zawodników, ale nie będzie uważany za czas oficjalny.
Uwaga (ii): Dla biegu ulicznego na dystansie mili zaokrąglenia dokonuje się do następnej dłuższej 0.1 sekundy.
- 19.24.6 Podczas gdy ustalenie kolejności na mecie i czasów może być uznane za oficjalne, art. TR 18.2 i TR 19.2 muszą być zastosowane tam, gdzie jest to wymagane.
Uwaga: Zaleca się, aby o kolejności w biegu i identyfikacji zawodników decydowali również sędziowie posługujący się dodatkowo zapisem wideo.

Ważne jest, aby w przypadku stosowania pomiaru czasu za pomocą transpondera, organizatorzy wprowadzili odpowiednie systemy rezerwowe, szczególnie w celu przestrzegania art. TR 19.24.6. Zapewnienie rezerwowych sędziów mierzących czas, a co ważniejsze sędziów mety do decydowania w przypadkach niemal jednoczesnego minięcia linii mety (które mogą nie być rozróżnione przez czasy podane przez czipy) jest mocno zalecane.

- 19.25 Sędzia główny transponderowego pomiaru czasu musi być odpowiedzialny za funkcjonowanie systemu. Przed rozpoczęciem zawodów spotyka się ze wskazanym personelem technicznym i zapoznaje się ze sprzętem, sprawdzając wszystkie stosowane ustawienia. Musi nadzorować testowanie sprzętu i zapewnić, że przejście transpondera przez linię mety spowoduje zapisanie czasu ukończenia biegu przez zawodnika. Wspólnie z arbitrem, musi zapewnić, aby w razie potrzeby, zastosowano art. TR 19.24.6.

20. Rozstawianie, losowanie i kwalifikacja w konkurencjach biegowych

Rundy i serie

- 20.1 Rundy kwalifikacyjne muszą być przeprowadzane w konkurencjach biegowych, w których liczba zawodników jest zbyt duża, aby można było przeprowadzić konkurencję w zadowalający sposób w jednej rundzie (finałowej). Jeśli odbywają się rundy kwalifikacyjne, wszyscy zawodnicy muszą wziąć udział i zakwalifikować się poprzez wszystkie takie rundy, z wyjątkiem sytuacji, gdy odpowiedni organ zarządzający może, w przypadku jednej lub większej liczby konkurencji, zezwolić na przeprowadzenie dodatkowej(-ych) wstępnej(-ych) rundy(-d) kwalifikacyjnej(-ych) albo na tych samych zawodach, albo na jednych lub kilku wcześniejszych zawodach(-ach) w celu wyłonienia niektórych lub wszystkich zawodników, którzy będą uprawnieni do udziału i w której rundzie zawodów. Taka procedura oraz wszelkie inne środki (takie jak osiągnięcie minimum kwalifikacyjnego w określonym czasie, zajęcie określonego miejsca w wyznaczonych

zawodach lub w określonych rankingach), na podstawie których zawodnik jest uprawniony do uczestnictwa i w której rundzie konkurencji, muszą być określone w przepisach dotyczących każdego zawodów.

Uwaga: Zob. również art. TR 8.4.3.

- 20.2 Rundy Kwalifikacyjne dla konkurencji biegowych muszą być zorganizowane w poniższy sposób przez wyznaczonych Delegatów Technicznych. Jeśli nie wyznaczono Delegatów Technicznych, muszą one być zorganizowane przez Organizatorów.
- 20.2.1 Regulamin każdego zawodów powinien zawierać tabele, które, przy braku nadzwyczajnych okoliczności, powinny być stosowane do określenia liczby rund, liczby wyścigów w każdej rundzie i procedury kwalifikacyjnej, tj. osób awansujących według miejsca i czasu. Informacje takie muszą być również podawane w odniesieniu do wszelkich kwalifikacji wstępnych.
Uwaga (i): Tabele, które mogą być stosowane w przypadku braku jakiegokolwiek odnośnika w obowiązujących przepisach lub innego ustalenia przez organizatorów są publikowane na stronie internetowej World Athletics.
Uwaga (ii): Regulamin zawodów może określać w jaki sposób miejsca wolne z powodu wycofania się zawodnika w półfinałach i finałach mogą być obsadzone przez zawodników z rankingu po wcześniejszych rundach i na miejscach kolejnych po tych, które dały kwalifikację.
- 20.2.2 Jeśli to możliwe, reprezentanci każdego kraju lub zespołu oraz zawodnicy z najlepszymi wynikami muszą być rozmieszczeni w różnych seriach we wszystkich rundach kwalifikacyjnych konkurencji. Przy stosowaniu tego przepisu po pierwszej rundzie, wymagane wymiany zawodników pomiędzy seriami powinny, w miarę możliwości, być dokonywane pomiędzy zawodnikami umieszczonymi w tej samej "grupie torów" zgodnie z art. TR 20.4.
- 20.2.3 Przy ustalaniu serii, należy wziąć pod uwagę jak najwięcej informacji o występach wszystkich zawodników i rozlosować grupy tak, aby w normalnych warunkach najlepsi zawodnicy dostawali się do finału.

Rundy kwalifikacyjne powinny w najlepszy możliwy sposób wyłonić zawodników, którzy wezmą udział w następnej rundzie i ostatecznie w finale. Obejmuje to unikanie, jeśli to możliwe, bezpośrednich pojedynków zawodników z najlepszymi wynikami (ustalonymi na podstawie wyników w okresie kwalifikacyjnym, ale także biorąc pod uwagę takie kwestie jak wybitne rekordy życiowe w ostatnim czasie) w tych samych seriach, co dotyczy również zawodników z tego samego kraju lub drużyny.

O ile odpowiednie regulaminy nie stanowią inaczej, podstawą kwalifikacji do dalszego etapu, przynajmniej w przypadku najważniejszych zawodów, powinny być najlepsze czasy uzyskane przez każdego zawodnika w dopuszczalnych warunkach (w tym z odczytami wiatru dla odpowiednich konkurencji) podczas wcześniej ustalonego okresu.

Okres ten może być określony w odpowiednich regulaminach lub w dokumencie wskazującym warunki i zasady zgłoszeń na zawody. W sytuacjach gdy nie ma wskazanych takich zasad należy stosować wynik "Najlepszy w sezonie", chyba że Delegat(ci) Techniczny(i) lub Organizatorzy zdecydują, że dla jednego, niektórych lub wszystkich konkurencji okoliczności uzasadniają zastosowanie innego okresu lub innych kryteriów.

Takie czynniki jak wyniki osiągnięte podczas treningów lub testów, nawet jeśli wyglądały jak zawody, lub wyobrażenia o tym, co zawodnik może "być wart", ale nigdy nie osiągnął, nie powinny być brane pod uwagę w rozstawianiu.

Wymagania przepisu w odniesieniu do "zawodników z najlepszymi wynikami" wymagają pewnych odstępstw od ścisłego protokołu opisanego powyżej. Na przykład, zawodnik, który normalnie byłby umieszczony na wysokiej pozycji, może nie mieć żadnych lub mieć słabe wyniki w określonym czasie (z powodu kontuzji, choroby, nieuprawnienia lub w przypadku zawodów halowych tylko

wyniki na wolnym powietrzu). Podczas gdy w normalnych warunkach zostaliby oni umieszczeni niżej lub na dole listy klasyfikacji, Delegat(ci) Techniczny(i) powinien(powinni) rozważyć korektę. Podobne zasady powinny być stosowane w celu uniknięcia starcia w rundzie kwalifikacyjnej pomiędzy zawodnikami uważanymi za faworytów do zajęcia wysokiego miejsca w zawodach, jeśli wyniki poprzedniej rundy sugerowałyby, że powinni oni wystąpić w tym samym wyścigu. W tym samym czasie należy również dokonać wszelkich poprawek, aby zapewnić, że zawodnicy z tego samego kraju lub drużyny znajdą się w różnych seriach.

We wszystkich takich przypadkach, korekty rozstawienia powinny być dokonane po wstępnym przydziale do serii, ale przed losowaniem torów. Po dokonaniu tych zmian, należy dokonać ostatecznego sprawdzenia, aby zapewnić, że serie są tak równe jak to tylko możliwe.

Stosując te zasady, należy dokonać wymiany zawodników:

- a. w pierwszej rundzie, pomiędzy zawodnikami o podobnej pozycji na liście najlepszych wyników podczas wcześniej ustalonego okresu; oraz
- b. w kolejnych rundach, pomiędzy zawodnikami umieszczonymi w tej samej "grupie torów" zgodnie z art. TR 20.4.2.

Przestrzeganie tych zasad jest jeszcze ważniejsze na zawodach, w których liczba rund została zmniejszona w niektórych konkurencjach - co sprawia, że dokładne i dobrze przemyślane rozstawienie jest kluczowe dla osiągnięcia zarówno sprawiedliwego, jak i atrakcyjnego sportowo widowiska.

W przypadku zawodów niższego szczebla, Delegat(ci) Techniczny(i) lub Organizatorzy mogą rozważyć zastosowanie innych zasad w celu osiągnięcia podobnego efektu.

Ranking i serie

20.3 Ranking i serie, jak poniżej:

20.3.1 W pierwszej rundzie zawodnicy muszą być sklasyfikowani na liście rankingowej ustalonej na podstawie ważnych wyników uzyskanych w określonym czasie lub też w oparciu o inne odpowiednie regulacje.

20.3.2 Po pierwszej rundzie:

- a. w przypadku biegów na dystansach do 400 m włącznie oraz sztafet do 4 × 400 m włącznie, klasyfikacja musi być oparta na miejscach i czasach z każdej poprzedniej rundy. W tym celu zawodnicy są klasyfikowani w następujący sposób:
Najszybszy zwycięzca biegu
2. najszybszy zwycięzca wyścigu
3. najszybszy zwycięzca wyścigu, itd.
Najszybsze 2. miejsce
2. najszybsze 2. miejsce
3. najszybsze 2. miejsce itd.
(kończąc na)
Najszybszy kwalifikujący się z czasem
2. najszybszy kwalifikujący się z czasem
3. najszybszy kwalifikujący się z czasem itd.
- b. w przypadku innych konkurencji, do klasyfikacji do dalszych miejsc nadal stosuje się pierwotne listy wyników, zmodyfikowane jedynie przez poprawione wyniki osiągnięte podczas wcześniejszej rundy (rund).

20.3.3 W każdym przypadku zawodnicy muszą zostać rozmieszczeni w seriach w kolejności zgodnej z listą rankingową, np. trzy serie będą utworzone w następujący sposób:

A	1	6	7	12	13	18	19	24
B	2	5	8	11	14	17	20	23
C	3	4	9	10	15	16	21	22

20.3.4 W każdym przypadku, kolejność w jakiej będą rozgrywane serie musi być ustalana w drodze losowania po ustaleniu składów serii.

W pierwszej rundzie, w celu zmniejszenia liczby wymaganych serii, jest dopuszczalne i prawidłowe, aby dodatkowe dostępne tory (na przykład dziewiąty tor na prostej lub okólnej bieżni) były używane w biegach do 400 m włącznie oraz aby więcej niż jeden zawodnik znajdował się w jednym torze na starcie biegu na 800 m.

Losowe ustalania kolejności, w jakiej przeprowadzane są serie, jest oparte na zasadach sprawiedliwości. W biegach na średnich i długich dystansach zawodnicy startujący w ostatniej serii będą wiodącymi, jaki wynik muszą osiągnąć, aby się zakwalifikować. Nawet w przypadku krótszych wyścigów istnieje aspekt sprawiedliwości, ponieważ warunki pogodowe mogą się zmienić (nagle spadnie deszcz lub zmieni się siła lub kierunek wiatru). Sprawiedliwość nakazuje aby kolejność serii była ustalana losowo.

Losowanie torów

- 20.4 W przypadku biegów na dystansach do 800m włącznie oraz sztafet do 4 × 400 m włącznie, w których jest kilka następujących po sobie rund konkurencji, tory będą rozlosowane w następujący sposób:
- 20.4.1 O ile inne regulacje nie stanowią inaczej, dla pierwszej rundy i każdej dodatkowej wstępnej rundy kwalifikacyjnej, zgodnie z art. TR 20.1, kolejność torów musi być losowana.
- 20.4.2 Po zakończeniu pierwszej rundy, zawodnicy są klasyfikowani po każdej rundzie zgodnie z procedurą przedstawioną w art. TR 20.3.2(a) lub w przypadku 800 m, TR 20.3.2(b). Następnie, w przypadku bieżni 8-torowej, odbywają się trzy losowania torów. Jeśli bieżnia ma mniej lub więcej niż 8 torów, należy zastosować poniższe zasady wraz z koniecznymi modyfikacjami.
- 20.4.3 Biegi na prostej:
- jedno losowanie dla czterech najwyższych sklasyfikowanych zawodników lub drużyn, aby przydzielić tory 3, 4, 5 i 6;
 - kolejne losowanie dla zawodników lub zespołów zajmujących miejsca piąte i szóste, aby przydzielić tory 2 i 7, oraz
 - kolejne losowanie dla dwóch najniższych sklasyfikowanych zawodników lub drużyn, aby przydzielić tory 1 i 8.
- 20.4.4 Biegi na 200 m:
- jedno losowanie dla trzech najwyższych sklasyfikowanych zawodników lub drużyn, aby przydzielić tory 5, 6 i 7;
 - kolejne losowanie dla zawodników lub zespołów zajmujących miejsca czwarte, piąte i szóste, aby przydzielić tory 3, 4, 8, oraz
 - kolejne losowanie dla dwóch najniższych sklasyfikowanych zawodników lub drużyn, aby przydzielić tory 1 i 2.
- 20.4.5 Biegi na 400 m, wszystkie sztafety do i włącznie z 4 x 400 m, 800m rozpoczynane po torach:
- jedno losowanie dla czterech najwyższych sklasyfikowanych zawodników lub drużyn, aby przydzielić tory 4, 5, 6 i 7;
 - kolejne losowanie dla zawodników lub zespołów zajmujących miejsca piąte i szóste, aby przydzielić tory 3 i 8, oraz
 - kolejne losowanie dla dwóch najniższych sklasyfikowanych zawodników lub drużyn, aby przydzielić tory 1 i 2.

Uwaga (i): Na zawodach wymienionych w p. 1. (d), (e) oraz 2. definicji zawodów rankingu światowego, konkurencje 800 m mogą być rozgrywane z jednym lub dwoma zawodnikami na każdym torze lub ze startem grupowym z linii startu wspólnego. Na zawodach rozgrywanych

zgodnie z p. 1. (a), (b), (c) oraz 2. (a), (b) definicji zawodów rankingu światowego, takie rozwiązanie powinno być stosowane tylko w pierwszej rundzie, chyba że z powodu jednakowych wyników lub kwalifikacji decyzją arbitra lub Komisji Odwoławczej, w biegu kolejnej rundy bierze udział więcej zawodników niż przewidywano.

Uwaga (ii): W każdym biegu na 800 metrów, włączając finał, w którym z jakiegokolwiek powodu startuje więcej zawodników niż jest dostępnych torów, Delegat(-ci) Techniczny(-i) określa(-ją), na których torach będzie losowany więcej niż jeden zawodnik.

Uwaga (iii): W przypadku większej liczby torów niż zawodników, wewnętrzne tory powinny zawsze pozostać wolne.

W odniesieniu do uwagi (ii), nie ma dokładnej specyfikacji jak Delegaci Techniczni powinni postępować, ponieważ sytuacje, które mogą do tego doprowadzić mogą być bardzo różne. Jednakże, kwestia ta ma wpływ tylko na bieg na pierwszym wirażu i nie jest tak ważna jak przydział torów na krótszych dystansach Delegatom technicznym zaleca się umieszczenie dodatkowego zawodnika (zawodników) na torze, gdzie "dublowanie" spowoduje najmniejsze niedogodności - zazwyczaj są to zewnętrzne tory, tak aby zawodnicy nie biegli razem po cieńszym zakręcie.

W odniesieniu do uwagi (iii), gdy stadion posiada więcej niż osiem torów, Delegat(-ci) Techniczny(-i) (lub, jeśli nie zostali wyznaczeni to, organizatorzy) powinien(-y) z wyprzedzeniem zdecydować, które tory będą używane do tego celu. Na przykład, w przypadku dziewięciorowego toru owalnego, tor nr 1 nie będzie wykorzystywany, gdy w wyścigu bierze udział mniej niż dziewięciu zawodników. W związku z tym, dla celów art. TR 20.4, tor 2 jest uważany za tor 1 i tak dalej.

20.5 W zawodach zgodnie z p. 1. (a), (b), (c) oraz 2. (a), (b) definicji zawodów rankingu światowego, w przypadku zawodów dłuższych niż 800m, sztafet dłuższych niż 4 × 400 m i wszelkich zawodów, w których wymagana jest tylko jedna runda (finał), tory / pozycje startowe są losowane.

20.6 Jeżeli zdecydowano się na przeprowadzenie serii biegów w ramach zawodów zamiast rund i finałów, przepisy zawodów muszą określać wszystkie istotne względy, w tym podział na serie i losowanie oraz metodę, według której będą ustalane wyniki końcowe.

20.7 Zawodnikowi nie wolno startować w serii lub na torze innym niż ten, w którym widnieje jego nazwisko, z wyjątkiem okoliczności, które w opinii Delegata(ów) Technicznego(ych) lub Sędziego, uzasadniają zmianę.

Awans

20.8 We wszystkich Rundach Kwalifikacyjnych, tabele powinny, jeśli to możliwe, pozwalać by przynajmniej pierwsze i drugie miejsce z każdej serii kwalifikowało się do następnej rundy i zaleca się, jeśli to możliwe, aby przynajmniej trzy miejsca z każdej serii kwalifikowały się dalej.

Z wyjątkiem przypadków wskazanych w art. TR 21, o zakwalifikowaniu zawodników do następnej rundy należy decydować na podstawie miejsca lub czasu zgodnie z art. TR 20.2, obowiązującym regulaminem zawodów lub zgodnie z decyzją Delegata(-ów) Technicznego(-ych). Gdy zawodnicy są kwalifikowani według czasów, może być stosowany tylko jeden system pomiaru czasu.

Uwaga: W biegach dłuższych niż 800 metrów, w których przeprowadzane są rundy, zaleca się, aby tylko niewielka liczba zawodników kwalifikowała się na podstawie czasu.

W sytuacjach, gdzie regulamin zawodów uwzględnia tabele, zazwyczaj bazują one na zapisach art. TR 20.8. Jeżeli tak nie jest, Delegaci Techniczni lub Organizatorzy powinni postępować zgodnie z tymi zapisami przy ustalaniu tabeli awansów, która ma być użyta.

Jednakże, będą miały miejsce sytuacje, w których art. TR 21 może spowodować zastosowanie odstępstwa, szczególnie w przypadku remisu na ostatniej pozycji kwalifikacyjnej w oparciu o miejsce. W takich przypadkach może być konieczne, aby zmniejszyć o jeden liczbę zawodników awansujących z czasem. W sytuacji, gdy dostępna jest wystarczająca liczba dodatkowych torów lub w przypadku wyścigu na 800 m (gdzie tor może być wykorzystany dla więcej niż jednego zawodnika) lub biegu bez torów, Delegat(ci) Techniczny(i) może(gą) zdecydować o awansie dodatkowego zawodnika(ów).

Z powodu zapisu w art. TR 20.8 mówiącego, że do kwalifikacji z czasem może być zastosowany tylko jeden system pomiaru czasu, ważne jest, aby zapasowe systemy pomiaru czasu były dostępne dla rund wstępnych na wypadek, gdyby podstawowy system (zwykle fotofinisz) zawiódł. W przypadku, gdy w dwóch lub więcej seriach dostępne są tylko czasy z różnych systemów pomiaru czasu, delegaci techniczni we współpracy z arbitrem biegów powinni określić, w ramach okoliczności danych zawodów, najbardziej sprawiedliwą metodę określania zawodników, którzy powinni przejść do następnej rundy. Jeśli dostępne są dodatkowe tory, zaleca się, aby ta opcja została rozważona w pierwszej kolejności.

Mityngi na zaproszenie

20.9 Podczas zawodów rozgrywanych zgodnie z p. 1. (d) oraz 2. (d) definicji zawodów rankingu światowego zawodnicy mogą być rozstawieni, sklasyfikowani w rankingu i/lub przypisani do torów zgodnie z obowiązującymi przepisami dotyczącymi zawodów lub w inny sposób ustalony przez organizatorów, o którym najlepiej poinformować zawodników i ich przedstawicieli z wyprzedzeniem.

W mityngach na zaproszenie, jeśli rozgrywana jest tylko runda "finałowa", ale z więcej niż jednym biegiem, biegi powinny być ustawione zgodnie z obowiązującym regulaminem danych zawodów lub serii mityngów, których jest częścią. Jeśli nie ma takich przepisów, przydział zawodników do poszczególnych biegów jest zwykle dokonywany przez organizatorów lub na wniosek wyznaczonego Delegata(ów) Technicznego(ych).

Podobne uwagi dotyczą sposobu tworzenia końcowego rankingu zawodników w takich zawodach. Na niektórych mityngach „biegi” inne niż bieg główny są traktowane jako oddzielne biegi i nie są brane pod uwagę w klasyfikacji generalnej, ale w innych mityngach wyniki więcej niż jednego biegu są "łączone" w celu uzyskania klasyfikacji generalnej. Jest wysoce zalecane, aby upewnić się, że sposób, który ma być zastosowany na zawodach jest również zakomunikowany uczestnikom z wyprzedzeniem, ponieważ może to mieć wpływ na nagrody i inne kwestie.

Minimalne odstępy pomiędzy rundami

20.10 Następujące minimalne odstępy muszą być zachowane, gdy jest to wykonalne, pomiędzy ostatnią serią jakiegokolwiek rundy i pierwszą serią następnej rundy lub finału:

Do 200 m włącznie	45 minut
Powyżej 200 m do 1000 m włącznie	90 minut
Ponad 1000 m	Nie w tym samym dniu

21. Jednakowe miejsca i wyniki

21.1 Jeśli sędziowie lub sędziowie fotofiniszu nie są w stanie rozdzielić zawodników w odniesieniu do któregoś z miejsc zgodnie z art. TR 18.2, TR 19.17, TR 19.21 lub TR 19.24 (w zależności od tego, które z nich mają zastosowanie), uznaje się, że jest to remis i remis ten musi zostać zachowany.

Remis na pozycji w rankingu (zgodnie z art. TR 20.3.2)

21.2 W przypadku remisu na jakiegokolwiek pozycji w klasyfikacji zgodnie z art. TR 20.3, sędzia główny fotofinisz musi wziąć pod uwagę rzeczywiste czasy uzyskane przez zawodników z dokładnością do 0,001 sekundy i jeśli są one równe, musi zostać uznany remis i musi odbyć się losowanie w celu wyłonienia wyższej pozycji w rankingu.

Remis na ostatnim miejscu kwalifikującym do awansu na podstawie miejsc

21.3 Jeśli po zastosowaniu art. TR 21.1, na ostatnim miejscu dającym awans jest remis, to jeśli są dostępne tory lub miejsca (włączając współdzielenie toru w biegach na 800 m), zawodnicy remisowi muszą zostać awansowani do następnej rundy. Jeśli nie jest to możliwe, musi zostać przeprowadzone losowanie, aby wskazać, który zawodnik (zawodnicy) zostanie awansowany do następnej rundy.

21.4 W przypadku, gdy awans do następnej rundy odbywa się na podstawie miejsc i czasów (np. pierwsi trzej zawodnicy w każdym z dwóch biegów plus dwaj następni najszybsi) i jest remis na ostatnim miejscu w kwalifikacji na podstawie miejsc, awansowanie remisujących zawodników do następnej rundy musi zmniejszyć liczbę zawodników awansujących na podstawie czasów.

Remis na ostatnim miejscu kwalifikującym do awansu na podstawie czasów

21.5 Jeśli jest remis na ostatnim miejscu kwalifikującym do awansu na podstawie czasów, sędzia główny fotofinisz musi wziąć pod uwagę rzeczywiste czasy zarejestrowane przez zawodników z dokładnością do 0,001 sekundy i jeśli są one równe, muszą być uznane za remis. Jeśli są dostępne tory lub miejsca (włączając współdzielenie toru w biegach na 800 m), zawodnicy zajmujący te same miejsca muszą zostać awansowani do następnej rundy. Jeśli nie jest to możliwe, musi zostać przeprowadzone losowanie w celu ustalenia, który zawodnik (zawodnicy) zostanie awansowany do następnej rundy.

22. Biegi przez płotki

22.1 Klasycznymi dystansami są:

Mężczyźni, U20 Mężczyźni i U18 Mężczyźni: 110 m, 400 m

Kobiety, Kobiety U20 i Kobiety U18: 100 m, 400 m

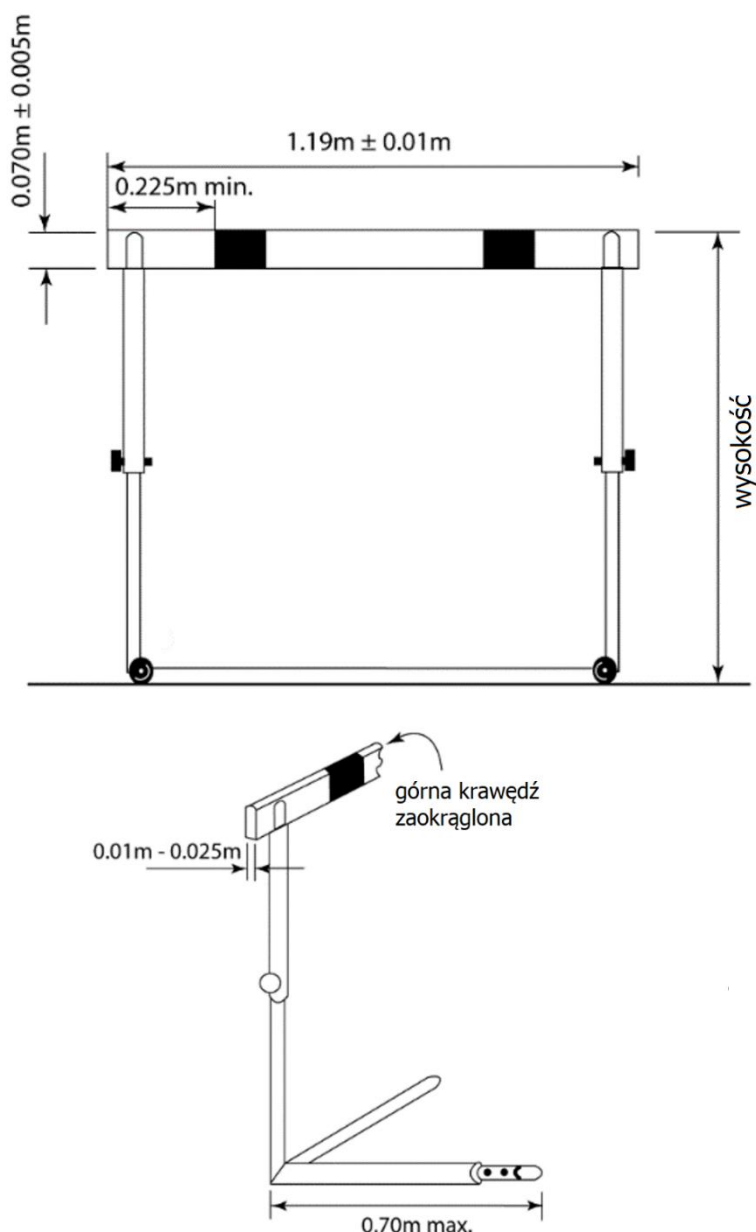
Na każdym torze musi znajdować się dziesięć rzędów płotków, ustawionych zgodnie z poniższą tabelą:

Mężczyźni, U20 Mężczyźni i U18 Mężczyźni

Dystans biegu	Odległość od linii startu do pierwszego płotka	Odległość między płotkami	Odległość od ostatniego płotka do mety
110 m	13,72 m	9,14 m	14,02 m
400 m	45,00 m	35,00 m	40,00 m

Kobiety, Kobiety U20 i Kobiety U18

Dystans biegu	Odległość od linii startu do pierwszego płotka	Odległość między płotkami	Odległość od ostatniego płotka do mety
100 m	13,00 m	8,50 m	10,50 m
400 m	45,00 m	35,00 m	40,00 m



Rysunek TR 22 - Przykład płotka

Każdy płotek musi być ustawiony na bieżni w taki sposób, aby stopy płotka znajdowały się po stronie, z której zbliża się zawodnik. Płotek musi być ustawiony w taki sposób, aby płaszczyzna pionowa boku listwy bliższego nadbiegającego płotkarza pokrywała się z oznaczeniem toru najbliższym do zawodnika.

- 22.2 Płotki muszą być wykonane z metalu lub innego odpowiedniego materiału, z górną listwą z drewna lub innego odpowiedniego materiału niemetalicznego. Płotek musi składać się z dwóch stóp i dwóch słupków podtrzymujących prostokątną ramę, wzmocnioną jedną lub kilkoma poprzeczkami, przy czym słupki muszą być zamocowane na skrajnych końcach każdej podstawy. Płotek musi być tak skonstruowany, aby do jego przechylenia potrzebna była siła równa co najmniej ciężarowi 3,6kg przyłożona poziomo do środka górnej krawędzi listwy. Wysokość płotka może być regulowana dla każdej konkurencji. Przeciwwagi muszą być regulowane tak, aby na każdej wysokości do przechylenia płotka potrzebna była siła co najmniej równa ciężarowi 3,6 kg i nie większa niż 4 kg. Maksymalne poziome wychylenie listwy (łącznie z ugięciem słupków) pod wpływem centralnie przyłożonej siły równej ciężarowi 10 kg nie może przekraczać 35 mm.

22.3 Wymiary: Standardowe wysokości płotków muszą wynosić:

Dystans biegu	Mężczyźni	U20 Mężczyźni	U18 Mężczyźni	Kobiety/U20	U18 Kobiety
110 m/ 100 m	1,067 m	0,991 m	0,914 m	0,838 m	0,762 m
400 m	0,914 m	0,914 m	0,838 m	0,762 m	0,762 m

Uwaga: Ze względu na odchylenia w produkcji, płotki do wys. 1,000 m są również dopuszczalne w konkurencji U20 110 m ppł.

W każdym przypadku musi zostać zachowana tolerancja 3 mm powyżej i poniżej standardowej wysokości, aby uwzględnić różnice w produkcji. Szerokość płotków musi wynosić od 1,18 m do 1,20 m. Maksymalna długość podstawy musi wynosić 0,70 m. Całkowita waga płotków nie może być mniejsza niż 10 kg.

- 22.4 Wysokość górnej listwy musi wynosić 70 mm \pm 5 mm. Grubość tej listwy musi wynosić od 10 mm do 25 mm, a górne krawędzie powinny być zaokrąglone. Listwa powinna być solidnie zamocowana na końcach.
- 22.5 Górna listwa powinna być pomalowana w biało-czarne pasy lub w inne mocne kontrastujące kolory (kontrastujące również z otoczeniem), tak aby jaśniejsze pasy, które powinny mieć co najmniej 0,225 m szerokości, znajdowały się po zewnętrznej stronie. Listwa musi być tak pomalowana, aby była widoczna dla wszystkich widzących zawodników.
- 22.6 Wszystkie biegi muszą być rozgrywane po torach, a każdy zawodnik musi pokonać każdy płotek i pozostać na swoim torze przez cały czas biegu. Niezastosowanie się do tego wymogu skutkuje dyskwalifikacją, chyba że ma zastosowanie art. TR 17.3.

Ponadto zawodnika należy zdyskwalifikować, jeżeli:

- 22.6.1 jego stopa lub noga znajduje się, w momencie pokonywania płotka obok płotka (po którejkolwiek stronie) i jednocześnie poniżej płaszczyzny poziomej górnej krawędzi któregokolwiek z płotków; lub
- 22.6.2 przewraca lub przesuwają jakikolwiek płotek ręką, ciałem lub przednią stroną nogi atakującej; lub
- 22.6.3 bezpośrednio lub pośrednio przewraca lub przesuwają płotek na swoim lub innym torze w taki sposób, że ma to wpływ lub utrudnia bieg innym zawodnikom i/lub naruszony zostaje inny przepis.

Uwaga: Pod warunkiem, że niniejszy przepis jest przestrzegany i płotek nie jest przesunięty lub jego wysokość nie jest obniżona w jakikolwiek sposób, włączając w to przechylenie w dowolnym kierunku, zawodnik może pokonać płotek w dowolny sposób.

Wymóg pokonania każdego płotka nie powinien być rozumiany jako wymóg, aby zawodnik pokonywał każdy płotek na swoim torze - pod warunkiem, że zawsze przestrzegane są intencje art. TR 17.1 i TR 17.3. Jednakże, jeżeli zawodnik strąci lub przesunie płotek na innym torze i w ten sposób wpłynie na bieg innego zawodnika, powinien zostać zdyskwalifikowany.

Sytuacje, w których zawodnik przewraca lub przesuwają płotek na innym torze powinny być interpretowane w logiczny sposób. Na przykład, zawodnik, który przewraca lub przesuwają płotek na torze innego zawodnika, który już pokonał ten płotek, niekoniecznie powinien zostać zdyskwalifikowany, chyba że w inny sposób narusza przepisy, tj. przesuwają się na wewnętrzny tor na wirażu lub ma stopę lub nogę, w momencie pokonywania płotka, obok płotka (po którejkolwiek stronie), poniżej poziomej płaszczyzny górnej krawędzi któregokolwiek z płotków. Intencją tego

przepisu jest wyjaśnienie, że zawodnik, który wykonując takie działanie wpływa na innego zawodnika, powinien zostać uznany za zdyskwalifikowanego.

Sędziowie i sędziowie torowi muszą być jednak czujni i upewnić się, że każdy zawodnik trzyma się swojego toru. Dodatkowo, w biegach przez płotki, często zdarza się, że zawodnicy szeroko wyciągają ręce podczas pokonywania płotka, uderzając w ten sposób lub utrudniając bieg zawodnikowi znajdującemu się na sąsiednim torze. Może to być najlepiej zauważone przez stojących sędziów lub kamerę wideo umieszczoną na wprost zawodników. W tym przypadku może być zastosowany art. TR 17.1.

Art. TR 22.6.1 dotyczy zarówno nogi atakującej jak i zakroczonej.

Przewrócenie płotka nie powoduje samo w sobie dyskwalifikacji. Poprzednia wzmianka w przepisie o celowym przewróceniu płotka została usunięta. W art. TR 22.6.2, została ona zastąpiona przez kilka bardziej obiektywnych czynników, które muszą być wzięte pod uwagę przez sędziego. Najbardziej oczywistym przykładem jest użycie ręki przez zawodnika, ale może to być również np. klatka piersiowa, jeśli zawodnik "przebiegł" przez płotek. Przednia strona dolnej części nogi atakującej obejmuje wszystkie części nogi od górnej części uda do końca stopy.

W odniesieniu do Uwagi, dotyczy ona głównie zawodów niższego szczebla, ale ma zastosowanie do wszystkich. Zasadniczo, pozwala ona zawodnikowi, który upadł lub stracił równowagę, na przykład położyć ręce na płotku i "wspiąć się" na niego.

22.7 Z wyjątkiem sytuacji przewidzianych w art. TR 22.6.1 i TR 22.6.2, przewrócenie płotka nie może skutkować dyskwalifikacją ani uniemożliwić zatwierdzeniu rekordu.

23. Biegi z przeszkodami

23.1 Standardowymi dystansami w biegach z przeszkodami są: 2000 m i 3000 m.

23.2 W biegu na 3000 m należy pokonać 28 przeszkód oraz 7 razy rów z wodą. Dystans od startu do początku pierwszego okrążenia nie może zawierać żadnych przeszkód, które są ustawiane dopiero od momentu rozpoczęcia przez zawodników pierwszego okrążenia.

23.3 W biegach z przeszkodami pełne okrążenie musi zawierać być pięć przeszkód, z rowem z wodą jako czwartą. Przeszkody powinny być równomiernie rozstawione, tak by odległość między nimi wynosiła w przybliżeniu jedną piątą nominalnej długości okrążenia.

Uwaga: Dostosowanie rozstawu przeszkód może być konieczne, aby zapewnić zachowanie bezpiecznych odległości od przeszkody / linii startu i do następnej przeszkody odpowiednio przed i za linią mety, jak wskazano w Podręczniku Obiektów Lekkoatletycznych World Athletics.

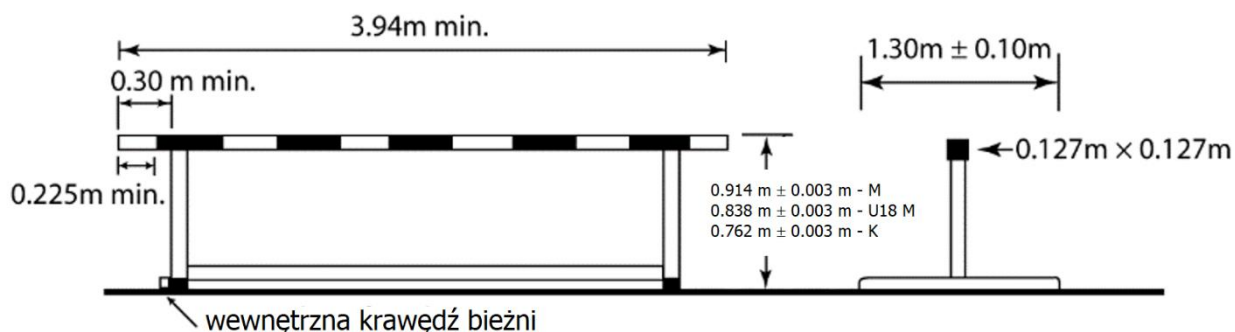
23.4 W biegu na 2000 m należy pokonać 18 przeszkód oraz 5 razy rów z wodą. Pierwszą przeszkodą jest trzecia przeszkoda pełnego okrążenia. Poprzednie przeszkody muszą być usunięte do momentu, gdy zawodnicy miną je po raz pierwszy.

Uwaga: W biegu na 2000 m, jeżeli rów z wodą znajduje się po wewnętrznej stronie bieżni, linia mety musi być minięta dwa razy przed pierwszym pełnym okrążeniem z pięcioma przeszkodami.

23.5 Przeszkody muszą mieć wysokość 0,914 m \pm 0,003 m w zawodach seniorów i mężczyzn U20, 0,838 m \pm 0,003 m w zawodach mężczyzn U18 i 0,762 m \pm 0,003 m w zawodach kobiet i muszą mieć szerokość co najmniej 3,94 m.

Przekrój górnej belki przeszkód w tym również przy rowie z wodą musi być kwadratowy i wynosić 0,127 m \pm 0,003 m.

Waga każdej przeszkody musi wynosić od 80 kg do 100 kg. Każda przeszkoda musi mieć po obu stronach podstawę o długości od 1,2 m do 1,4 m (zob. rys. (a) TR 23).



Rysunek a) TR23 - Przykład przeszkody w biegu z przeszkodami

Przeszkoda przy rowie z wodą musi mieć szerokość $3,66 \text{ m} \pm 0,02 \text{ m}$ i musi być mocno przymocowana do betonowych ścian rowu, tak aby możliwy był tylko minimalny ruch w poziomie.

Górne belki muszą być wykonane z drewna lub innego odpowiedniego materiału i powinny być pomalowane w biało-czarne pasy lub w inne mocno wyróżniające się kontrastujące kolory (a także kontrastujące z otoczeniem), w taki sposób, że jaśniejsze pasy, których szerokość powinna wynosić co najmniej $0,225 \text{ m}$, znajdują się na zewnątrz i powinny być tak pomalowane, aby były widoczne dla wszystkich widzących zawodników.

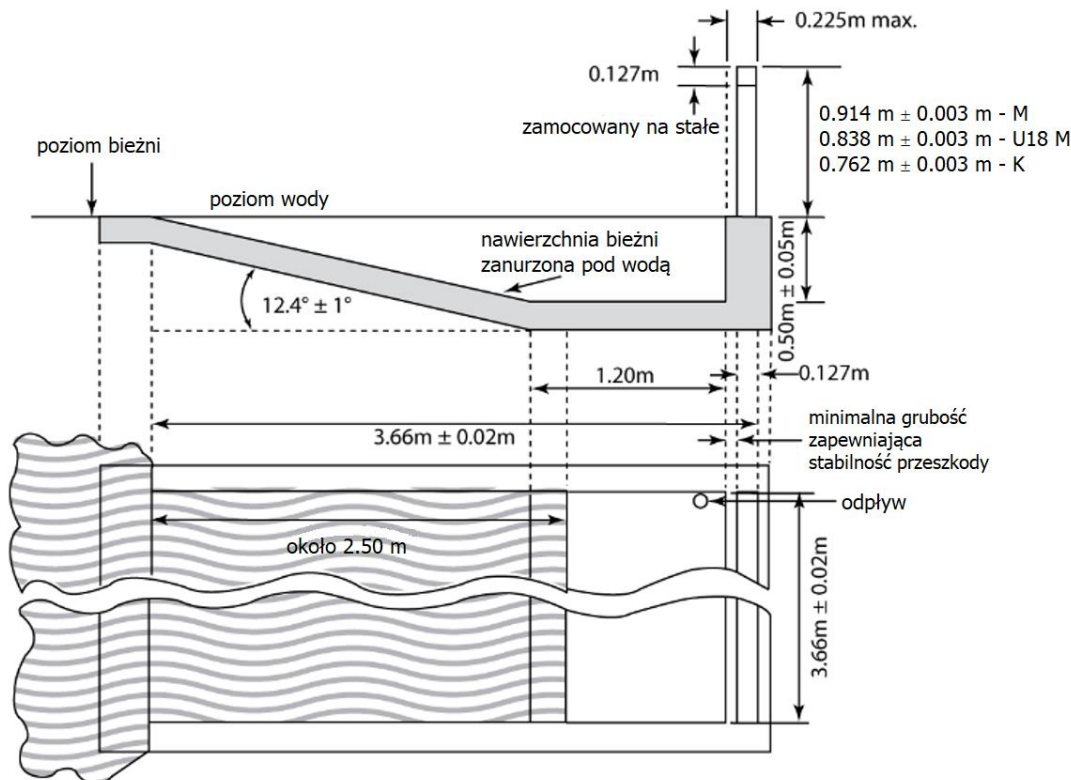
Przeszkoda musi być umieszczona na bieżni w taki sposób, aby przynajmniej $0,30 \text{ m}$ górnej belki wystawało poza wewnętrzną krawędź toru.

Uwaga: Zaleca się, aby pierwsza przeszkoda w biegu miała co najmniej 5 m szerokości.

23.6 Rów z wodą w tym przeszkoda, musi mieć szerokość $3,66 \text{ m} \pm 0,02 \text{ m}$ i długość $3,66 \text{ m} \pm 0,02 \text{ m}$.

Dno rowu z wodą musi składać się z syntetycznej powierzchni lub maty, o wystarczającej grubości, aby zapewnić bezpieczne lądowanie i umożliwić kolcom zadowalającą przyczepność. Głębokość wody znajdującej się najbliżej przeszkody musi wynosić $0,50 \text{ m} \pm 0,05 \text{ m}$ na długości około $1,20 \text{ m}$. Od tego miejsca dno powinno mieć jednolite nachylenie $12,4^\circ \pm 1^\circ$ w górę do poziomu bieżni na dalszym końcu rowu z wodą. Na początku biegu, powierzchnia wody powinna być równa z powierzchnią bieżni z marginesem 20 mm .

Uwaga: Rowy z wodą zgodne ze specyfikacją na rok 2018/19 pozostają dopuszczalne.



Rysunek b) TR23 – Rów z wodą

- 23.7 Każdy zawodnik musi przeskoczyć nad lub przez wodę i musi pokonać każdą przeszkodę. Niezastosowanie się do tego wymogu skutkuje dyskwalifikacją. Ponadto, zawodnik musi zostać zdyskwalifikowany, jeżeli
- 23.7.1 dotknie stopą poza którąkolwiek stroną rowu z wodą, lub
- 23.7.2 jego stopa lub noga w momencie pokonywania przeszkody znajduje się obok przeszkody (po którejkolwiek stronie) i jednocześnie poniżej płaszczyzny poziomej wyznaczonej przez górną płaszczyznę belki którejkolwiek przeszkody. Pod warunkiem przestrzegania powyższego przepisu, zawodnik może pokonać każdą przeszkodę w dowolny sposób.

24. Biegi sztafetowe

- 24.1 Klasycznymi dystansami są: 4 × 100 m, 4 × 200 m, 100 m - 200 m – 300 m - 400m (sztafeta szwedzka), 4 × 400 m, 4 × 800 m, 1200 m – 400 m – 800 m – 1600 m (sztafeta szwedzka średniodystansowa), 4 × 1500 m.

Uwaga: Sztafeta szwedzka może być rozgrywana w innej kolejności, w tym przypadku należy dokonać odpowiednich zmian w zastosowaniu art. TR 24.14, TR 24.18, TR 24.19 i TR 24.20.

- 24.2 Do wyznaczenia nominalnej długości każdej zmiany i linii startu należy w poprzek bieżni wykreślić linie o szerokości 5 cm (nominalna linia startu danej zmiany).
- 24.3 W sztafetach 4 × 100 m i 4 × 200 m oraz dla pierwszej i drugiej zmiany w sztafecie szwedzkiej, każda strefa zmian musi mieć 30 m długości, z czego linia zerowa znajduje się 20 m od początku strefy. Dla trzeciej zmiany w sztafecie szwedzkiej i w sztafetach

4 × 400 m i dłuższych, każda strefa zmian musi mieć 20 m długości, z czego linia zerowa jest środkiem strefy. Strefy muszą zaczynać się i kończyć na krawędziach linii stref bliższych linii startu w kierunku biegu. Podczas każdego przekazywania pałeczki przeprowadzanego na torach, wyznaczony sędzia musi zapewnić, że zawodnicy są prawidłowo rozmieszczeni w swoich strefach zmian. Wyznaczony sędzia musi również upewnić się, że przestrzegany jest art. TR 24.

Sędziowie torowi muszą dopilnować, aby każdy zawodnik z każdego zespołu zajął swoją pozycję na właściwym torze lub we właściwym miejscu. Asystenci Startera są odpowiedzialni za ustawianie pierwszych zawodników oraz za zapewnienie, że każdy z nich otrzymał pałeczkę. Mogą oni również zostać przydzieleni do pomocy w strefach zmian, które są wyznaczone w okolicach linii startu. Kierownicy torowych w każdej strefie zmian oraz sędziowie, którzy są do ich dyspozycji, są odpowiedzialni za ustawianie kolejnych zawodników. Gdy wszyscy zawodnicy są prawidłowo ustawieni, kierownik torowych strefy powinien poinformować o tym pozostałych sędziów za pomocą uzgodnionego środka komunikacji - w przypadku dużych zawodów jest to zazwyczaj radio. Sędziowie muszą również zapewnić, aby w przypadku wszystkich stref zmian stopy zawodników odbierających znajdowały się całkowicie wewnątrz strefy, zanim rozpoczną swój ruch, którego efektem będzie przejęcie pałeczki. Ruch ten nie może rozpocząć się w żadnym punkcie poza strefą.

24.4 Kiedy całość lub pierwsza część biegu sztafetowego jest rozgrywana po torach, zawodnik może umieścić jeden znacznik na bieżni w obrębie własnego toru, przy użyciu taśmy samoprzylepnej, maksymalnie 0,05 m x 0,40 m, o charakterystycznym kolorze, który nie może być pomyłony z innymi stałymi oznaczeniami. Żaden inny znacznik nie może być użyty. Sędziowie muszą nakazać odpowiedniemu zawodnikowi, aby dostosował lub usunął oznaczenia, które nie są zgodne z niniejszym przepisem. Jeśli tego nie uczynią, sędziowie muszą usunąć te znaczniki.

Uwaga: Poważne przypadki mogą być dalej rozpatrywane zgodnie z art. TR 7.1 i TR 7.3.

24.5 We wszystkich biegach sztafetowych rozgrywanych na stadionie musi być używana pałeczka sztafetowa, którą należy trzymać w ręce przez cały czas trwania biegu. Przynajmniej w przypadku zawodów rozgrywanych zgodnie z p. 1. (a), (b), (c) oraz 2. (a), (b) definicji zawodów rankingu światowego, każda pałeczka musi być ponumerowana i mieć inny kolor oraz może zawierać transponder pomiaru czasu.

Pałeczka sztafetowa musi być gładką, pustą w środku rurką, o przekroju okrągłym, wykonaną z drewna, metalu lub innego sztywnego materiału w jednym kawałku, o długości od 0,28 m do 0,30 m. Średnica zewnętrzna musi wynosić 40 mm ± 2 mm, a waga nie może być mniejsza niż 50 g. Powinna być tak pomalowana, aby była dobrze widoczna podczas biegu.

Zawodnikom nie wolno nosić rękawiczek ani umieszczać materiałów (innych niż dozwolone w art. TR 6.4.3) lub substancji na dłoniach w celu uzyskania lepszego chwytu pałeczki.

Uwaga: Jeśli to możliwe, przydział kolorów pałeczki dla każdego toru powinien być wykazany na liście startowej.

24.6 W przypadku upuszczenia pałeczki musi ona być podniesiona przez zawodnika, który ją upuścił. Zawodnik może opuścić swój tor, aby ją podnieść, pod warunkiem, że nie skraca w ten sposób dystansu, który pozostał mu do pokonania. Ponadto, gdy pałeczka zostaje upuszczona w taki sposób, że przesuwa się w bok lub do przodu w kierunku biegu (w tym poza linię mety), zawodnik, który ją upuścił, po jej podniesieniu musi wrócić przynajmniej do punktu, w którym ostatnio trzymał ją w ręce, zanim rozpocznie kontynuować rywalizację. Upuszczenie pałeczki nie skutkuje dyskwalifikacją, pod warunkiem, że powyższe procedury

zostaną wdrożone tam, gdzie mają zastosowanie i żaden inny zawodnik nie ucierpi wskutek tego działania.

Jeśli jednak zawodnik nie przestrzega tego przepisu, jego drużyna musi zostać zdyskwalifikowana.

- 24.7 Pałeczka musi być przekazana wewnątrz strefy zmian. Podanie pałeczki rozpoczyna się w momencie, gdy jest ona po raz pierwszy dotknięta przez zawodnika odbierającego i kończy się w momencie, gdy znajduje się ona w ręku tylko zawodnika odbierającego. W odniesieniu do strefy zmian decydujące znaczenie ma wyłącznie pozycja pałeczki. Przekazanie pałeczki poza strefą zmian musi skutkować dyskwalifikacją. W uzasadnionych przypadkach należy zastosować art. TR 17.3.2.

Zastosowanie art. TR 17.3.2 może być konieczne, gdy podczas przekazywania pałeczki zawodnik nadejście na zewnątrz swojego toru w strefie zmian nie zyskując przy tym materialnej przewagi i nie utrudniając biegu zawodnikom innego zespołu.

Przy określaniu pozycji pałeczki należy brać pod uwagę całą pałeczkę.

Sędziowie torowi muszą uważnie obserwować każdy kontakt z pałeczką przed wejściem pałeczki do strefy zmian. Jeżeli zawodnik odbierający choćby dotknie pałeczki zanim znajdzie się ona w strefie zmian, zespół zostanie zdyskwalifikowany. Torowi muszą również upewnić się, że pałeczka znajduje się w dłoni zawodnika odbierającego, zanim opuści strefę zmian.

- 24.8 Do momentu, gdy pałeczka znajduje się w ręku wyłącznie zawodnika odbierającego, art. TR 17.3 musi być stosowany wyłącznie wobec zawodnika przekazującego. Od tego momentu musi być stosowany wyłącznie wobec zawodnika odbierającego pałeczkę.

Ponadto, zawodnicy przed otrzymaniem i/lub po przekazaniu pałeczki powinni pozostać na swoich torach lub utrzymać pozycję do momentu, gdy bieżnia będzie wolna, aby nie przeszkadzać innym zawodnikom. Art. TR 17.2 i TR 17.3 nie mają zastosowania do tych zawodników. Jednakże, jeżeli zawodnik przeszkadza członkowi innego zespołu, w tym poprzez zbieganie z toru lub zajmowanie pozycji, musi być zastosowany art. TR 17.1.

- 24.9 Jeśli podczas biegu zawodnik weźmie lub podniesie pałeczkę innego zespołu, jego zespół musi zostać zdyskwalifikowany. Ten drugi zespół nie powinien być ukarany, chyba że uzyskał korzyść.

- 24.10 Każdy członek zespołu sztafetowego może przebiec tylko jeden odcinek. Dowolnych czterech zawodników spośród zgłoszonych do zawodów, niezależnie od tego czy w tej, czy w innej konkurencji, może być wykorzystanych w składzie zespołu sztafetowego do każdej rundy. Jednakże, gdy zespół sztafetowy rozpoczął już rywalizację w zawodach, w składzie zespołu można użyć do czterech dodatkowych zawodników jako zmienników. Jeśli zespół nie stosuje się do tego przepisu, musi zostać zdyskwalifikowany.

- 24.11 Skład zespołu oraz kolejność w zespole sztafetowym muszą być oficjalnie zgłoszone nie później niż opublikowany czas pierwszego wywołania (czas, w którym zawodnicy muszą stawić się na bramce) dla danego biegu w każdej rundzie konkurencji. Zespół musi startować w podanym składzie osobowym i w zadeklarowanej kolejności. Jeśli zespół nie przestrzega tego przepisu, należy go zdyskwalifikować.

- 24.12 Bieg 4 × 100m jest rozgrywany całkowicie po torach.

- 24.13 Bieg 4 × 200m może być rozgrywany w jeden z następujących sposobów:

24.13.1 tam, gdzie to możliwe, w całości po torach (cztery wiraże po torach),

24.13.2 po torach dla pierwszych dwóch zmian, jak również w części trzeciej zmiany aż do bliższej krawędzi linii zejścia opisanej w art. TR 17.5 gdzie zawodnicy mogą opuścić swoje tory (trzy wiraże po torach),

24.13.3 w torach dla pierwszej zmiany aż do bliższej krawędzi linii zejścia opisanej w art. TR 17.5, gdzie zawodnicy mogą opuścić swoje tory (jeden wiraż po torach).

Uwaga: Jeśli w zawodach biorą udział nie więcej niż cztery zespoły i opcja 1 nie jest możliwa, należy skorzystać z opcji 3.

24.14 Sztafeta szwedzka powinna być rozgrywana po torach dla pierwszych dwóch zmian, jak również częściowo przez trzecią zmianę aż do bliższej krawędzi linii zejścia opisanej w art. TR 17.5, gdzie zawodnicy mogą opuścić swoje tory (dwa wiraże po torach).

24.15 Bieg 4 × 400 m może być przeprowadzony w jeden z następujących sposobów:

24.15.1 po torach dla pierwszej zmiany, jak również częściowo dla drugiej zmiany aż do bliższej krawędzi linii zejścia opisanej w art. TR 17.5, gdzie zawodnicy mogą opuścić swoje tory (trzy wiraże po torach);

24.15.2 po torach dla pierwszej zmiany aż do bliższej krawędzi linii zejścia opisanej w art. TR 17.5, gdzie zawodnicy mogą opuścić swoje tory (jeden wiraż po torach).

Uwaga: Jeśli w zawodach biorą udział nie więcej niż cztery zespoły, należy stosować art. TR 24.15.2.

24.16 Bieg 4 × 800 m może być przeprowadzony w jeden z następujących sposobów:

24.16.1 Po torach dla pierwszej zmiany aż do bliższej krawędzi linii zejścia opisanej w art. TR 17.5, gdzie zawodnicy mogą opuścić swoje tory (jeden wiraż po torach);

24.16.2 bez użycia torów.

24.17 Jeśli zawodnik nie stosuje się do art. TR 24.13, TR 24.14, TR 24.15 lub TR 24.16.1, jego zespół musi zostać zdyskwalifikowany.

24.18 Sztafeta szwedzka średniodystansowa i bieg 4 × 1500 m są rozgrywane bez użycia torów.

24.19 W przypadku wszystkich przekazania pałeczki, zawodnikom nie wolno rozpoczynać biegu poza strefą zmian i muszą rozpoczynać bieg wewnątrz tej strefy. Jeśli zawodnik nie przestrzega tego przepisu, jego zespół musi zostać zdyskwalifikowany.

24.20 W sztafecie szwedzkiej, zawodnicy biegnący na ostatniej zmianie oraz w biegu 4 × 400 m, zawodnicy biegnący na trzeciej i czwartej zmianie (lub zgodnie z art. TR 24.15.2, również zawodnicy na drugiej zmianie), pod kierunkiem wyznaczonego sędziego, ustawiają się w pozycji oczekiwania w tej samej kolejności (od środka do zewnątrz), jak kolejność członków ich zespołów, gdy wchodzi w ostatni wiraż. Po przekroczeniu tego punktu przez zawodników podających pałeczkę, zawodnicy odbierający muszą zachować swoją kolejność i nie mogą zamieniać się pozycjami na początku strefy zmian. Jeśli zawodnik nie przestrzega tego przepisu, jego zespół musi zostać zdyskwalifikowany.

Uwaga: W biegu 4 × 200 m (jeśli konkurencja ta nie jest rozgrywana w całości na torach), w którym zawodnicy poprzedniej zmiany nie biegną po torach, zawodnicy ustawiają się w kolejności zgodnej z listą startową (od środka do zewnątrz).

24.21 W każdym biegu, gdy nie są używane tory, włączając w to, gdy ma to zastosowanie, 4 × 200 m, sztafetę szwedzką i 4 × 400 m, zawodnicy odbierający mogą zbliżyć się do wewnątrz bieżni, gdy nadbiegają członkowie ich zespołów, pod warunkiem, że nie przeszkadzają innym zawodnikom utrudniając im pokonywanie dystansu. W biegu 4 × 200m, sztafecie szwedzkiej i 4 × 400 m, zawodnicy odbierający muszą utrzymywać kolejność zgodnie z art. TR 24.20. Jeśli zawodnik nie przestrzega tej zasady, jego zespół musi zostać zdyskwalifikowany.

24.22 W przypadku biegów sztafetowych nie ujętych w tych przepisach, odpowiednie regulaminy zawodów powinny określać wszelkie szczegółowe zasady i sposoby, które powinny być stosowane przy przeprowadzaniu tych biegów.

Kierownicy torowych muszą pozostać przy strefie, do której zostali przydzieleni wraz ze swoimi sędziami. Po prawidłowym rozmieszczeniu zawodników na torach i rozpoczęciu biegu, kierownicy torowych stref oraz przydzieleni im sędziowie są odpowiedzialni za zgłaszanie wszelkich naruszeń zarówno niniejszych przepisów, jak i wszelkich innych naruszeń, w szczególności tych wynikających z art. TR 17.

CZĘŚĆ III – KONKURENCJE TECHNICZNE

25. Przepisy Ogólne – Konkurencje Techniczne

Rzuty/skoki próbne w miejscu rozgrywania konkurencji

25.1 Przed rozpoczęciem konkursu, każdy zawodnik ma prawo do wykonania rzutów/skoków próbnych w miejscu rozgrywania konkurencji. W przypadku konkurencji rzutowych, rzuty próbne odbywają się w wylosowanej kolejności i zawsze pod nadzorem sędziów.

Poprzednie przepisy określały, że w konkurencjach rzutowych, każdy zawodnik powinien oddać tylko dwa rzuty próbne, obecnie nie ma takich wytycznych. Art. TR 25.1 powinien być interpretowany w taki sposób, że zawodnik może wykonać dowolną ilość rzutów próbnych w czasie przeznaczonym na rozgrzewkę. W przypadku wysokiej rangi zawodów standardem są dwa rzuty próbne, jest to jednak traktowane jako minimum. Jeżeli niektórzy lub wszyscy zawodnicy zażądają dodatkowych rzutów próbnych, a czas rozgrzewki na to pozwala, może to być dozwolone.

25.2 Po rozpoczęciu konkursu zawodnikom nie wolno korzystać w celach treningowych odpowiednio:

25.2.1 z rozbiegu lub miejsca odbicia;

25.2.2 z tyczek;

25.2.3 ze sprzętu;

25.2.4 z koła lub rozbiegu lub sektora rzutów, ze sprzętem lub bez sprzętu.

Jednakże korzystanie ze sprzętu poza kołem lub rozbiegiem jest cały czas zabronione.

Stosowanie niniejszego przepisu nie powinno uniemożliwiać zawodnikowi dotykania, przygotowywania lub oklejania tyczki lub wybranego przez niego sprzętu podczas przygotowania zawodnika do wykonania próby, pod warunkiem, że nie stanowi to zagrożenia, opóźnienia lub przeszkody dla innego zawodnika lub innej osoby. Szczególnie ważne jest, aby sędziowie interpretowali ten przepis w sposób rozsądny, tak aby zapewnić sprawny przebieg zawodów, a zawodnik był w stanie, jeśli tak zdecyduje, podjąć swoją próbę natychmiast po rozpoczęciu czasu na jej wykonanie.

Znaczniki

25.3 Przepisy dotyczące znaczników

25.3.1 W konkurencjach technicznych w których korzysta się z rozbiegu, znaczniki należy umieszczać obok niego, z wyjątkiem skoku wzwyż, gdzie znaczniki mogą być umieszczane na rozbiegu. Zawodnik może używać jednego lub dwóch znaczników (dostarczonych lub zatwierdzonych przez organizatorów), aby pomóc sobie w wykonaniu rozbiegu i odbicia. Jeśli takie znaczniki nie zostały dostarczone, zawodnik może używać taśmy samoprzylepnej, ale nie może używać kredy lub podobnej substancji, ani niczego, co pozostawia niezmywalne ślady.

25.3.2 W rzutach wykonywanych z koła, zawodnik może używać tylko jednego znacznika. Znacznik ten może być umieszczony wyłącznie na podłożu w obszarze bezpośrednio za lub obok koła, ale nie może być umieszczony na liniach lub w sektorze rzutów. Musi być umieszczony tymczasowo, czyli tylko na czas trwania próby danego zawodnika i nie może ograniczać pola widzenia sędziów. Żaden własny znacznik zawodnika nie może być umieszczony wewnątrz lub przy sektorze rzutów.

Uwaga: Każdy znacznik powinien składać się wyłącznie z jednego elementu

- 25.3.3 W przypadku skoku o tyczce organizator powinien umieścić odpowiednie znaczniki odległości obok linii rozbiegu w odległości co 0,5 m na odcinku od 2,5 m do 5 m od linii "zero" oraz co 1,0 m na odcinku od 5 m do 18 m.
- 25.3.4 Sędziowie powinni nakazać danemu zawodnikowi dostosowanie lub usunięcie jakichkolwiek znaczników, które są niezgodne z niniejszym przepisem (Art. TR 25.3), Jeśli zawodnik tego nie uczyni sędziowie powinni je usunąć.
Uwaga: W przypadku poważnego naruszenia tego artykułu można zastosować art. TR 7.1 i TR 7.3.

Jeśli podłoże jest mokre, taśma samoprzylepna może być przymocowana do podłoża za pomocą pinezek w kilku kolorach.

Wymóg, aby każdy znacznik był pojedynczym elementem, powinien być rozsądnie interpretowany przez sędziów. Jeśli na przykład producent użył dwóch elementów połączonych w jedną konstrukcję, która jest w taki sposób przeznaczona do użycia, skorzystanie z takiego znacznika powinno być dozwolone. Podobnie dopuszczalne jest również umieszczenie przez zawodnika obu swoich znaczników w tym samym miejscu lub, w przypadku skoku wzwyż, dopuszczalne jest podzielenie przez zawodnika taśmy, którą otrzymał, na jeden lub więcej kawałków, a następnie przyklejenie jej do podłoża w jednym miejscu tak by stworzyć jeden znacznik wyraźnie odróżniający się kształtem od innych.

Art. TR 25.3.3 został stworzony po to, aby pomóc zawodnikom i ich trenerom w określeniu miejsca odbicia zawodnika na rozbiegu. Nie ma narzuconej koncepcji, jak powinny wyglądać te znaczniki w miejscu rozgrywania konkurencji - organizatorzy i sędziowie mają tu swobodę w interpretacji tak, by oznaczenia te były akceptowalne i zgodne z duchem tego przepisu.

Znaczniki rekordów i wskaźniki wiatru

- 25.4 Przepisy dotyczące znaczników rekordów i wskaźników wiatru:
- 25.4.1 Do wskazywania aktualnego rekordu świata oraz w zależności od potrzeby, rekordu kontynentu, kraju lub mitingu można stosować odpowiednie chorągiewki lub znaczniki
- 25.4.2 Jeden lub więcej wskaźników wiatru powinno być umieszczonych w odpowiednim miejscu we wszystkich konkurencjach skoków, w rzucie dyskiem i rzucie oszczepem, aby wskazać zawodnikom przybliżony kierunek i siłę wiatru.

Kolejność i próby w konkursie

- 25.5 Z wyjątkiem sytuacji, gdy zastosowanie ma art. TR 25.6 lub gdy wskazują to zapisy innych regulaminów, zawodnicy startują w kolejności wyłonionej w drodze losowania. Jeśli którykolwiek zawodnik, na podstawie własnej decyzji, wykona próbę w innej kolejności niż ta, która została wcześniej ustalona, należy zastosować art. TR 18.5 oraz art. TR 7.2. W przypadku, gdy zawodnik otrzyma ostrzeżenie, wynik jego próby (ważnej lub nie) pozostaje niezmienny. Jeśli przeprowadzany jest konkurs kwalifikacyjny, to przed konkursem finałowym należy przeprowadzić nowe losowanie.
- 25.6 W każdej konkurencji technicznej z wyjątkiem skoku wzwyż i skoku o tyczce, każdy zawodnik ma prawo do wykonania tylko jednej próby w danej kolejce konkursu. We wszystkich konkurencjach technicznych, z wyjątkiem skoku wzwyż i skoku o tyczce, w których bierze udział więcej niż ośmiu zawodników, każdy zawodnik ma prawo do trzech prób, a ośmiu zawodników z najlepszymi ważnymi wynikami ma prawo do trzech dodatkowych prób, chyba że obowiązujące regulaminy zawodów stanowią inaczej. Jeśli na ostatnim kwalifikującym miejscu, dwóch lub więcej zawodników osiągnęło taki sam najlepszy rezultat, stosuje się art. TR 25.22. Jeśli w dalszym ciągu nie ma rozstrzygnięcia,

zawodnikom sklasyfikowanym na tym samym miejscu zezwala się na udział w kolejkach finałowych.

W przypadku, gdy w konkursie bierze udział ośmiu lub mniej zawodników, każdy zawodnik ma prawo do sześciu prób, chyba że obowiązujące przepisy stanowią inaczej. Jeśli więcej niż jeden zawodnik nie uzyska ważnej próby podczas pierwszych trzech kolejek konkursu, zawodnicy ci powinni startować w kolejnych kolejkach konkursu przed zawodnikami, którzy uzyskali ważne próby, w tej samej względnej kolejności, która wynikała z losowania przed konkursem.

W obu przypadkach:

- 25.6.1 kolejność wykonywania prób w ostatnich trzech kolejkach konkursu powinna być odwrotna do kolejności miejsc zajmowanych przez zawodników po trzech pierwszych kolejkach, chyba że obowiązujące regulaminy zawodów stanowią inaczej;
- 25.6.2 przy ustalaniu kolejności startowej w finale, zawodnicy sklasyfikowani na tym samym miejscu (ex aequo) powinni startować w tej samej względnej kolejności, która wynikała z losowania przed konkursem

Uwaga (i): Dla skoków wysokich, obowiązuje art. TR 26.2.

Uwaga (ii): Jeśli jeden lub więcej zawodników zostanie dopuszczony warunkowo przez sędziów do kontynuowania zawodów w trybie "under protest" to zgodnie z art. TR 8.5, zawodnicy ci powinni startować we wszystkich kolejnych kolejkach konkursu przed wszystkimi innymi zawodnikami kontynuującymi konkurs, w tej samej kolejności względnej, zgodnej z pierwotnym losowaniem.

Uwaga (iii): Organizator zawodów, może określić w regulaminie zawodów liczbę kolejek (pod warunkiem, że nie będzie ich więcej niż sześć) oraz liczbę zawodników, którzy mogą awansować do finału

Uwaga (iv): Organizator zawodów, może określić w regulaminie zawodów, również zmianę kolejności startu zawodników po którejkolwiek dalszej niż trzecia kolejce prób.

Gdy zawodnik rezygnuje z udziału w konkursie na podstawie własnej decyzji lub na podstawie decyzji podjętej zgodnie z art. CR 6, nie może on brać dalszego udziału w tej konkurencji, włączając w to, w przypadku skoków wysokich, dogrywkę o pierwsze miejsce lub w przypadku wieloboju – w tej jednej konkurencji rozgrywanej w ramach wieloboju.

W przypadku skoków długich i rzutów, w których bierze udział więcej niż ośmiu zawodników, tylko ośmiu zawodników z najlepszymi **ważnymi** próbami ma prawo do kolejnych prób. Wymagane jest by zawodnik miał zmierzony wynik w skoku długim lub rzucie w przynajmniej jednej z trzech pierwszych prób. W przypadku, gdy mniej niż ośmiu zawodników uzyska **ważną** próbę, tylko ci zawodnicy mają prawo do kolejnych prób, nawet jeśli oznaczają to, że będzie ich mniej niż ośmiu.

Protokołowanie prób

- 25.7 Z wyjątkiem skoku wzwyż i skoku o tyczce ważna próba powinna być odnotowana jako wynik dokonanego pomiaru.
W pozostałych przypadkach należy stosować skróty i oznaczenia zgodnie z przepisem CR25.4

Zakończenie prób

- 25.8 Sędzia nie powinien podnosić białej chorągiewki, oznaczającej ważną próbę, dopóki próba nie zostanie zakończona. Sędzia może zmienić swoją decyzję, jeśli uważa, że podniósł niewłaściwą chorągiewkę.

Zakończenie ważnej próby określa się w następujący sposób:

- 25.8.1 w przypadku skoków wysokich, po stwierdzeniu przez sędziego, że nie naruszono art. TR 27.2, TR28.2 lub TR 28.4;
- 25.8.2 w przypadku skoków długich, po opuszczeniu przez zawodnika miejsca lądowania zgodnie z art. TR 30.2;
- 25.8.3 w przypadku rzutów, po opuszczeniu przez zawodnika koła lub rozbiegu, zgodnie z art. TR 32.17.

Konkurs kwalifikacyjny

- 25.9 Konkurs kwalifikacyjny należy przeprowadzać w konkurencjach technicznych, w których liczba zawodników jest zbyt duża, aby zawody mogły być przeprowadzone w sposób zadowalający w pojedynczej rundzie (finale). Jeśli przeprowadzany jest konkurs kwalifikacyjny, wszyscy zawodnicy muszą wziąć w nim udział, aby uzyskać awans do kolejnej rundy. Wyjątkiem jest sytuacja, kiedy organizator może, w przypadku jednej lub większej ilości imprez, zezwolić na przeprowadzenie dodatkowej rundy (rund) kwalifikacyjnej (kwalifikacyjnych) podczas tych samych lub wcześniejszych zawodów w celu wyłonienia części lub wszystkich zawodników, którzy będą uprawnieni do uczestnictwa w danych zawodach. Taka procedura oraz wszelkie inne sposoby (takie jak osiągnięcie minimów startowych w określonym czasie, zajęcie określonego miejsca w wyznaczonych zawodach lub w rankingu), kwalifikacji zawodników do uczestnictwa w danych zawodach, powinny być określone w regulaminie dotyczącym każdego zawodów. Wyniki uzyskane w konkursie kwalifikacyjnym lub innym systemie kwalifikacji nie są brane pod uwagę w konkursie finałowym.
- 25.10 Zawodnicy powinni być podzieleni na dwie lub więcej grup, w przybliżeniu równych pod względem liczebności i siły i jeśli to tylko możliwe, przedstawiciele tych samych krajów, klubów lub drużyny powinni być umieszczeni w różnych grupach. Jeśli nie ma możliwości, aby grupy rywalizowały w tym samym czasie i w tych samych warunkach, to kolejna grupa powinna rozpocząć skoki/rzuty próbne natychmiast po zakończeniu konkursu przez poprzednią grupę.
- 25.11 Zaleca się, aby w zawodach trwających dłużej niż trzy dni, zapewnić dzień odpoczynku pomiędzy konkursem kwalifikacyjnym a finałem w skokach wysokich.
- 25.12 Zasady kwalifikacji, minima kwalifikacyjne oraz liczba zawodników biorących udział w finale powinny być ustalone przez Delegata(ów) Technicznego(ych). Jeśli nie wyznaczono Delegata(ów) Technicznego(ych), o zasadach kwalifikacji decydują Organizatorzy. W zawodach rozgrywanych zgodnie z zasadami p. 1. (a), (b), (c) oraz 2. (a), (b) definicji zawodów rankingu światowego, w finale powinno znaleźć się co najmniej 12 zawodników, chyba że regulamin zawodów stanowi inaczej.
Uwaga): Regulamin zawodów może określać, w jaki sposób miejsce wolne z powodu wycofania się zawodnika z finału może być obsadzone przez zawodnika z rankingu po rundzie kwalifikacyjnej i na miejscach kolejnych po tych, które dały kwalifikację.
- 25.13 Podczas konkursu kwalifikacyjnego, z wyjątkiem skoków wysokich, każdy zawodnik ma prawo do trzech prób. Zawodnik, który osiągnie minimum kwalifikacyjne, nie może wykonywać dalszych prób podczas konkursu kwalifikacyjnego.
- 25.14 W konkursie kwalifikacyjnym w skoku wzwyż i w skoku o tyczce, zawodnicy, którzy nie zostali wyeliminowani na skutek trzech kolejnych nieudanych prób, kontynuują rywalizację zgodnie z art. TR26.2 (włączając opuszczenie próby) aż do ostatniej próby na wysokości ustalonej jako minimum kwalifikacyjne, chyba że wcześniej osiągnięto liczbę zawodników kwalifikujących się do finału zgodnie z art. TR 25.12. Gdy zostanie stwierdzone, że zawodnik

zakwalifikował się do konkursu finałowego, nie może on kontynuować udziału w konkursie kwalifikacyjnym.

25.15 Jeśli żaden zawodnik lub mniejsza niż ustalona liczba zawodników osiągnie wcześniej określone minimum kwalifikacyjne, to grupę finałową należy powiększyć do ustalonej liczebności poprzez dodanie zawodników na podstawie ich wyników uzyskanych w konkursie kwalifikacyjnym. W przypadku gdy na ostatnim kwalifikującym miejscu znajdzie się dwóch lub więcej zawodników z takimi samymi najlepszymi wynikami do rozstrzygnięcia kolejności stosuje się odpowiednio art. TR 25.22 lub TR 26.8. Jeśli nadal nie ma rozstrzygnięcia, wszyscy zawodnicy, którzy uzyskali ten sam wynik, zostają zakwalifikowani do konkursu finałowego.

25.16 Gdy konkurs kwalifikacyjny w skoku wzwyż i w skoku o tyczce jest rozgrywany w dwóch grupach jednocześnie, zaleca się, aby w każdej grupie poprzeczka była podnoszona na tę samą wysokość w tym samym czasie.

Ważne jest, aby podczas doboru grup kwalifikacyjnych w skoku wzwyż i w skoku o tyczce przestrzegane były wymagania art. TR 25.10 i TR 25.16. Delegaci Techniczni oraz ITO/Arbiter muszą uważnie śledzić przebieg konkursów kwalifikacyjnych w skoku wzwyż i w skoku o tyczce, aby zagwarantować spełnienie wszystkich warunków tj. po pierwsze, zawodnicy muszą skakać (lub zgłosić opuszczenie próby) tak długo, jak nie zostaną wyeliminowani zgodnie z art. TR 26.2, lub dopóki nie osiągną minimum kwalifikacyjnego (chyba, że liczba zawodników kwalifikujących się do finału została osiągnięta, jak określono w art. TR 25.12), a po drugie, że każde miejsca ex aequo, pomiędzy zawodnikami w klasyfikacji generalnej, w dwóch grupach jest rozstrzygane zgodnie z art. TR 26.8. Należy również zwrócić szczególną uwagę na stosowanie art. TR 25.14, aby zapewnić, że zawodnicy nie będą niepotrzebnie kontynuować konkursu, gdy jest już pewne, że znajdą się w finale.

Czas dozwolony na wykonanie prób

25.17 Wyznaczony sędzia powinien zasygnalizować zawodnikowi, że wszystko jest gotowe do rozpoczęcia próby i od tego momentu rozpoczyna się czas przeznaczony na tę próbę. W przypadku skoku o tyczce, czas rozpoczyna się w momencie, gdy poprzeczka została ustawiona zgodnie z wcześniejszymi życzeniami zawodnika. Nie przyznaje się dodatkowego czasu na dodatkowe ustawienia.

Jeżeli czas przeznaczony na wykonanie próby upłynie po rozpoczęciu próby przez zawodnika, próba ta nie powinna zostać przerwana/anulowana.

Jeżeli po rozpoczęciu czasu przeznaczonego na wykonanie próby, zawodnik zdecyduje się nie podejmować próby, próbę tę uznaje się za nieważną po upływie czasu przeznaczonego na jej wykonanie.

Poniższe czasy na wykonanie próby nie mogą być przekroczone. Jeśli czas jest przekroczony, o ile nie zostanie podjęta decyzja zgodnie z art. TR 25.18, próba zostaje zapisana jako nieważna.

Konkurencje indywidualne

liczba zawodników pozostających w konkursie	Skok wzwyż	Skok o tyczce	Inne
więcej niż 3 zawodników (lub w przypadku pierwszej próby w konkursie dla każdego zawodnika)	1 min	1 min	1 min
2 lub 3 zawodników	1.5 min	2 min	1 min
1 zawodnik	3 min	5 min	-

Wieloboje

liczba zawodników pozostających w konkursie	Skok wżwyż	Skok o tyczce	Inne
więcej niż 3 zawodników (lub w przypadku pierwszej próby w konkursie dla każdego zawodnika)	1 min	1 min	1 min
2 lub 3 zawodników	1.5 min	2 min	1 min
1 zawodnik	2 min	3 min	-

Kolejne próby

	Skok wżwyż	Skok o tyczce	Inne
kolejne próby (wykonywane przez tego samego zawodnika)	2 min	3 min	2 min

Uwaga (i): Zegar, który pokazuje czas pozostały do końca danej próby, powinien być widoczny dla zawodnika. Ponadto sędzia powinien podnieść i trzymać w górze żółtą chorągiewkę lub w inny sposób zasygnalizować, ostatnie 15 sekund dozwolonego czasu na wykonanie próby. Dopuszcza się również innego rodzaju wskazania wizualne upływającego czasu próby.

Uwaga (ii): W skoku wżwyż i skoku o tyczce, jakkolwiek zmiana czasu na wykonanie próby, z wyjątkiem czasu określonego dla kolejnych prób wykonywanych przez tego samego zawodnika, nie powinna być stosowana do momentu podniesienia poprzeczki na nową wysokość. W innych konkurencjach technicznych, z wyjątkiem czasu określonego dla kolejnych prób wykonywanych przez tego samego zawodnika, dozwolony czas nie ulega zmianie.

Uwaga (iii): Przy określaniu liczby zawodników pozostających w konkursie, należy uwzględnić również tych zawodników, którzy mogą wziąć udział w dogrywce o pierwsze miejsce.

Uwaga (iv): Kiedy w konkursie skoku wżwyż lub skoku o tyczce pozostaje tylko jeden zawodnik (który wygrał konkurs) i próbuje ustanowić rekord świata lub inny rekord istotny dla zawodów, limit dozwolonego czasu na wykonanie próby należy zwiększyć o jedną minutę.

Uwaga (v): W skokach wysokich, liczba zawodników pozostających w konkursie jest określana w momencie podnoszenia poprzeczki na nową wysokość.

Uwaga (vi): Czas na wykonanie kolejnej próby przez tego samego zawodnika ma zastosowanie bez względu na to czy dotyczy wykonania próby dodatkowej w tej samej rundzie, czy też tej samej lub kolejnej wysokości w skokach wysokich czy też zmiany kolejności po zakończeniu danej kolejki prób. Czas na wykonanie kolejnej próby ma zastosowanie, jeśli jest on dłuższy niż czas na wykonanie próby przyznany w oparciu o liczbę zawodników pozostających w konkursie. Jednakże jeśli czas przyznany w oparciu o liczbę zawodników pozostających w konkursie jest dłuższy od czasu na wykonanie kolejnej próby przez tego samego zawodnika, należy zastosować ten dłuższy czas.

Sędziowie powinni zawsze używać odpowiedniego systemu, który informuje lub wywołuje zawodnika, który ma wykonać swoją próbę oraz tego, który ma wykonać próbę po nim. Jest to istotne, gdy czas przeznaczony dla zawodnika na wykonanie próby wynosi jedną minutę. Muszą również przygotować miejsce rozgrywania konkurencji do następnej próby przed wywołaniem zawodnika i uruchomieniem zegara. Sędziowie konkurencji, a w szczególności Arbiter, muszą być w pełni świadomi aktualnego przebiegu zawodów, włączając w to wskazówki od Reżysera Zawodów (Event Presentation), kiedy decydują o rozpoczęciu odliczania czasu na wykonanie próby lub gdy sygnalizują "koniec czasu" i uznają próbę za nieudaną.

Szczególne okoliczności, które powinny być brane pod uwagę, to dostępność rozbiegu dla zawodnika w skoku wżwyż i rzucie oszczepem (gdy jednocześnie odbywają się biegi lub chód sportowy w tym samym obszarze rozgrywania konkurencji) oraz odległość, jaką muszą pokonać zawodnicy, aby dotrzeć do klatki z kołem w celu wykonania próby w rzucie dyskiem i rzucie młotem.

Próby dodatkowe

25.18 Jeśli z jakiegokolwiek powodu niezależnego od zawodnika, zawodnikowi przeszkodzono w wykonaniu próby i nie jest w stanie jej wykonać lub próba nie może być poprawnie zapisana, arbiter ma prawo do przyznania mu dodatkowej próby lub do ponownego ustawienia czasu albo w jakiejś części, albo w całości.

Żadna zmiana w kolejności startu nie jest dozwolona. Czas przydzielony na ponowne wykonanie próby, powinien uwzględnić szczególne okoliczności zdarzenia. W przypadkach, gdy nastąpiła kontynuacja konkursu zanim próba została przyznana, to powinna ona zostać podjęta przez zawodnika przed jakimikolwiek kolejnymi próbami pozostałych zawodników w konkursie.

Istnieje kilka sytuacji, w których właściwe może być przyznanie zawodnikowi prawa do powtórzenia próby, np. gdy z powodu błędu proceduralnego lub technicznego próba nie została zmierzona i nie jest możliwe dokonanie jej dokładnego pomiaru. Powinno się unikać takich błędów korzystając ze sprawdzonych systemów pomiarowych oraz tworząc kopie zapasowe, ponieważ nowoczesna technologia pomiarów będzie wykorzystywana coraz częściej, należy przewidzieć takie sytuacje. Ponieważ żadna zmiana w kolejności startu nie powinna być dozwolona (chyba, że problem nie został natychmiast wykryty i konkurs był kontynuowany), arbiter musi zdecydować, jak długi czas powinien być przeznaczony na powtórzenie próby, biorąc pod uwagę szczególne okoliczności każdego zdarzenia.

Opuszczenie miejsca rozgrywania konkurencji

25.19 Zawodnik nie może opuszczać miejsca rozgrywania konkurencji w trakcie jej trwania, chyba że ma pozwolenie sędziego i w jego towarzystwie opuszcza miejsce rozgrywania konkurencji. Jeśli to możliwe, należy najpierw udzielić ostrzeżenia, ale w przypadku kolejnych upomnień lub poważnych naruszeń tego przepisu, zawodnik powinien zostać zdyskwalifikowany. Jeżeli zawodnik opuścił miejsce rozgrywania konkurencji i w efekcie jest nieobecny w czasie w którym powinien wykonać swoją próbę, należy tę próbę uznać jako nieudaną po upływie przyznanego na nią czasu.

Zmiana miejsca lub czasu rozgrywania konkurencji

25.20 Delegat techniczny lub odpowiedni arbiter ma prawo zmienić miejsce lub czas rozgrywania konkurencji, jeżeli jego zdaniem warunki to uzasadniają. Zmiany tej można dokonać tylko po zakończeniu pełnej kolejki prób.

Uwaga: Ani siła wiatru, ani zmiana jego kierunku nie jest wystarczającym warunkiem do zmiany miejsca lub czasu rozgrywania konkurencji.

Sformułowanie "pełna kolejka prób" zamiast "runda konkursu" ma na celu zapewnienie wyraźnej różnicy pomiędzy "pełną kolejką prób" w ramach konkurencji technicznych a "rundą konkursu" (tj. rundą kwalifikacyjną lub finałem).

Jeśli warunki uniemożliwiają ukończenie kolejki prób przed zmianą miejsca lub czasu rozgrywania konkurencji, Delegat Techniczny (poprzez sędziego) lub Arbiter powinien zazwyczaj unieważnić próby już wykonane w tej kolejce (zawsze mając na uwadze zmieniające się warunki oraz osiągnięte rezultaty do czasu przerwania konkursu) i wznowić konkurs powtarzając tę kolejkę prób. Patrz również art. TR 11.3.

Wyniki końcowe

25.21 Każdemu zawodnikowi zalicza się najlepsze wyniki wszystkich jego prób, włączając w to, w przypadku skoku wzwyż i skoku o tyczce, wyniki uzyskane podczas dogrywki o pierwsze miejsce.

Miejsca ex-aequo

25.22 W konkurencjach technicznych, z wyjątkiem skoku wzwyż i skoku o tyczce, w przypadku osiągnięcia jednakowych najlepszych wyników o kolejności decyduje drugi najlepszy wynik zawodników. Następnie, jeśli nadal nie ma rozstrzygnięcia, trzeci najlepszy wynik itd. Jeśli zastosowanie tego art. (TR 25.22) nie przynosi rozstrzygnięcia, zawodników należy sklasyfikować na tym samym miejscu ex-aequo. Dotyczy to również miejsca pierwszego.

Uwaga: Dla skoków wysokich, patrz art. TR 26.8, TR 26.9.

Skoki wysokie

26. Przepisy Ogólne – Skoki Wysokie

- 26.1 Przed rozpoczęciem konkurencji Arbiter lub Sędzia Główny powinien ogłosić zawodnikom wysokość początkową oraz kolejne wysokości, na jakie będzie podnoszona poprzeczka po zakończeniu kolejki skoków na danej wysokości, do czasu pozostania w konkursie tylko jednego zawodnika, który wygrał konkurs lub do czasu dogrywki o pierwsze miejsce (w przypadku wieloboju patrz art. TR 39.8.4).

Próby

- 26.2 Zawodnik może rozpocząć skoki od dowolnej wysokości uprzednio ogłoszonej przez Arbitra lub Sędziego Głównego i może wykonywać próby, na każdej kolejnej wysokości, według własnego uznania. Trzy kolejne nieważne próby, niezależnie od wysokości, na jakiej każda z nich nastąpiła, dyskwalifikują z dalszego udziału w konkursie, z wyjątkiem przypadku dogrywki o pierwsze miejsce.
Skutkiem tego przepisu jest to, że zawodnik może opuścić swoją drugą lub trzecią próbę na danej wysokości (po nieważnej pierwszej lub drugiej próbie) i kontynuować skoki na kolejnej wysokości.
Jeśli zawodnik opuścił próbę na określonej wysokości, to nie może wykonać żadnej kolejnej próby na tej wysokości, z wyjątkiem sytuacji, w której zawodnik bierze udział w dogrywce o pierwsze miejsce w konkursie.
W przypadku skoku wzwyż i skoku o tyczce, jeśli zawodnik nie jest obecny w miejscu rozgrywania konkurencji, podczas gdy wszyscy pozostali zawodnicy zakończyli udział w konkursie, arbiter uznaje, że zawodnik zrezygnował z udziału w konkursie, gdy upłynął czas przeznaczony na wykonanie jednej próby.
- 26.3 Nawet po przegranej wszystkich pozostałych zawodników, zawodnik, który pozostaje sam w konkursie, jest uprawniony do kontynuowania skoków do momentu utraty prawa do dalszego udziału w konkursie.
- 26.4 O ile w konkursie nie pozostał tylko jeden zawodnik, który zapewnił sobie zwycięstwo:
26.4.1 poprzeczka nie powinna być nigdy podnoszona o mniej niż 2 cm w skoku wzwyż i 5 cm w skoku o tyczce po zakończeniu skoków na danej wysokości; oraz
26.4.2 różnica wysokości podnoszenia poprzeczki nigdy nie powinna się zwiększać.
Niniejsze zasady TR26.4.1 i TR26.4.2 nie mają zastosowania, jeśli wszyscy zawodnicy pozostający w konkursie uzgodnią podniesienie poprzeczki bezpośrednio do wysokości Rekordu Świata (lub innego rekordu dotyczącego zawodów).
Po wygraniu przez zawodnika konkursu, o wysokości lub wysokościach, na jakie zostanie podniesiona poprzeczka, decyduje zawodnik w porozumieniu z odpowiednim Sędzią lub Arbitrem.

Uwaga: Niniejszy przepis nie ma zastosowania w przypadku wielobojów.

Pomiar wysokości

- 26.5 We wszystkich konkurencjach skoków wysokich, pomiary powinny być dokonywane w pełnych centymetrach, prostopadle od podłoża do najniższej części górnej strony poprzeczki.
- 26.6 Każdy pomiar nowej wysokości powinien być dokonany przed wykonaniem przez zawodników próby na tej wysokości. Należy ponownie dokonać pomiaru wysokości, jeśli

poprzeczka została zastąpiona inną. We wszystkich przypadkach ustanawiania rekordów, sędziowie powinni również ponownie sprawdzić pomiar przed każdą kolejną próbą ustanowienia rekordu, jeśli poprzeczka została dotknięta po ostatnim pomiarze.

Poprzeczka

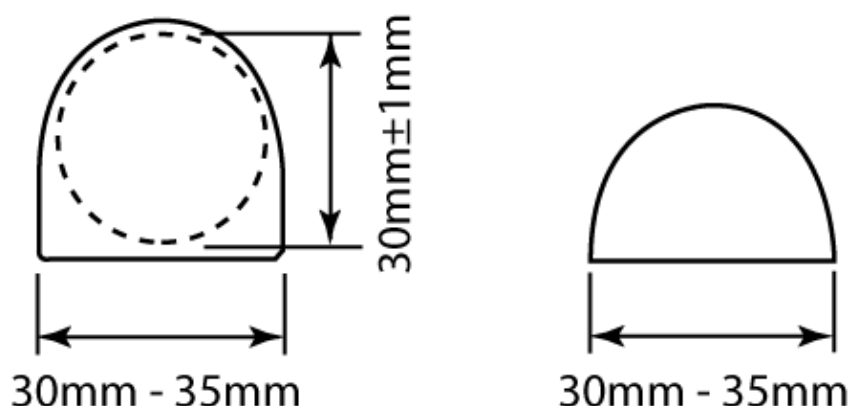
26.7 Poprzeczka powinna być wykonana z włókna szklanego lub innego odpowiedniego materiału, ale nie z metalu, o okrągłym przekroju poprzecznym, z wyjątkiem jej zakończeń. Powinna mieć kolor widoczny dla wszystkich zawodników. Całkowita długość poprzeczki powinna wynosić $4,00\text{ m} \pm 0,02\text{ m}$ w skoku wzwyż i $4,50\text{ m} \pm 0,02\text{ m}$ w skoku o tyczce. Maksymalna waga poprzeczki powinna wynosić 2 kg w skoku wzwyż i $2,25\text{ kg}$ w skoku o tyczce. Średnica okrągłej części poprzeczki powinna wynosić $30\text{ mm} \pm 1\text{ mm}$.

Poprzeczka powinna składać się z trzech elementów – jednej części okrągłej i dwóch zakończeń o szerokości 30 mm - 35 mm i długości 15 cm - 20 cm , służących do ułożenia jej na podpórkach stojaków.

Zakończenia poprzeczki powinny być okrągłe lub półokrągłe z jedną wyraźnie zaznaczoną płaską powierzchnią, na której poprzeczka spoczywa na podpórkach stojaka. Ta płaska powierzchnia nie może znajdować się wyżej niż środek przekroju poprzecznego poprzeczki. Zakończenia muszą być twarde i gładkie. Nie mogą być wykonane z gumy ani pokryte żadnym innym materiałem zwiększającym tarcie między nimi a podpórkami.

Poprzeczka nie może być krzywa, a gdy jest umieszczona na podpórkach, może ugiąć się maksymalnie o 20 mm w skoku wzwyż i 30 mm w skoku o tyczce.

Kontrola elastyczności: Zawieś 3 kg ciężarek na środku poprzeczki, gdy jest ona umieszczona na podpórkach stojaków. Poprzeczka może ugiąć się maksymalnie o 7 cm w skoku wzwyż i o 11 cm w skoku o tyczce.



Rys. TR26 – Dopuszczalne zakończenia poprzeczki

Ustalanie miejsc

26.8. Jeśli dwóch lub więcej zawodników pokona taką samą ostatnią wysokość, procedura decydująca o miejscach jest następująca:

26.8.1. Zawodnik z najniższą liczbą prób na ostatniej pokonanej wysokości zostaje sklasyfikowany na wyższym miejscu.

26.8.2. Jeśli po zastosowaniu art. TR 26.8.1 nie ma rozstrzygnięcia, wyższe miejsce uzyskuje zawodnik, który wykonał mniejszą liczbę nieważnych skoków w całym konkursie do ostatniej pokonanej wysokości włącznie.

26.8.3. Jeśli po zastosowaniu art. TR 26.8.2 nadal nie ma rozstrzygnięcia, to zawodników należy sklasyfikować na tym samym miejscu, nie dotyczy to pierwszego miejsca.

- 26.8.4. Jeśli chodzi o ustalenie pierwszego miejsca, należy przeprowadzić dogrywkę pomiędzy tymi zawodnikami zgodnie z art. TR 26.9, o ile rozstrzygnięcie nie zostało określone w innym sposób w regulaminie zawodów lub podczas zawodów, przez Delegata(ów) Technicznego(ych) lub Arbitra, jeśli nie wyznaczono Delegata Technicznego. Jeśli dogrywka nie jest przeprowadzana, włączając w to sytuację, gdy zawodnicy biorący w niej udział decydują się nie skakać dalej, zawodników tych należy sklasyfikować na tym samym miejscu (ex-aequo).

Uwaga: Niniejszy art. TR 26.8.4 nie ma zastosowania w przypadku wielobojów.

Istnieje kilka sposobów rozwiązujących sprawę dogrywki:

- przez przepisy uprzednio określone w regulaminie zawodów;
- przez decyzję podjętą podczas zawodów przez Delegata Technicznego (lub Arbitra, jeśli nie ma Delegata Technicznego);

c. przez decyzję zawodników, aby nie skakać dalej przed lub na jakimkolwiek etapie dogrywki.

Chociaż decyzja Delegata Technicznego lub Arbitra o nieprzeprowadzeniu dogrywki powinna być podjęta przed rozpoczęciem konkurencji, mogą zaistnieć okoliczności, w których może to nie być możliwe, np. gdy warunki w miejscu rozgrywania konkurencji uniemożliwiają lub są niepożądane do rozpoczęcia lub kontynuowania kolejki skoków. Arbiter może użyć swoich uprawnień zgodnie z art. CR 18 lub art. TR 25, aby poradzić sobie z taką sytuacją. Podkreśla się, że zawodnicy mogą podjąć decyzję, aby nie skakać dalej, albo przed, albo na jakimkolwiek etapie dogrywki o pierwsze miejsce.

Dogrywka

26.9. Zasady dogrywki o pierwsze miejsce:

26.9.1 Zawodnicy biorący udział w dogrywce muszą wykonywać próby na każdej ustalonej wysokości do uzyskania rozstrzygnięcia lub do momentu, gdy wszyscy zawodnicy, których dotyczy dogrywka, zdecydują, że nie będą skakać dalej.

26.9.2 Każdy zawodnik ma jedną próbę na każdej wysokości.

26.9.3. Dogrywkę należy rozpocząć na wysokości określonej zgodnie z art. TR 26.1, następnej po ostatniej pokonanej przez zawodników w konkursie.

26.9.4. Jeżeli nie nastąpiło rozstrzygnięcie, poprzeczka powinna zostać podniesiona, gdy przynajmniej dwóch zawodników pokonało tę wysokość lub obniżona, jeśli żaden zawodnik jej nie pokonał, o 2 cm w przypadku skoku wzwyż i o 5 cm w przypadku skoku o tyczce.

26.9.5. Jeśli zawodnik nie wykonuje próby na określonej wysokości, automatycznie traci prawo do wyższego miejsca. Jeśli w takiej sytuacji w konkursie pozostaje tylko jeden zawodnik, zostaje on ogłoszony zwycięzcą, niezależnie od tego, czy pokonał wskazaną wysokość.

Skok wzwyż – przykład

Wysokości ogłaszane przez Sędziego Głównego na początku konkursu: 1,75m; 1,80m; 1,84m; 1,88m; 1,91m; 1,94m; 1,97m; 1,99m....

zawodnik	wysokości							liczba skoków nieważnych	dogrywka			kolejność
	1.75m	1.80m	1.84m	1.88m	1.91m	1.94m	1.97m		1.91m	1.89m	1.91m	
A	O	XO	O	XO	X-	XX		2	X	O	X	2
B	-	XO	-	XO	-	-	XXX	2	X	O	O	1
C	-	O	XO	XO	-	XXX		2	X	X		3
D	-	XO	XO	XO	XXX			3				4

"A", "B", "C" i "D" pokonali wysokość 1.88m (w tej samej próbie).

W takim przypadku należy zastosować przepisy TR26.8 i TR26.9. Sędziowie sumują każdemu zawodnikowi całkowitą ilość skoków nieważnych, włączając w to ostatnią pokonaną wysokość, tj. 1.88 m włącznie.

"D" ma więcej skoków nieważnych niż "A", "B" i "C" i dlatego otrzymuje czwarte miejsce. Zawodnicy "A", "B" i "C" mają taką samą liczbę skoków nieważnych, dlatego nadal między nimi nie ma rozstrzygnięcia, a ponieważ chodzi o ustalenie pierwszego miejsca, powinni skakać w dogrywce na wysokości 1,91 m, która jest następną wysokością po ostatniej pokonanej wysokości przez tych zawodników.

Ponieważ nikt nie pokonał tej wysokości, poprzeczka zostaje obniżona do 1,89 m, aby przeprowadzić kolejną dogrywkę. Ponieważ tylko "C" nie pokonał wysokości 1,89 m, (zajmuje on trzecie miejsce). Dwaj pozostali zawodnicy "A" i "B" przystępują do dalszej dogrywki na wysokości 1,91 m. Tylko zawodnik "B" pokonał tę wysokość, dlatego zostaje ogłoszony zwycięzcą.

W przypadku, gdy zawodnik jednostronnie podejmuje decyzję o wycofaniu się z dogrywki, drugi zawodnik (jeśli pozostaje tylko jeden) zostaje ogłoszony zwycięzcą zgodnie z przepisem TR26.9.5. Nie jest konieczne, aby zawodnik ten oddawał skok na danej wysokości. W przypadku, gdy w dogrywce pozostaje więcej niż jeden zawodnik, dogrywka jest kontynuowana z udziałem zawodników, którzy nie wycofali się. Zawodnik(cy), który(rzy) się wycofa(ją), zostaje(ją) sklasyfikowany(i) na miejscu zgodnym z jego(ich) ówczesnym miejscem w klasyfikacji końcowej, ponieważ traci(a) prawo do wyższego miejsca (włączając pierwsze miejsce), które może być osiągnięte przez pozostałych zawodników.

Siły zewnętrzne

26.10 Gdy jest oczywiste, że poprzeczka została przemieszczona przez działanie siły, która nie jest związana z zawodnikiem (np. podmuch wiatru)

26.10.1. Jeżeli przemieszczenie nastąpiło po tym, jak zawodnik pokonał poprzeczkę bez jej dotknięcia, próbę uznaje się za udaną lub

26.10.2. Jeśli takie przemieszczenie nastąpiło w jakichkolwiek innych okolicznościach, należy przyznać nową próbę.

27. Skok wzwyż

Konkurs

27.1 Zawodnik musi odbić się z jednej nogi.

27.2 Próbę uważa się za nieważną, jeżeli:

27.2.1 po wykonaniu skoku poprzeczka nie pozostanie na podpórkach z powodu strącenia jej przez zawodnika podczas wykonywania próby; lub

27.2.2 przed pokonaniem poprzeczki zawodnik dotknie jakkolwiek częścią ciała podłoża lub zeskoku, poza pionową płaszczyzną przechodzącą przez bliższą krawędź poprzeczki, zarówno pomiędzy stojakami jak i na zewnątrz nich.

Jednakże, jeżeli podczas skoku zawodnik dotknie stopą zeskoku i w opinii Sędziego nie uzyska w ten sposób żadnej korzyści, skok z tego powodu nie będzie uznany za nieważny.

Uwaga: Aby ułatwić stosowanie tego przepisu, należy wyznaczyć białą linię o szerokości 50 mm (zazwyczaj za pomocą taśmy samoprzylepnej lub z podobnego materiału) pomiędzy punktami znajdującymi się w odległości 3 m na zewnątrz każdego ze stojaków, przy czym bliższa krawędź linii powinna

być wyznaczona wzdłuż pionowej płaszczyzny przechodzącej przez bliższą krawędź poprzeczki.

- 27.2.3 podczas przebiegnięcia przez rozbieg bez oddania skoku zawodnik dotknie poprzeczki lub pionowej części stojaków.

Rozbieg i miejsce odbicia

- 27.3 Minimalna szerokość rozbiegu powinna wynosić 16 m, a minimalna długość rozbiegu 15 m, z wyjątkiem zawodów zdefiniowanych w p. 1. (a), (b), (c), (d) oraz 2. (a), (b) definicji zawodów rankingu światowego, gdzie minimalna długość rozbiegu powinna wynosić 25 m.

- 27.4 Maksymalne całkowite nachylenie na ostatnich 15 m rozbiegu oraz miejsca odbicia nie powinno przekraczać 1:167 (0.6%) wzdłuż dowolnego promienia prostokątnego obszaru o szerokości minimum 16 m, mającego początek w połowie odległości między stojakami o minimalnej długości określonej w art. TR 27.3. Zeskok powinien być tak usytuowany, aby zawodnik w trakcie rozbiegu nie odniósł korzyści z nachylenia terenu.

Uwaga: Rozbiegi i miejsca odbicia zgodne ze specyfikacją na sezon 2018/19 są akceptowalne.

- 27.5 Miejsce odbicia powinno być równe, a wszelkie nachylenia powinny być zgodne z przepisami TR 27.4 oraz z instrukcją „World Athletics Track and Field Facilities”.

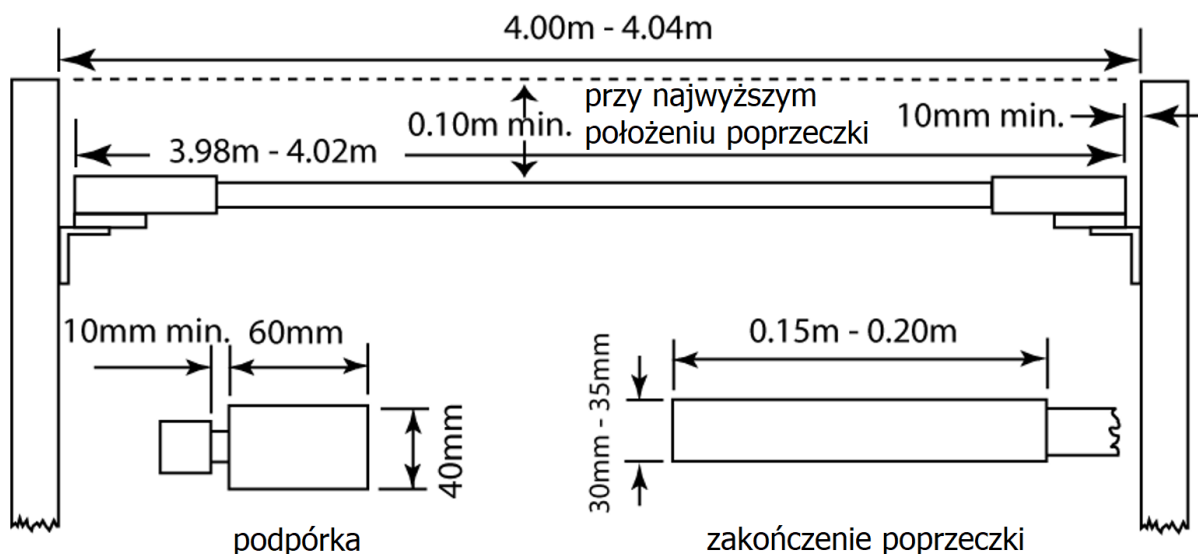
Sprzęt/Urządzenia

- 27.6 Dozwolone jest używanie stojaków dowolnego typu, pod warunkiem, że są one sztywne. Powinny posiadać trwale do nich przymocowane podpórki, na których umieszcza się poprzeczkę. Powinny one być na tyle wysokie, aby przekraczać daną wysokość, na którą podnoszona jest poprzeczka, o co najmniej 10 cm. Odległość między stojakami nie może być mniejsza niż 4,00 m ani większa niż 4,04 m.

- 27.7 Stojaki nie powinny być przesuwane podczas konkursu, chyba że Arbiter uzna, że miejsce odbicia lub zeskok stały się niezdatne do użytku. W takim przypadku, zmiana może być dokonana tylko po zakończeniu kolejki skoków na danej wysokości.

- 27.8 Podpórki, na których umieszcza się poprzeczkę, powinny być płaskie i prostokątne o szerokości 40 mm i długości 60 mm. Powinny być trwale przymocowane do stojaków i nieruchome podczas skoków, a każda z nich powinna być skierowana w stronę przeciwnego stojaka. Zakończenia poprzeczki powinny spoczywać na nich w taki sposób, że w przypadku dotknięcia poprzeczki przez zawodnika, powinna ona łatwo upaść na ziemię, zarówno do przodu jak i do tyłu. Powierzchnia podpórek powinna być gładka. Podpórki nie mogą być wykonane z gumy ani pokryte żadnym innym materiałem zwiększającym tarcie między nimi a powierzchnią poprzeczki, nie mogą też posiadać żadnych sprężystych elementów.

Podpórki muszą znajdować się bezpośrednio pod zakończeniami poprzeczki, na tej samej wysokości w stosunku do miejsca odbicia.



Rys. TR27 – Stojaki i poprzeczka w skoku wzwyż

27.9 Między zakończeniami poprzeczki a stojakami należy pozostawić odstęp wynoszący co najmniej 10 mm.

Zeskok

27.10 Na zawodach zdefiniowanych w p. 1. (a), (b), (c), (d) oraz 2. (a), (b) definicji zawodów rankingu światowego, zeskok nie może mieć mniejszych wymiarów niż 6 m długości x 4 m szerokości x 0,7 m wysokości.

Uwaga: Zeskoki mogą mieć wycięcie w przednich narożnikach, by zapewnić odpowiednią przestrzeń na stojaki. Stojaki i powierzchnia zeskoku powinny być umieszczone w odległości co najmniej 10 cm od siebie, w celu uniknięcia przemieszczenia się poprzeczki w wyniku ruchu zeskoku stykającego się ze stojakami. Przednia krawędź zeskoku powinna być umieszczona w odległości około 10cm od pionowej płaszczyzny poprzeczki.

W przypadku pozostałych zawodów zeskok powinien mieć wymiary nie mniejsze niż 5m długości x 3m szerokości x 0,7 m wysokości.

Zespół sędziowski

Podczas konkursu skoku wzwyż zaleca się następujący podział zadań i ustawienie komisji sędziowskiej:

- a. Sędzia Główny - czuwa nad przebiegiem konkursu i weryfikuje pomiary wysokości. Musi mieć dwie chorągiewki - białą, aby wskazać, że próba jest ważna i czerwoną, do wskazania próby nieważnej. Musi być ustawiony w taki sposób, aby móc w szczególności kontrolować dwie rzeczy:
 - i. Często zdarza się, że poprzeczka po dotknięciu jej przez zawodnika drga na podpórkach. Sędzia Główny, w zależności od położenia poprzeczki, musi zdecydować, kiedy drgania poprzeczki mogą zostać zatrzymane i może zostać

podniesiona odpowiednia chorągiewka - szczególnie w sytuacjach opisanych w art. TR 26.10; oraz

- ii. Ponieważ przed pokonaniem poprzeczki zawodnikowi nie wolno dotknąć jakiegokolwiek częścią ciała podłoża lub zeskoku, poza pionową płaszczyznę przechodzącą przez bliższą krawędź poprzeczki, zarówno pomiędzy stojakami jak i na zewnątrz nich, ważne jest, aby obserwować pozycję stóp zawodnika w sytuacjach, gdy decydując się na nieukończenie próby, przebiega obok zeskoku lub „przechodzi” pod poprzeczką.
- b. Dwóch sędziów, po jednym z każdej strony i nieco z tyłu zeskoku, odpowiedzialnych za podnoszenie poprzeczki, gdy ta upadnie, oraz pomagających Sędziemu Głównemu w stosowaniu powyższych zasad.
- c. Sędzia - protokolant zapisujący wyniki i wywołujący każdego zawodnika (oraz tego, który ma być następny).
- d. Sędzia odpowiedzialny za tablicę wyników (próba-numer-wynik).
- e. Sędzia odpowiedzialny za zegar wskazujący zawodnikom określony czas na wykonanie swojej próby.
- f. Sędzia odpowiedzialny za zawodników.

Uwaga (i): Jest to tradycyjne/podstawowe ustawienie sędziów. Na ważnych zawodach, gdzie używany jest elektroniczny system rejestrowania wyników i elektroniczne tablice wyników, z pewnością wymagany jest przeszkolony zespół. Aby było jasne, w tych przypadkach przebieg i wyniki konkurencji technicznych są odnotowywane zarówno przez sędziego protokolanta, jak i przez elektroniczny system rejestrowania wyników.

Uwaga (ii): Sędziowie i sprzęt muszą być usytuowani w taki sposób, aby nie przeszkadzać zawodnikom w wykonaniu próby ani nie ograniczać widoku widzom.

Uwaga (iii): Musi być przewidziane miejsce na wskaźnik wiatru, aby wskazywał kierunek i siłę wiatru.

28. Skok o tyczce

Konkurs

28.1 Zawodnicy mają prawo do przesuwania stojaków z poprzeczką tylko w kierunku zeskoku tak, by krawędź poprzeczki bliższa zawodnika mogła być umieszczona w dowolnym punkcie na odcinku od górnej krawędzi tylnej ścianki skrzynki do punktu znajdującego się 80 cm dalej w kierunku zeskoku.

Przed rozpoczęciem konkursu, zawodnik powinien poinformować odpowiedniego sędziego o oczekiwanym ustawieniu poprzeczki, podczas wykonania swojej pierwszej próby i ustawienie to powinno zostać zapisane.

Jeśli w późniejszym czasie zawodnik chce dokonać jakichkolwiek zmian, powinien niezwłocznie poinformować o tym odpowiedniego sędziego, zanim poprzeczka zostanie ustawiona zgodnie z jego początkowymi życzeniami. Niedopełnienie tego obowiązku spowoduje rozpoczęcie odliczania czasu na wykonanie próby.

Od momentu rozpoczęcia odliczania czasu na wykonanie próby nie jest już dozwolone zmienianie ustawienia stojaków z poprzeczką.

Uwaga: Linia, o szerokości 10 mm i w wyróżniającym się kolorze, powinna być narysowana pod kątem prostym do osi rozbiegu, w przedłużeniu górnej krawędzi tylnej ścianki skrzynki (linia "zero"). Podobna linia, o szerokości do 50 mm, powinna być poprowadzona na powierzchni zeskoku i być przedłużona aż do zewnętrznych krawędzi stojaków. Krawędź linii bliższa zbliżającemu się zawodnikowi pokrywa się z górną krawędzią tylnej ścianki skrzynki.

28.2 Próbę uważa się za nieważną, jeżeli:

- 28.2.1 po wykonaniu skoku poprzeczka nie pozostanie na obu kołkach z powodu strącenia jej przez zawodnika podczas wykonywania skoku; lub
- 28.2.2 przed pokonaniem poprzeczki zawodnik dotknie jakąkolwiek częścią ciała lub tyczką podłoża, włączenie z zeskokiem, poza płaszczyznę pionową przechodzącą przez górną krawędź tylnej ścianki skrzynki; lub
- 28.2.3. po odbiciu się przełoży dolną rękę ponad górną lub przesunie górną rękę wyżej na tyczce; lub
- 28.2.4 podczas wykonywania skoku przytrzyma lub przesunie poprzeczkę jedną lub dwoma rękami.

Uwaga (i): Nie jest błędem, jeśli zawodnik biegnie po rozbiegu poza białymi liniami wyznaczającymi rozbieg.

Uwaga (ii): Nie jest błędem, jeśli tyczka dotknie zeskoku w trakcie próby po prawidłowym jej założeniu (tj. umieszczeniu tyczki w skrzynce).

Przy stosowaniu i interpretacji art. TR 28.2 należy zwrócić uwagę na następujące kwestie:

- a. Próba jest nieważna, gdy poprzeczka zostanie strącona w wyniku działania zawodnika podczas jej pokonywania. Tak więc, jeżeli zawodnik po wykonanym skoku prawidłowo odepchnął swoją tyczkę (bez naruszenia art. TR 28.4), a następnie podnosząc tyczkę uderzył nią w poprzeczkę lub w stojaki tak, że poprzeczka zostałaby strącona, nie przekreśla to ważności wykonanej próby, ponieważ nie było to spowodowane działaniem zawodnika podczas wykonywania skoku, chyba że wydarzyłoby się to jeszcze w trakcie drgania poprzeczki po wykonanym skoku, a sędzia nie podniósłby jeszcze białej chorągiewki;
- b. należy pamiętać o uwadze (ii), ponieważ często zdarza się, że tyczka w miejscu ugięcia dotyka zeskoku poza linią zero;
- c. należy być świadomym możliwości, że zawodnik może odbić się w taki sposób, że jego ciało lub wygięcie tyczki przekroczy pionową płaszczyznę przebiegającą ponad linią zero, ale następnie zawodnik powróci (zeskoczy) na rozbieg bez próby pokonania poprzeczki. Zakładając, że pozostał mu jeszcze czas na wykonanie próby i nie dotknął podłoża poza linią zerową, może kontynuować próbę. Zawodnik może również podczas czasu przeznaczonych na wykonanie swojej próby założyć tyczkę (w dowolnym celu) ale jeżeli tyczka dotknie podłoża poza linią zerową, będzie to próba nieważna;
- d. Sędziowie mają obowiązek zwracać szczególną uwagę na to, czy wystąpiło naruszenie art. TR 28.2.4. Oznacza to, że odpowiedni sędzia musi obserwować zawodnika podczas całego skoku, a także musi stwierdzić, czy podczas przechodzenia nad poprzeczką nie było przypadkowego jej dotknięcia. Zasadniczo, aby art. TR 28.2.4 mógł być zastosowany, powinno być podjęte bezpośrednie i celowe działanie ze strony zawodnika w celu stabilizacji lub przesunięcia poprzeczki.
- e. powszechną praktyką jest, że po wykonanej próbie (bez względu na to, czy próba została zaliczona czy nie) zawodnicy wracają do skrzynki i zakładają tyczkę, aby sprawdzić miejsce odbicia. Jest to dozwolone, pod warunkiem, że sprawdzenie odbicia ma miejsce po zakończeniu próby zgodnie z art. TR 25.8 i przed rozpoczęciem czasu na kolejną próbę zawodnika oraz nie opóźnia przebiegu konkursu.

28.3 Zawodnikom wolno używać w czasie konkursu substancji do smarowania dłoni lub powierzchni tyczki celem uzyskania lepszego uchwytu. Użycie rękawiczek jest dozwolone.

Chociaż nie ma zakazu noszenia rękawic oraz używania dozwolonych substancji na tych rękawicach, to arbiter powinien kontrolować taką sytuację, w przypadku obaw i podejrzenia stosowania nieuczciwej korzyści.

28.4 Po odepchnięciu tyczki, nikomu, w tym także zawodnikowi, nie wolno jej dotknąć, chyba że

nie opada ona w kierunku poprzeczki lub stojaków. Jeśli jednak tyczka zostanie dotknięta, a Arbiter jest zdania, że gdyby nie ta interwencja, to poprzeczka zostałaby strącona, próbę należy uznać za nieważną.

Jest to jeden z niewielu przepisów, w których zachowanie sędziego może skutkować odnotowaniem próby nieważnej. Dlatego ważne jest, aby sędziowie starali się nie dotykać ani nie łapać tyczki, do czasu aż ewidentnie zaczyna ona spadać w kierunku rozbiegu z dala od poprzeczki i stojaków.

28.5 Jeśli w czasie wykonania skoku tyczka zostanie złamana, skoku nie należy uznać za nieważny a zawodnikowi należy przyznać prawo do ponownego wykonania próby.

Rozbieg

28.6 Minimalna długość rozbiegu, mierzona od linii zero powinna wynosić 40 m, a jeżeli warunki na to pozwalają – 45 m. Szerokość rozbiegu powinna wynosić 1,22 m \pm 0,01 m i powinna być oznaczona białymi liniami o grubości 50 mm.

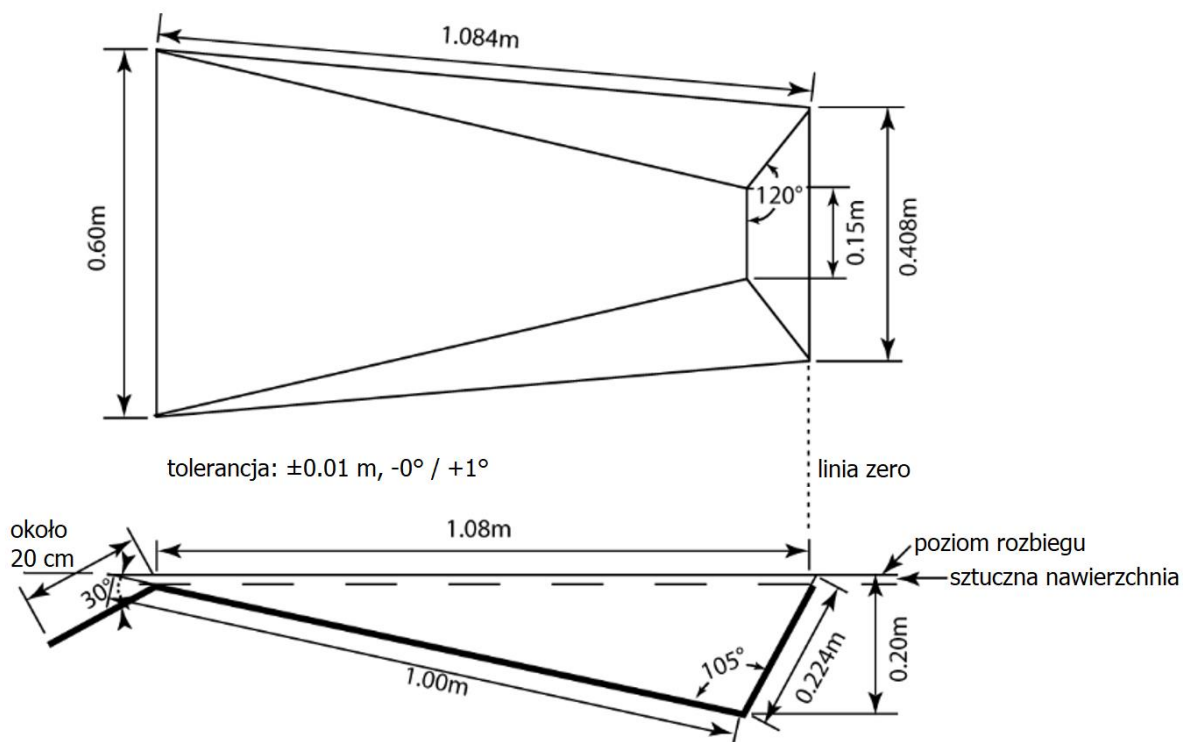
Uwaga: Na stadionach zbudowanych przed 1 stycznia 2004 r. rozbieg może mieć maksymalną szerokość 1,25 m. Jednakże, gdy taki rozbieg jest całkowicie zmodernizowany, jego szerokość powinna być zgodna z tym przepisem.

28.7. Maksymalne nachylenie poprzeczne rozbiegu powinno wynosić 1:100 (1%), (chyba że istnieją szczególne okoliczności, które pozwalają na odstępstwo za zgodą World Athletics), a na ostatnich 40 m rozbiegu całkowite nachylenie w dół w kierunku biegu nie powinno przekraczać 1:1000 (0,1%).

Sprzęt / Urządzenia

28.8 Odbicie w skoku o tyczce powinno należy wykonać przy wykorzystaniu skrzynki. Skrzynka powinna być skonstruowana z odpowiedniego materiału, z zaokrąglonymi lub miękkimi górnymi krawędziami i powinna być osadzona w rozbiegu, a syntetyczna nawierzchnia rozbiegu może ale nie musi zachodzić na jej górne krawędzie. W wersji z wykorzystaniem syntetycznej nawierzchni należy zachować dopuszczalną tolerancję dla wysokości skrzynki. Długość skrzynki, mierzona wzdłuż dna, powinna wynosić 1,00 m, szerokość od strony rozbiegu 0,60 m i zwężać się w kierunku zeskoku do 0,15 m w najniższym punkcie skrzynki. Długość skrzynki na poziomie rozbiegu oraz jej głębokość są określone przez kąt 105° utworzony między dnem skrzynki a tylną ścianką. (Tolerancja wymiarów i kątów: \pm 0,01 m i - 0°/ + 1°).

Dno skrzynki powinno, począwszy od poziomu rozbiegu, opadać w kierunku zeskoku osiągając najniższy punkt na głębokości 0,20 m (mierząc prostopadle do poziomu rozbiegu) w miejscu zetknięcia się dna z tylną ścianką. Skrzynka powinna być skonstruowana w taki sposób, by jej boczne ścianki przy tylnej ścianie były odchylone na zewnątrz pod kątem około 120° w stosunku do podstawy.



Rys (a) TR28 – Skrzynka do skoku o tyczce (widok z góry i z boku)

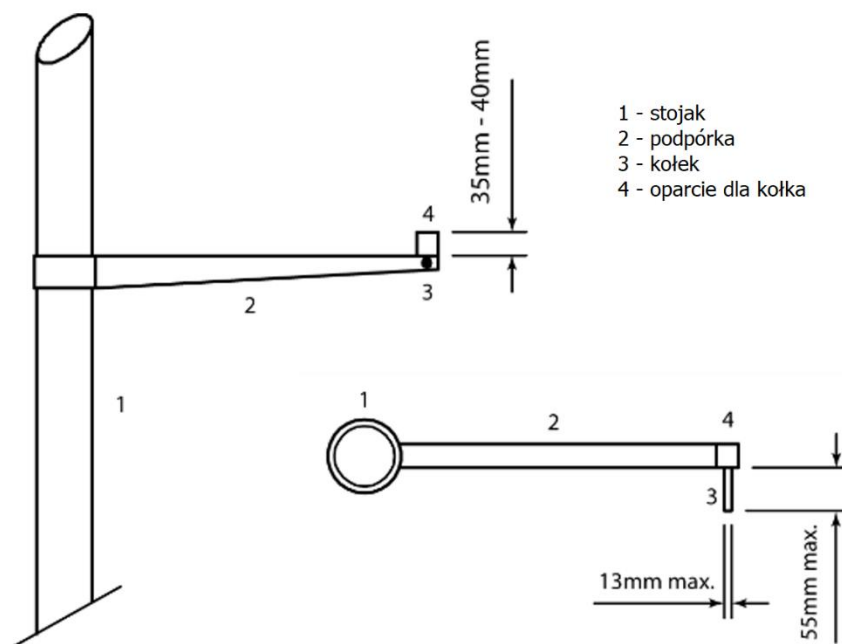
Uwaga: Zawodnik może umieścić miękką osłonę wokół skrzynki w celu dodatkowej ochrony podczas każdej z prób. Umieszczenie osłony powinno nastąpić w czasie dozwolonym na wykonanie próby przez zawodnika i powinna być ona usunięta przez zawodnika, natychmiast po zakończeniu próby. Na zawodach zgodnych z p. 1. (a), (b), (c), (d) oraz 2. (a), (b) definicji zawodów rankingu światowego osłona skrzynki powinna być zapewniona przez organizatora.

- 28.9. Dozwolone jest stosowanie stojaków dowolnego typu, pod warunkiem, że są one sztywne. Metalowa konstrukcja podstawy stojaków oraz ich dolna część, znajdująca się nad zeskokiem muszą być osłonięte odpowiednim miękkim materiałem w celu zapewnienia ochrony zawodnikom i tyczkom.
- 28.10 Poprzeczka powinna spoczywać na poziomych kołkach w taki sposób, aby w przypadku dotknięcia jej przez zawodnika lub jego tyczkę, mogła łatwo upaść na podłoże w kierunku zeskoku. Kołki nie mogą posiadać żadnych nacięć lub wgłębień, powinny być jednakowej grubości i mieć średnicę nie większą niż 13 mm.

Nie mogą one wystawać więcej niż 55 mm z gładkich poziomych podpórek. Pionowe podpory kołków, które również powinny być gładkie i skonstruowane w taki sposób, aby poprzeczka nie mogła się na nich oprzeć, powinny wystawać 35-40 mm ponad kołki.

Odległość między kołkami powinna wynosić 4,28-4,37 m. Kołki nie mogą być wykonane z gumy ani pokryte żadnym innym materiałem zwiększającym tarcie między nimi a powierzchnią poprzeczki, nie mogą też posiadać żadnych elementów sprężystych. Kołki powinny podtrzymywać poprzeczkę w środku jej zakończeń. Podpórki poprzeczki powinny znajdować się na tej samej wysokości nad powierzchniami podtrzymującymi metalowe stojaki.

Uwaga: Aby zmniejszyć prawdopodobieństwo odniesienia obrażeń przez sportowców w wyniku upadku na podstawy stojaków, kołki podtrzymujące poprzeczkę mogą być umieszczone na przedłużeniach przymocowanych na stałe do stojaków, co pozwala na ustawienie stojaków w większej odległości od siebie bez zwiększania długości poprzeczki (patrz Rysunek (b) TR 28).



Rys. (b) TR28 – Stojaki w skoku o tyczce (widok od strony zeskoku i z góry)

Tyczki

28.11 Zawodnicy mogą korzystać z własnych tyczek. Żaden zawodnik nie może używać tyczek innego zawodnika bez jego zgody.

Tyczka może być wykonana z dowolnego materiału lub z połączenia różnych materiałów, może mieć dowolną długość i średnicę, ale jej powierzchnia musi być gładka.

Tyczka może być owinięta taśmą na końcu uchwytu (dla ochrony dłoni), a także może być owinięta taśmą lub innym odpowiednim materiałem na jej dolnym końcu (w celu ochrony tyczki). Taśma na końcu uchwytu musi być równomiernie rozmieszczona, z wyjątkiem przypadkowego zachodzenia na siebie i nie może powodować nagłej zmiany średnicy tyczki, takiej jak tworzenie "pierścienia" na tyczce.

Zgodnie z przepisem dozwolone jest tylko "zwyczajne" oklejanie tyczki na końcu uchwytu - pierścienie, pętle i tym podobne nie są dozwolone. Nie ma żadnych ograniczeń co do tego jak daleko w górę lub w dół tyczki taka taśma się znajduje, ale powinna ona służyć celowi, do którego jest przeznaczona - do ochrony dłoni. Nie ma natomiast żadnych ograniczeń w przypadku dolnej części tyczki i generalnie każda forma zaklejenia lub zabezpieczenia jest tam dozwolona - pod warunkiem, że nie daje zawodnikowi żadnej przewagi.

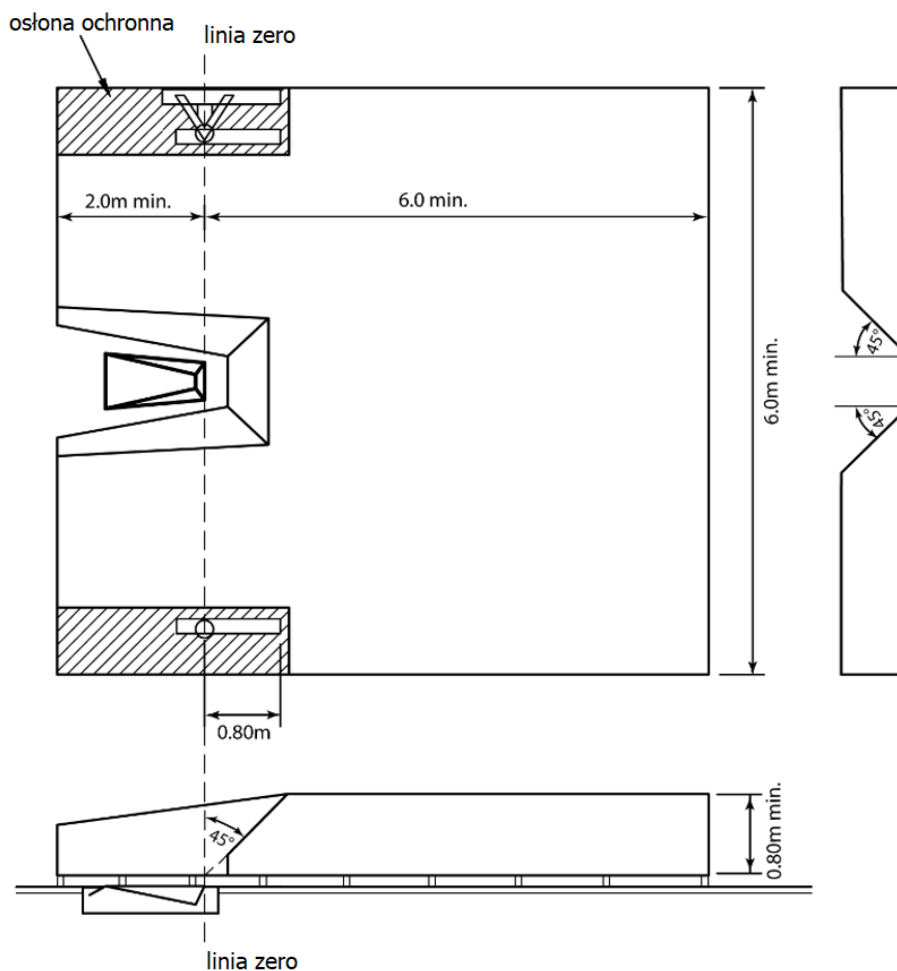
Uwaga: Sędzia po stwierdzeniu, że zawodnik działa niezgodnie z tym przepisem, powinien nakazać zawodnikowi usunięcie tej nieprawidłowości. Jeśli zawodnik tego nie robi, próbę wykonaną przez zawodnika przy użyciu nieprawidłowej tyczki należy uznać za nieważną. Jeśli taka próba została wykonana przed stwierdzeniem przez sędziów nieprawidłowości, również należy ją uznać za nieważną. We wszystkich sytuacjach uznanych jako poważne naruszenie tego przepisu, można zastosować art. TR 7.1.

Zeskok

28.12 Na zawodach zgodnych z p. 1. (a), (b), (c), (d) oraz 2. (a), (b) definicji zawodów rankingu światowego zeskok nie może mieć mniejszych wymiarów niż 6 m długości (od linii zero, nie wliczając przednich części) x 6 m szerokości x 0,8 m wysokości. Przednie części muszą mieć co najmniej 2 m długości.

Boki zeskoku znajdujące się najbliżej skrzynki powinny być umieszczone w odległości 0,10m do 0,15m od niej, pod kątem co najmniej 45° i nie więcej niż 48° (patrz Rysunek (c) Przepis TR28).

W przypadku pozostałych zawodów zeskok powinien mieć wymiary nie mniejsze niż 5 m długości (bez przednich części) x 5 m szerokości x 0,8 m wysokości.



Rys. (c) TR28 – zeskok w skoku o tyczce (widok z góry i z boku)

Zespół sędziowski

Podczas konkursu skoku o tyczce zaleca się następujący podział zadań i ustawienie komisji sędziowskiej:

- a. Sędzia Główny - czuwa nad przebiegiem konkursu i weryfikuje pomiary wysokości. Musi mieć dwie chorągiewki - białą, aby wskazać, że próba jest ważna i czerwoną, do wskazania próby nieważnej. Musi być ustawiony w taki sposób, aby móc w szczególności kontrolować dwie rzeczy:
 - i. Często zdarza się, że poprzeczka po dotknięciu jej przez zawodnika drga na podpórkach. Sędzia Główny, w zależności od położenia poprzeczki, musi zdecydować, kiedy drgania

- poprzeczki mogą zostać zatrzymane i może być podniesiona odpowiednia chorągiewka - szczególnie w sytuacjach opisanych w art. TR26.10 i TR28.4; oraz
- ii. Ponieważ przed pokonaniem poprzeczki zawodnikowi nie wolno dotknąć jakkolwiek częścią ciała lub tyczką podłoża lub zeskoku, poza pionową płaszczyzną przechodzącą przez górną krawędź tylnej ścianki skrzynki, sędzia musi stać w takim miejscu, żeby móc to stwierdzić.
 - b. Dwóch sędziów, po jednym z każdej strony, stojących na wysokości linii zero, odpowiedzialnych za podnoszenie poprzeczki, gdy ta upadnie oraz pomagających Sędziemu Głównemu w stosowaniu powyższych zasad. Są oni również odpowiedzialni za prawidłowe ustawienie stojaków (zgodnie z życzeniem zawodnika), na podstawie informacji otrzymanej od sędziego notującego,
 - c. Sędzia - protokolant zapisujący pozycje stojaków (zgłaszaną przez zawodników) oraz wyniki prób, a także wyczytujący najpierw pozycję stojaków a następnie zawodnika (oraz tego, który ma być następny).
 - d. Sędzia odpowiedzialny za tablicę wyników (próba-numer-wynik).
 - e. Sędzia odpowiedzialny za zegar wskazujący zawodnikom określony czas na wykonanie swojej próby.
 - f. Sędzia odpowiedzialny za zawodników.

Uwaga (i): Jest to tradycyjne/podstawowe ustawienie sędziów. Na ważnych zawodach, gdzie używany jest elektroniczny system rejestrowania wyników i elektroniczne tablice wyników, z pewnością wymagany jest przeszkolony zespół. Aby było jasne, w tych przypadkach przebieg i wyniki konkurencji technicznych są odnotowywane zarówno przez sędziego protokolanta, jak i przez elektroniczny system rejestrowania wyników.

Uwaga (ii): Sędziowie i sprzęt muszą być usytuowani w taki sposób, aby nie przeszkadzać zawodnikom w wykonaniu próby ani nie ograniczać widoku widzom.

Uwaga (iii): Musi być przewidziane miejsce na wskaźnik wiatru, aby wskazywał kierunek i siłę wiatru.

Skoki długie

29. Przepisy Ogólne – Skoki Długie

Rozbieg

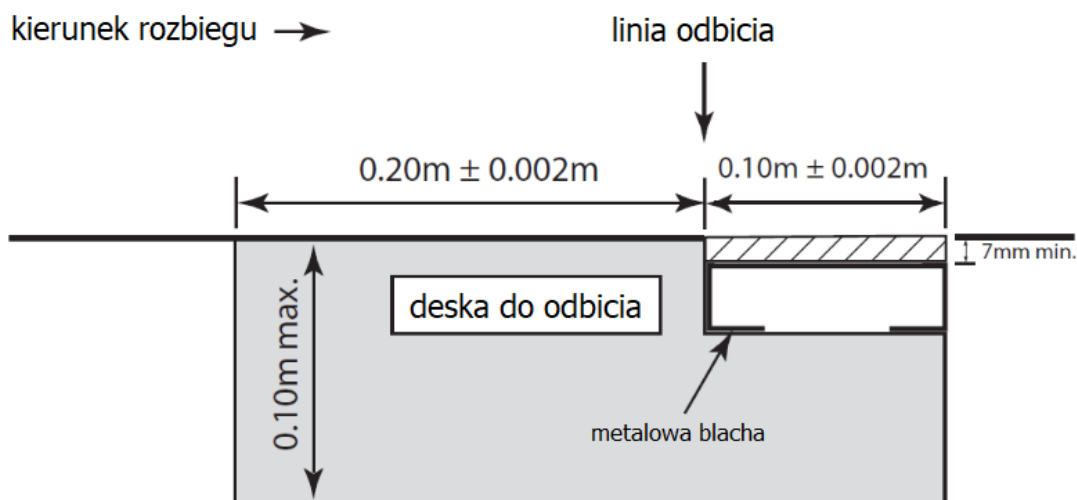
- 29.1 Minimalna długość rozbiegu, mierzona od odpowiedniej linii odbicia powinna wynosić 40 m, a jeżeli warunki na to pozwalają – 45 m. Szerokość rozbiegu powinna wynosić 1,22 m \pm 0,01 m i powinna być oznaczona białymi liniami o grubości 50 mm.

Uwaga: Na stadionach zbudowanych przed 1 stycznia 2004 r. rozbieg może mieć maksymalną szerokość 1,25 m. Jednakże, gdy taki rozbieg jest całkowicie zmodernizowany, jego szerokość powinna być zgodna z tym przepisem.

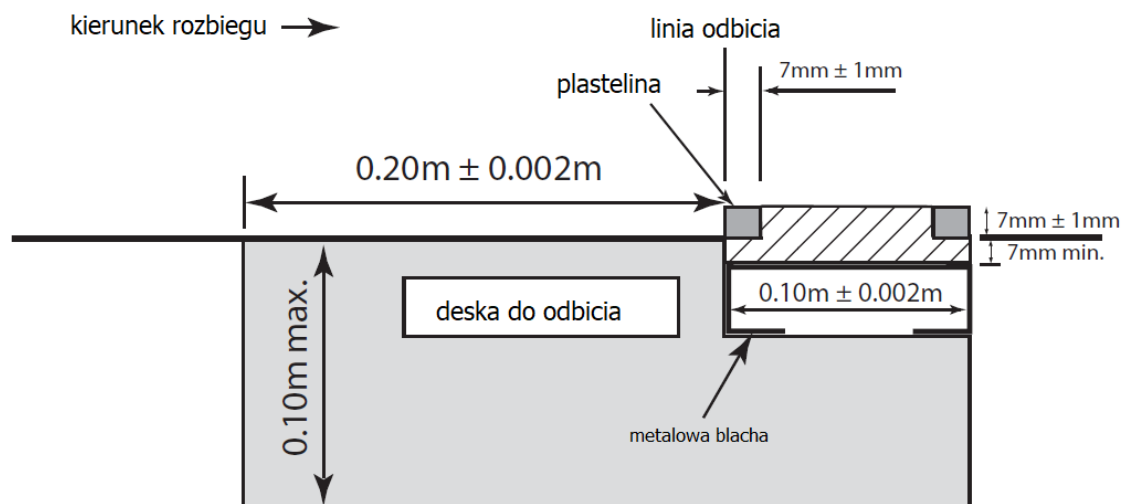
- 29.2 Maksymalne nachylenie poprzeczne rozbiegu powinno wynosić 1:100 (1%) (chyba że istnieją szczególne okoliczności, które pozwalają na odstępstwo za zgodą World Athletics), a na ostatnich 40 m rozbiegu całkowite nachylenie w dół w kierunku biegu nie powinno przekraczać 1:1000 (0,1%).

Belka do odbicia

- 29.3 Odbicie powinno nastąpić z belki osadzonej w rozbiegu, której powierzchnia jest na tym samym poziomie, na jakim jest rozbieg i zeskocznia. Krawędź belki bliższa zeskocznia nazywa się linią odbicia.
- 29.4 Belka do odbicia powinna być prostokątna, wykonana z drewna lub innego odpowiednio sztywnego materiału, na którym kolce zawodnika nie będą się ślizgać. Powinna mieć 1,22 m \pm 0,01 m długości, 0,20 m \pm 0,002 m szerokości i nie więcej niż 0,10 m głębokości. Powinna być koloru białego. Aby zapewnić, że linia odbicia jest wyraźnie dostrzegalna i kontrastuje z belką, powierzchnia bezpośrednio za linią odbicia lub jakkolwiek zaślepka powinna być w kontrastującym, innym kolorze niż biały (patrz rysunek (a1) TR 29).
- 29.5 Zdecydowanie zaleca się stosowanie rejestracji wideo lub innej technologii, aby pomóc sędziom w podejmowaniu decyzji o zastosowaniu art. TR 30.1 na każdym etapie konkursu. Jednakże, jeśli nie można skorzystać z żadnej technologii zapisu odbicia, nadal może być używana wkładka z plasteliną umieszczona bezpośrednio za linią odbicia. Wkładka z plasteliną powinna składać się ze sztywnej listwy o szerokości 0,10 m \pm 0,002 m i długości 1,22 m \pm 0,01 m, wykonanej z drewna lub innego odpowiedniego materiału, pomalowanej w kolorze kontrastującym z belką. Jeśli to możliwe, plastelina powinna być w trzecim kontrastującym kolorze. Listwa powinna być zamontowana we wnęce po stronie belki bliższej zeskocznia. Górna powierzchnia listwy powinna być na wysokość 7 mm \pm 1 mm nad powierzchnią belki. Krawędzie listwy powinny być przycięte w taki sposób, aby po wypełnieniu plasteliną, powierzchnia plasteliny bliższa linii odbicia znajdowała się pod kątem 90° do powierzchni belki (zob. rysunek (a2) TR 29).



Rys. (a1) TR29 – Belka do odbicia z zaślepką



Rys. (a2) TR29 - Belka do odbicia z wkładką z plasteliną

Całość, czyli listwa z plasteliną zamontowana we wnęce belki do odbicia, powinna być na tyle stabilna, aby wytrzymać siłę nacisku stopy zawodnika podczas odbicia.

Powierzchnia listwy powinna być wykonana z materiału, na którym kolce zawodnika nie będą się ślizgać.

Plastelina może być wyrównana za pomocą szpachelki lub odpowiedniego kształtownika w celu usunięcia pozostawionego śladu zawodnika.

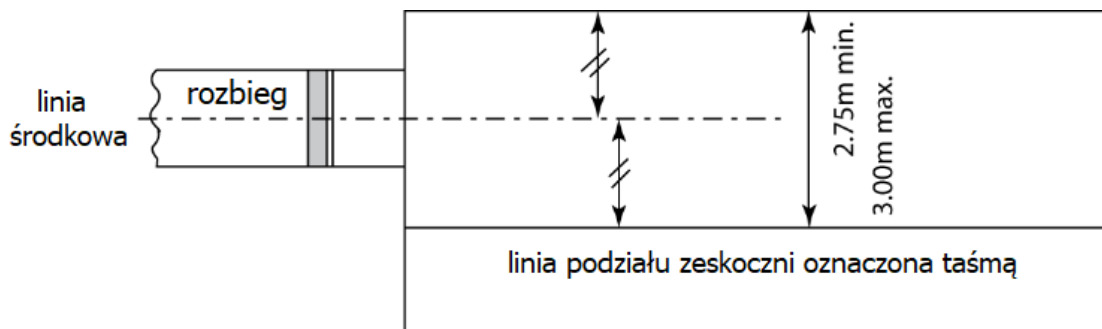
Uwaga (i): Jeśli w strukturze rozbiegu i/lub belki do odbicia jest przewidziana możliwość umieszczenia listwy z plasteliną, jednak listwa ta nie jest używana, to w pustej wnęce powinna znajdować się zaślepka na równi z powierzchnią belki do odbicia.

Uwaga (ii): Belka do odbicia może być skonstruowana jako jedna całość o łącznej szerokości 0,30m, gdzie 0,20m to sekcja biała a 0,10m to sekcja w kontrastowym kolorze, tzn. belka do odbicia i zaślepka mogą stanowić jeden element.

Zeskocznia

- 29.6 Szerokość zeskocznia powinna wynosić co najmniej 2,75 m, a maksymalnie 3 m. Jeżeli jest to możliwe, zeskocznia powinna być tak usytuowana, aby przedłużenie osi rozbiegu, pokrywało się z osią zeskocznia.

Uwaga: Jeżeli oś rozbiegu nie pokrywa się z linią środkową zeskocznia, wzdłuż zeskocznia należy umieścić taśmę lub w razie potrzeby, dwie taśmy, aby osiągnąć powyższy wymóg (patrz Rysunek (b) TR29).



Rys. (b) TR29 - Wypośrodkowanie zeskocznia do skoku w dal i trójskoku

W przypadku budowy nowych obiektów, na których przewiduje się starty zawodników z dysfunkcją wzroku, należy zbudować przynajmniej jedną zeskocznnię o zwiększonej szerokości (3,50 m zamiast maksymalnych 3,00 m jak w przepisach), zgodnie z zaleceniami IPC.

- 29.7 Zeskocznia powinna być wypełniona miękkim, wilgotnym piaskiem, którego górna powierzchnia powinna być równa z powierzchnią belki do odbicia.

Pomiar odległości

- 29.8 We wszystkich skokach długich, odległości są zapisywane z dokładnością do 0,01 m poniżej zmierzonej odległości, jeśli zmierzona odległość nie jest pełnym centymetrem.
- 29.9 Pomiar każdego skoku powinien być dokonany natychmiast po każdej ważnej próbie (lub po ustnym proteście złożonym natychmiast, zgodnie z art. TR 8.5) od najbliższego śladu na piasku pozostawionego przez jakąkolwiek część ciała lub cokolwiek, co było powiązane z zawodnikiem w chwili pozostawienia śladu, do linii odbicia lub przedłużonej linii odbicia. Pomiaru dokonuje się prostopadłe do linii odbicia lub jej przedłużenia.

Jeżeli zawodnik nie złamał żadnego przepisu, każda próba musi być mierzona, niezależnie od osiągniętej odległości, również z tego powodu, że pomiary tych prób mogą mieć decydujące znaczenie przy ustalaniu kolejności lub tego, czy zawodnik przejdzie do następnych rund.

Z wyjątkiem art. TR 8.5, zgodnie z przyjętymi zasadami, próby nieważne nie powinny być mierzone. Sędziowie powinni ostrożnie korzystać ze swoich możliwości w stosowaniu jakiegokolwiek alternatywnej praktyki i wprowadzać ją tylko w szczególnych przypadkach.

Jeżeli nie jest stosowany pomiar wideo, dla każdej ważnej próby znacznik (zwykle metalowy) powinien być umieszczony w pozycji pionowej na końcu śladu znajdującego się najbliżej linii odbicia, pozostawionego przez zawodnika w zeskocznia. Znacznik należy przełożyć przez pętlę na końcu taśmy metalowej z podziałką, tak aby "zero" znalazło się na znaczniku. Taśma powinna być naciągnięta równoległe do poziomu zeskocznia i rozbiegu, uważając, aby nie znalazła się na żadnym wzniesieniu podłoża.

Pomiar wiatru

- 29.10 Wiatromierz powinien być taki sam, jak opisany w art. TR 17.8 i TR 17.9. Powinien być obsługiwany zgodnie z art. TR 17.11 i TR 29.12 a pomiar odczytywany zgodnie z art. TR 17.13
- 29.11 Odpowiedni sędzia konkurencji technicznych powinien dopilnować, aby wiatromierz był umieszczony 20 m od linii odbicia. Płaszczyzna pomiarowa powinna być umieszczona na wysokości $1,22 \text{ m} \pm 0,05 \text{ m}$ i nie dalej niż 2 m od rozbiegu.
- 29.12 Prędkość wiatru powinna być mierzona przez 5 sekund od momentu, gdy zawodnik minie znak umieszczony na rozbiegu, dla skoku w dal w odległości 40 m od linii odbicia i dla trójskoku 35 m. Jeśli zawodnik zaczyna rozbieg w odległości mniejszej niż odpowiednio 40 m lub 35 m, prędkość wiatru powinna być mierzona od momentu rozpoczęcia biegu.

30. Skok w dal**Konkurs**

30.1 Skok uważa się za nieważny, jeżeli zawodnik:

- 30.1.1 podczas odbicia (w dowolnym momencie zanim przestanie mieć kontakt z belką lub podłożem), przekracza pionową płaszczyznę w linii odbicia, jakąkolwiek przednią częścią stopy / buta startowego, zarówno podczas wykonywania skoku jak i przebiegając bez oddania skoku; lub
Uwaga: Przekroczenie pionowej płaszczyzny odbicia przez luźną część buta (np. sznurówkę) nie jest naruszeniem przepisów i nie wpływa na ważność próby.

Intencją art. 30.1.1 jest ustalenie pozycji przedniej części buta / stopy, dlatego też nie jest istotne czy pionowa płaszczyzna w linii odbicia została przekroczona w inny sposób, np. dłonią lub ramieniem lub czapką lub elementem biżuterii odrywającym się od ciała zawodnika w momencie odbicia. Podobnie luźna sznurówka itp. nie jest istotna przy podejmowaniu decyzji o ważności próby, nawet jeśli przekroczy ona wspomnianą płaszczyznę.

- 30.1.2 odbije się na zewnątrz któregośkolwiek końca belki, niezależnie od tego czy nastąpi to przed czy za przedłużeniem linii odbicia; lub
- 30.1.3 wykona jakikolwiek rodzaj salta podczas rozbiegu lub w trakcie skoku; lub
- 30.1.4 po odbiciu się, ale przed pierwszym kontaktem z zeskocznia, dotyka rozbiegu lub podłoża poza rozbiegiem lub poza zeskocznia; lub
- 30.1.5 w trakcie lądowania (włączając w to jakąkolwiek utratę równowagi), dotknie obramowania lub podłoża poza zeskocznia, bliżej linii odbicia niż najbliższy ślad pozostawiony na piasku; lub
- 30.1.6 opuszcza zeskocznia w sposób inny niż opisany w art. TR 30.2.

30.2 Podczas opuszczania zeskocznia, pierwszy kontakt stopy zawodnika z jej obramowaniem lub podłożem na zewnątrz zeskocznia powinien być dalej od linii odbicia niż najbliższy ślad pozostawiony na piasku podczas lądowania (śląd może powstać również w wyniku utraty równowagi całkowicie wewnątrz zeskocznia lub z powodu zrobienia kroku w tył na skutek zachwiania się, bliżej linii odbicia niż początkowy ślad zrobiony podczas lądowania).

Uwaga: Ten pierwszy kontakt jest uważany za opuszczenie zeskoczenia.

30.3. Zawodnik nie popełnia błędu, jeśli:

- 30.3.1 przebiega rozbieg na zewnątrz białych linii wyznaczających rozbieg; lub
- 30.3.2 odbije się przed belką z wyjątkiem sytuacji opisanych w art. TR 30.1.2; lub
- 30.3.3 zgodnie z art. TR 30.1.2 tylko część jego buta/stopy dotyka podłoża poza którymkolwiek końcem belki, przed linią odbicia; lub
- 30.3.4 jeżeli w trakcie lądowania dotknie jakąkolwiek częścią swojego ciała lub czymkolwiek co ma na sobie w tym momencie, obramowania lub podłoża poza zeskoczną, bez naruszenia art. TR 30.1.4 lub TR 30.1.5; lub
- 30.3.5 jeżeli wraca przez zeskoczną po jej prawidłowym opuszczeniu, zgodnie z art. TR 30.2.

Linia odbicia

30.4 Odległość pomiędzy linią odbicia a dalszym końcem zeskoczni powinna wynosić co najmniej 10 m, a tam, gdzie to możliwe 11 m.

30.5 Linia odbicia powinna być w odległości od 1 m do 3 m od bliższego końca zeskoczni.

Zespół sędziowski

Podczas konkursu skoku w dal lub trójskoku zaleca się następujący podział zadań i ustawienie komisji sędziowskiej

- a. Sędzia Główny - czuwa nad przebiegiem całego konkursu
- b. Sędzia weryfikujący poprawność odbicia i wykonujący pomiar długości skoku. Musi mieć dwie chorągiewki - białą, aby wskazać, że próba jest ważna i czerwoną, do wskazania próby nieważnej. Podczas pomiaru długości skoku, jeśli jest to konieczne to podczas wymiany listwy z plasteliną, czy wyrównywania plasteliny, a także podczas wyrównywania piasku, zaleca się, by sędzia stał przed belką do odbicia trzymając czerwoną chorągiewkę. Można w tym celu użyć czerwonego pachołka albo zamiast czerwonej chorągiewki albo dodatkowo. (Podczas niektórych zawodów funkcję tę pełni Sędzia Główny konkurencji).
- c. Sędzia śladowy – znajdujący się blisko miejsca lądowania, lokalizujący ślad leżący najbliżej linii odbicia, wbijając znacznik w tym miejscu i jeżeli pomiar długości wykonywany jest za pomocą taśmy, trzymający początek taśmy (zero) przy znaczniku. Gdy do pomiaru długości używa się systemu video (VDM), obecność sędziego w tym miejscu zazwyczaj nie jest wymagana. Kiedy do pomiaru długości używa się systemu optycznego (EDM), wtedy wymagana jest obecność dwóch sędziów - jeden do zaznaczenia śladu, a drugi do odczytu wyniku pomiaru odległości z urządzenia.
- d. Sędzia - protokolant zapisujący wyniki oraz wywołujący każdego zawodnika (oraz tego, który ma być następny).
- e. Sędzia odpowiedzialny za tablicę wyników (próba-numer-wynik).
- f. Sędzia odpowiedzialny za obsługę wiatromierza, umieszczony w odległości 20 m przed linią odbicia
- g. Jeden lub więcej sędziów lub pomocników odpowiedzialnych za wyrównywanie piasku po każdej próbie.
- h. Sędzia lub pomocnik odpowiedzialnych za wymianę plasteliny.
- i. Sędzia odpowiedzialny za zegar wskazujący zawodnikom określony czas na wykonanie swojej próby.
- j. Sędzia odpowiedzialny za zawodników.

Uwaga (i): Jest to tradycyjne/podstawowe ustawienie sędziów. Na ważnych zawodach, gdzie używany jest elektroniczny system rejestrowania wyników i elektroniczne tablice wyników, z pewnością wymagany jest przeszkolony zespół. Aby było jasne, w tych przypadkach przebieg

i wyniki konkurencji technicznych są odnotowywane zarówno przez sędziego protokolanta, jak i przez elektroniczny system rejestrowania wyników.

Uwaga (ii): Sędziowie i sprzęt muszą być usytuowani w taki sposób, aby nie przeszkadzać zawodnikom w wykonaniu próby ani nie ograniczać widoku widzom.

Uwaga (iii): Musi być przewidziane miejsce na wskaźnik wiatru, aby wskazywał kierunek i siłę wiatru.

31. Trójskok

Art. TR 29 i TR 30 mają zastosowanie do trójskoku z następującymi zmianami:

Konkurs

31.1 Trójskok powinien składać się z trzech faz (skoków) wykonanych w ściśle określonej kolejności.

31.2 W pierwszym skoku zawodnik powinien wylądować na tę samą nogę, z której się odbił, w drugim na nogę przeciwną i z niej powinien wykonać trzeci skok. Nie jest błędem, jeżeli zawodnik podczas wykonywania próby dotknie podłoża przenoszoną nogą.

Uwaga: art. TR 30.1.4 nie ma zastosowania w odniesieniu do lądowania w pierwszej i drugiej fazie trójskoku.

Należy zauważyć, że nie jest błędem, jeśli zawodnik:

a. dotknie białych linii lub podłoża pomiędzy linią odbicia a zeskoczną; lub

b. wylądowuje w zeskoczni w drugiej fazie trójskoku nie z własnej winy (np. jeśli sędzia błędnie wskazał belkę do odbicia) - w takim przypadku arbiter powinien zaproponować zawodnikowi powtórzenie tej próby.

Jednakże błędem jest, jeśli lądowanie nie zostanie wykonane w zeskoczni.

Linia odbicia

31.3 Odległość pomiędzy linią odbicia a dalszym końcem zeskoczni powinna wynosić co najmniej 21m (dla mężczyzn).

31.4 W przypadkach uzasadnionych przez poziom zawodów, powinny być stosowane osobne belki dla kobiet i mężczyzn. Linia odbicia powinna znajdować się w odległości co najmniej 13 m dla mężczyzn i 11 m dla kobiet od bliższej krawędzi zeskoczni. W zawodach innej rangi odległość ta powinna być dostosowana do poziomu konkursu.

31.5 Pomiędzy belką a zeskoczną należy zapewnić dla oddania drugiego i trzeciego skoku stabilne i jednolite podłoże o szerokości 1,22 m \pm 0,01 m.

Uwaga: Na stadionach zbudowanych przed 1 stycznia 2004 r. rozbieg może mieć maksymalną szerokość 1,25 m. Jednakże, gdy taki rozbieg jest całkowicie zmodernizowany, jego szerokość powinna być zgodna z tym przepisem.

Rzuty

32. Przepisy Ogólne – Konkurencje Rzutowe

Sprzęt oficjalny

32.1 We wszystkich zawodach rankingu światowego używany sprzęt musi być zgodny z aktualnymi specyfikacjami World Athletics. Tylko sprzęt posiadający certyfikat World Athletics może być użyty. Poniższa tabela przedstawia sprzęt dla poszczególnych kategorii wiekowych:

Sprzęt	Kobiety U18	Kobiety U20/Seniorki	Mężczyźni U18	Mężczyźni U20	Mężczyźni Seniorzy
Kula	3,000 kg	4,000 kg	5,000 kg	6,000 kg	7,260 kg
Dysk	1,000 kg	1,000 kg	1,500 kg	1,750 kg	2,000 kg
Młot	3,000 kg	4,000 kg	5,000 kg	6,000 kg	7,260 kg
Oszczep	500 g	600 g	700 g	800 g	800 g

Uwaga (i): Aktualne standardowe formularze wymagane przy certyfikacji sprzętu i przy wniosku o jego odnowienie, jak również procedury systemu certyfikacji, dostępne są w biurze WA lub można je pobrać ze strony internetowej WA.

Uwaga (ii): Masy i specyfikacje sprzętu zalecane dla młodszych kategorii wiekowych, zawodów paralekkoatletycznych oraz zawodów masters będą umieszczone na stronie internetowej World Athletics.

32.2. Z wyjątkiem sytuacji opisanych poniżej sprzęt powinien być dostarczony przez organizatora. Delegat techniczny może, w oparciu o obowiązujące przepisy danych zawodów, zezwolić zawodnikom na korzystanie z własnego sprzętu lub sprzętu dostarczonego przez producenta, pod warunkiem, że taki sprzęt posiada certyfikat WA, przed zawodami został sprawdzony i oznaczony przez organizatora jako dopuszczony oraz będzie udostępniony wszystkim zawodnikom. Jeśli delegat techniczny nie zadecyduje inaczej, żaden zawodnik nie może zgłosić więcej niż dwa egzemplarze sprzętu do każdej konkurencji rzutowej, w której startuje.

Uwaga: Lista sprzętu z certyfikatem WA może zawierać starsze modele, które wcześniej posiadały certyfikat, ale nie są już produkowane.

Coraz częściej zdarza się, że organizatorzy zapewniają mniej sprzętu niż w przeszłości (głównie ze względu na koszty). Zwiększa to odpowiedzialność kierowników technicznych i ich współpracowników za dokładne sprawdzenie sprzętu zgłoszonego przez zawodników do zawodów – sprawdzenia celem upewnienia się, że sprzęt zawodniczy jest zgodny z przepisami oraz znajduje się na liście WA z certyfikatami. Sprzęt, który nie posiada obecnie, ale posiadał w przeszłości certyfikat WA, może być dopuszczony do zawodów, jeśli jest zgodny z przepisami.

32.3 Podczas zawodów nie wolno dokonywać żadnych modyfikacji w sprzęcie. Zabronione jest opluwanie sprzętu oraz nanoszenie na sprzęt w jakikolwiek inny sposób płynów usteojowych.

Pomoc

32.4 Następujące czynności uważa się za pomoc niedozwoloną:

- 32.4.1 Oklejanie dwóch lub więcej palców razem. Jeżeli stosowane jest oklejanie na dłoniach i palcach, może ono być ciągłe, pod warunkiem, że w jego wyniku dwa lub więcej palców nie zostanie sklejonych razem w taki sposób, że palce nie mogą się poruszać pojedynczo. Oklejanie powinno być pokazane sędziemu głównemu przed rozpoczęciem zawodów.
- 32.4.2 Używanie jakichkolwiek urządzeń, w tym ciężarków przymocowanych do ciała, które w jakikolwiek sposób pomagają w wykonaniu próby.
- 32.4.3. Używanie rękawic, z wyjątkiem rzutu młotem. W tym przypadku rękawice muszą być gładkie z tyłu i z przodu, a końcówki rękawic na palce, z wyjątkiem kciuka, muszą być otwarte.
- 32.4.4. Spryskiwanie lub rozprowadzanie przez zawodnika jakiegokolwiek substancji w kole lub na butach oraz zwiększanie chropowatości powierzchni koła.

Uwaga: Jeśli sędziowie zauważą powyższe naruszenia, powinni nakazać zawodnikowi, który nie przestrzega tego przepisu, aby naprawił tę sytuację. Jeśli zawodnik tego nie zrobi, próbę (próby) należy uznać za nieważną. Jeśli próba została zakończona przed zauważeniem naruszenia przepisów, również należy ją uznać za nieważną. We wszystkich przypadkach uznanych za wystarczająco poważne, można zastosować art. art. TR 7.1.

- 32.5 Następujące czynności nie są uważane za niedozwoloną pomoc i dlatego są dozwolone:
 - 32.5.1 Stosowanie przez zawodnika, w celu uzyskania lepszego uchwytu, odpowiedniej substancji wyłącznie na dłoniach lub w przypadku rzutu młotem na rękawicach. Zawodnik w pchnięciu kulą może stosować takie substancje na szyi.
 - 32.5.2. Umieszczanie przez zawodnika na sprzęcie, w pchnięciu kulą i rzucie dyskiem, kredy lub podobnej substancji.

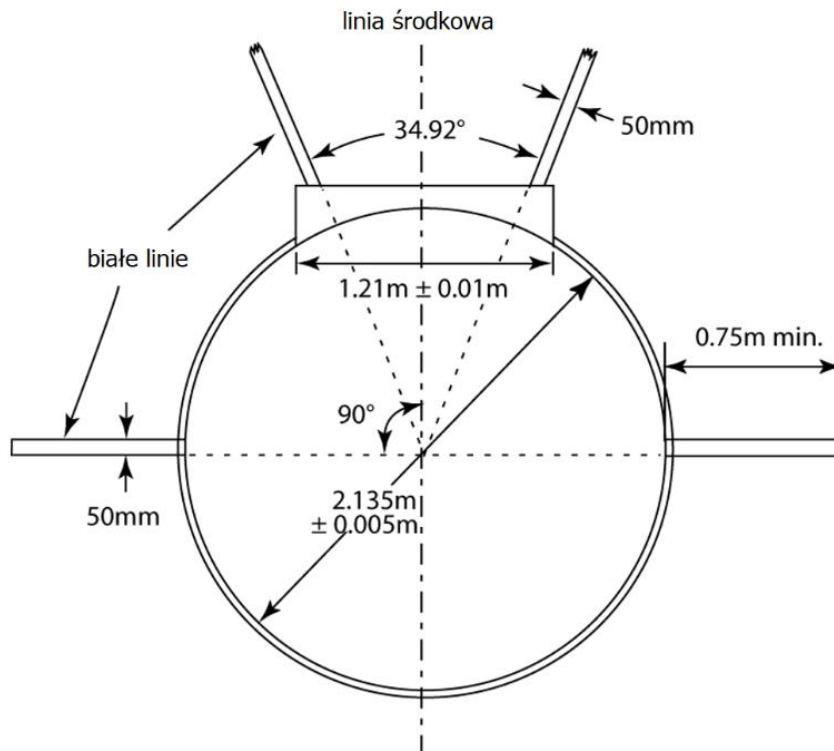
Wszystkie substancje stosowane na dłoniach, rękawicach i sprzęcie muszą być łatwo usuwalne ze sprzętu za pomocą wilgotnej szmatki i nie mogą pozostawiać żadnych śladów. Jeśli nie jest to przestrzegane, stosuje się uwagę do art. TR 32.4.

- 32.5.3. Stosowanie oklejeń na dłoniach i palcach, które nie są sprzeczne z art. TR 32.4.1.

Koło do rzutów

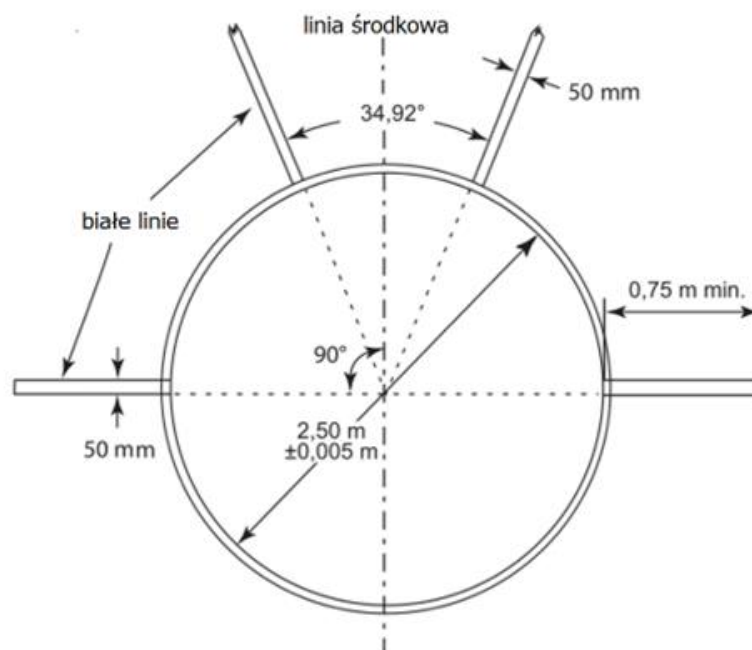
- 32.6. Obręcz koła powinna być wykonana z taśmy metalowej lub innego odpowiedniego materiału, a jej górna powierzchnia powinna być zrównana z podłożem na zewnątrz. Obręcz musi mieć co najmniej 6 mm grubości. Wewnętrzna i górna powierzchnia obręczy powinna być biała. Podłoże otaczające koło może być betonowe, syntetyczne, asfaltowe, drewniane lub z innego odpowiedniego materiału. Wnętrze koła może być wykonane z betonu, asfaltu lub innego twardego, ale nieśliskiego materiału. Powierzchnia wewnątrz koła powinna być równa i niższa o $20 \text{ mm} \pm 6 \text{ mm}$ od górnej krawędzi obręczy koła. W pchnięcia kulą dozwolone jest przenośne koło spełniające powyższe specyfikacje.
- 32.7 Wewnętrzna średnica koła musi wynosić $2,135 \text{ m} \pm 0,005 \text{ m}$ w pchnięciu kulą i rzucie młotem oraz $2,50 \text{ m} \pm 0,005 \text{ m}$ w rzucie dyskiem. Młotem można rzucać z koła do rzutu dyskiem pod warunkiem, że średnica koła zostanie zmniejszona z 2,50 m do 2,135 m przez umieszczenie wewnątrz okrągłego pierścienia (wkładki redukcyjnej).

Uwaga: Zaleca się, aby pierścień redukcyjny był koloru innego niż biały, tak aby białe linie wymagane przez art. TR 32.8 były wyraźnie widoczne.

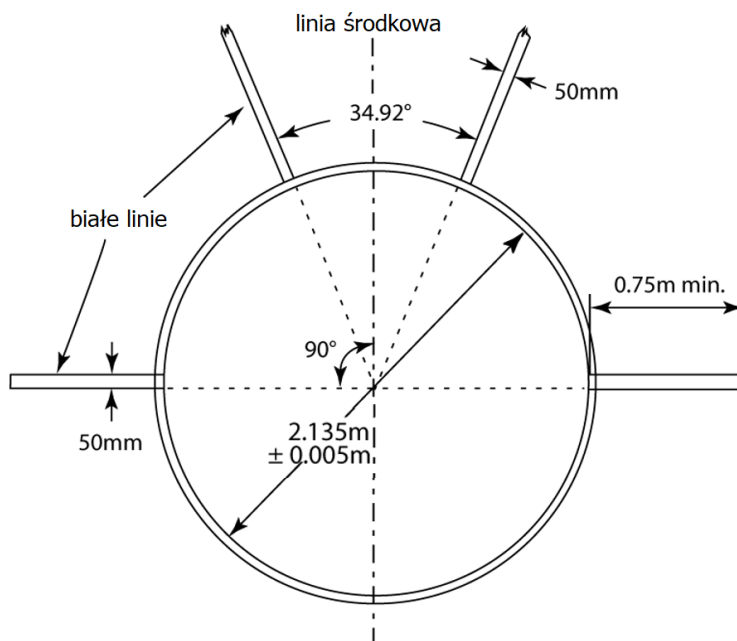


Rysunek (a) TR32 – Koło do pchnięcia kulą

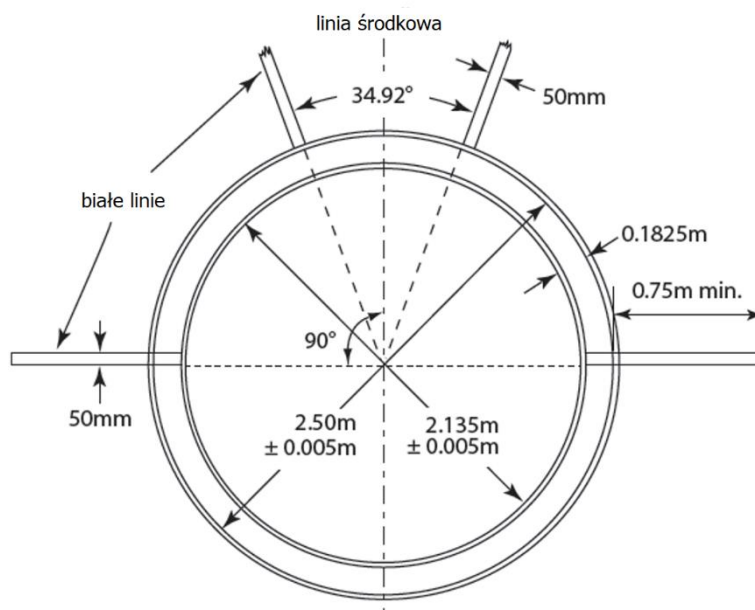
- 32.8 Biała linia o szerokości 50 mm i długości co najmniej 0,75 m ciągnąca się od górnej powierzchni obręczy musi być wyznaczona obu stronach koła. Biała linia może być namalowana lub wykonana z drewna lub innego odpowiedniego materiału. Tylna krawędź białej linii powinna tworzyć przedłużenie teoretycznej linii przechodzącej przez środek okręgu pod kątem prostym do linii środkowej sektora rzutów.



Rysunek (b) TR32 – Koło do rzutu dyskiem



Rysunek (c) TR32 – Koło do rzutu młotem



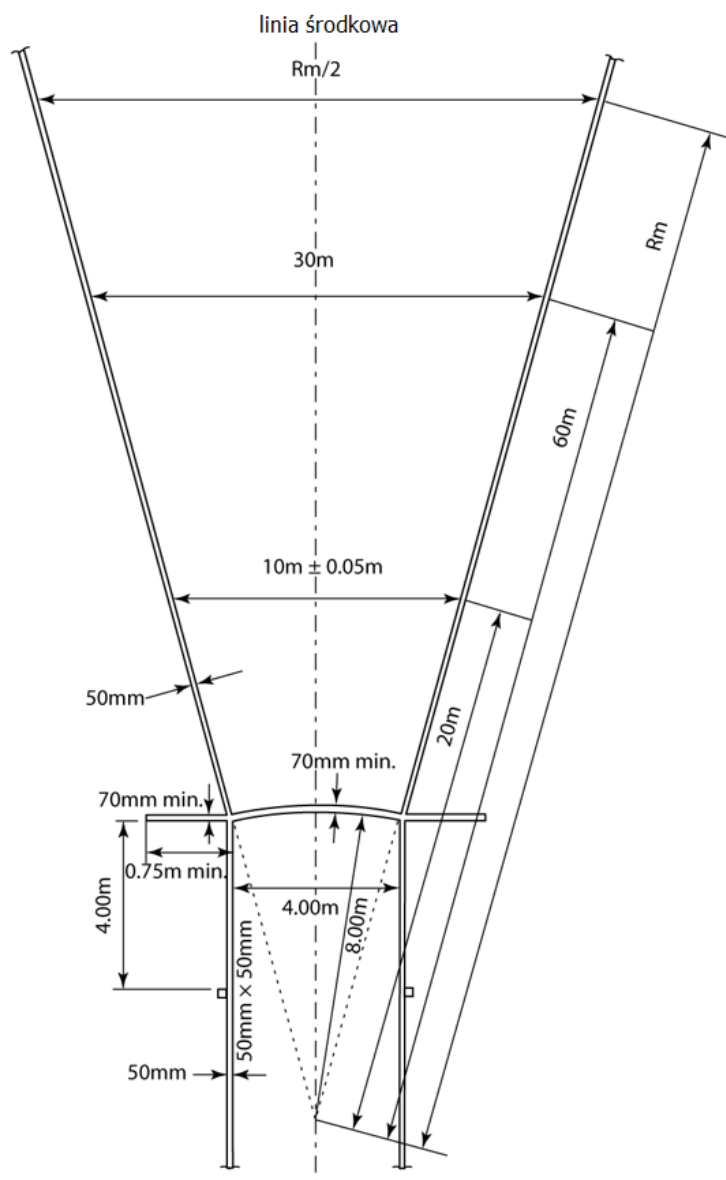
Rysunek (d) TR32 – Koła koncentryczne do rzutu dyskiem i młotem

Rozbieg do rzutu oszczepem

32.9 Minimalna długość rozbiegu musi wynosić 30 m, z wyjątkiem zawodów rozgrywanych zgodnie z p. 1. (a), (b), (c), (d) oraz 2. (a), (b) definicji zawodów rankingu światowego, gdzie musi ona wynosić minimum 33,50 m. Tam, gdzie pozwalają na to warunki, minimalna długość to 36,50 m.

Rozbieg należy wyznaczyć dwoma równoległymi białymi liniami o szerokości 50 mm, oddalonymi od siebie o 4m. Rzut należy wykonać z za łuku stanowiącego część okręgu o promieniu 8m. Linia łuku powinna być szerokości co najmniej 70 mm, być namalowana lub wykonana z drewna lub odpowiedniego niekorodującego materiału np. z plastiku. Linia

musi być koloru białego i znajdować się na równi z podłożem. Od krańców łuku należy poprowadzić linie pod kątem prostym do równoległych linii wyznaczających rozbieg. Linie te powinny być białe, o długości co najmniej 0,75 m i szerokości co najmniej 70 mm. Maksymalne nachylenie poprzeczne rozbiegu powinno wynosić 1:100 (1%), chyba że istnieją szczególne okoliczności, które uzasadniają udzielenie przez World Athletics zgody na odstępstwo od tej zasady, Na ostatnich 20 m rozbiegu całkowite nachylenie w dół w kierunku biegu nie może przekraczać 1:1000 (0,1%).



Rysunek (e) TR32 – Rozbieg do rzutu oszczepem i sektor (brak skali)

Sektor rzutów

- 32.10 Sektor musi mieć nawierzchnię żuźlową, trawiastą lub z innego odpowiedniego materiału, na którym sprzęt pozostawi ślad.
- 32.11 Maksymalne nachylenie sektora w kierunku rzutu nie może przekraczać 1:1000 (0.1%).
- 32.12 Oznaczenia sektora:

- 32.12.1 Z wyjątkiem rzutu oszczepem, sektor powinien być oznaczony białymi liniami o szerokości 50 mm tworząc kąt $34,92^\circ$ w taki sposób, że wewnętrzne krawędzie linii, gdyby były przedłużone, przechodziłyby przez środek koła.

Uwaga: Sektor o kącie $34,92^\circ$ może być dokładnie wyznaczony poprzez odmierzenie od środka koła, na liniach ograniczających sektor, odcinków o długości 20 m, a punkty będące końcami tych odcinków powinny być odległe od siebie o $12\text{ m} \pm 0,05\text{ m}$ ($20\text{ m} \times 0,60\text{ m}$). Zatem na każdy 1 m od środka koła odległość w poprzek zwiększa się o 0,60 m.

- 32.12.2 W rzucie oszczepem sektor należy wyznaczyć białymi liniami o szerokości 50 mm w taki sposób, że wewnętrzne krawędzie tych linii, gdyby były przedłużone, przechodziłyby przez dwa przecięcia wewnętrznych krawędzi łuku i równoległych linii wyznaczających rozbieg i przecinałyby się w środku okręgu, którego częścią jest łuk (patrz Rysunek (e) TR32). Kąt sektora wynosi zatem $28,96^\circ$.

Sektor powinien mieć równą powierzchnię, wystarczająco miękką, aby zapewnić, że miejsce początkowego upadku sprzętu może być wyraźnie ustalone przez sędziów. Powierzchnia sektora nie powinna pozwalać sprzętowi na odbicie się do tyłu, co stwarza ryzyko, że punkt pomiaru zostanie zatarty.

Próby

- 32.13 W pchnięciu kulą, rzucie dyskiem i rzucie młotem sprzęt jest wyrzucany z koła, a w rzucie oszczepem z rozbiegu. W przypadku prób wykonywanych z koła, zawodnik powinien rozpocząć swoją próbę z pozycji stacjonarnej wewnątrz koła. Zawodnik może dotknąć wewnętrznej strony obręczy. W przypadku pchnięcia kulą, zawodnik może również dotknąć wewnętrznej strony progu opisanego w art. TR 33.2.

Nie ma ograniczeń co do tego, w jaki sposób lub z którego kierunku zawodnik może wejść do koła, a w przypadku pchnięcia kulą nie ma ograniczeń co do kontaktu z progiem podczas wejścia. Istotnym wymogiem jest to, że po wejściu do koła zawodnik musi przyjąć pozycję stacjonarną przed rozpoczęciem swojej próby.

Pozycja stacjonarna oznacza, że zawodnik, który wszedł do koła, aby wykonać swoją próbę, przed jej wykonaniem, przyjmuje postawę, w której obie stopy jednocześnie nieruchomo dotykają podłoża wewnątrz koła i nie mają kontaktu z górną częścią obręczy lub podłożem na zewnątrz. Taki kontakt musi być wystarczająco długi, aby był widoczny dla sędziów. Nie ma wymogu, aby ramiona lub ręce lub inne części ciała zawodnika były nieruchome.

- 32.14 Próbę uważa się za nieważną, jeśli w czasie jej wykonywania zawodnik:

- 32.14.1 Wypycha kulę lub wyrzuca oszczep w sposób inny niż jest to dopuszczone art. TR 33.1 i TR 38.1;
- 32.14.2 po wejściu do koła i rozpoczęciu wykonywania próby, dotyka jakąkolwiek częścią ciała górnej powierzchni (lub górnej wewnętrznej krawędzi) obręczy lub podłoża na zewnątrz koła;

Uwaga: Jednakże nie będzie uznane za błąd, jeśli dotknięcie następuje podczas pierwszego obrotu w miejscu znajdującym się całkowicie za białą linią, która jest narysowana na zewnątrz koła przebiegając przez teoretyczny środek koła. Nie jest również błędem, gdy w którymkolwiek momencie nastąpi dotknięcie, w tym również dotknięcie górnej powierzchni progu lub – w przypadku rzutu oszczepem – dotknięcie linii łuku lub linii wyznaczających rozbieg, przez luźną część buta (np. sznurówkę), lub odzieży lub przez inny przedmiot (np. czapkę), który znajdował się na zawodniku w momencie rozpoczęcia próby i odcepił się od zawodnika podczas próby lub po niej.

- 32.14.3 w pchnięciu kulą, dotyka jakąkolwiek częścią ciała jakiegokolwiek części progu, innej niż jego wewnętrzna powierzchnia (z wyłączeniem jego górnej krawędzi, która jest uważana za część górnej powierzchni);
- 32.14.4 w rzucie oszczepem, dotyka jakąkolwiek częścią ciała linii, które wyznaczają rozbieg lub podłoża na zewnątrz.

Uwaga (i): Rzut będzie uznany za nieważny, jeżeli dysk lub głowica młota uderzy w dalszą stronę klatki (lewą stronę dla zawodnika praworęcznego, gdy jest zwrócony w stronę sektora rzutów lub prawą stronę dla zawodnika leworęcznego, gdy jest zwrócony w stronę sektora rzutów) po wypuszczeniu sprzętu.

Uwaga (ii): Nie będzie uznane za błąd, jeśli dysk lub jakakolwiek część młota uderzy w bliższą stronę klatki (prawą stronę dla zawodnika praworęcznego, gdy jest zwrócony w stronę sektora rzutów lub lewą stronę dla zawodnika leworęcznego, gdy jest zwrócony w stronę sektora rzutów) po wypuszczeniu sprzętu, a następnie wylądaje w obrębie sektora rzutów poza granicami klatki, pod warunkiem, że nie zostanie naruszony żaden inny przepis, w tym art. TR 32.10.

Doprecyzowuje się, że górne wewnętrzne krawędzie obręczy koła i progu są uważane za część odpowiednio górnej części obręczy i górnej części progu. Oznacza to, że w przypadku kontaktu zawodnika z górną wewnętrzną krawędzią obręczy lub progu, zostanie on uznany za zawodnika, który popełnia błąd.

Dodanie uwagi do art. TR 32.14.2 w zakresie pierwszego obrotu dotyczy technik obrotowych stosowanych przez zawodników w pchnięciu kulą, rzucie dyskiem lub rzucie młotem. Należy interpretować to, że jakiegokolwiek "przypadkowe" dotknięcie górnej części obręczy lub powierzchni na zewnątrz w odniesieniu do tylnej połowy koła podczas pierwszego obrotu nie powinno być samo w sobie uważane za błąd. To uzupełnienie potwierdza, że intencją art. 32.14.2 jest trzymanie się celu, dla którego została wyznaczona granica koła, poprzez pozostawanie zawodnika w jego obrębie aż do momentu prawidłowego opuszczenia koła. Dlatego też, o ile nie doszło do utraty równowagi, krytyczne znaczenie ma wyłącznie pozycja stóp / butów. Nie jest istotne czy górna powierzchnia obręczy lub podłoża na zewnątrz koła lub górna powierzchnia progu zostały dotknięte luźną sznurówką lub tego typu przedmiotem lub np. czapką lub elementem biżuterii, które odczepiły się od zawodnika podczas wykonywania próby.

Granice klatki są określone jako granica utworzona przez klatkę i bramy, gdy są ustawione, uzupełnione teoretyczną linią prostą poprowadzoną między końcami klatki/bram najbliższej sektora rzutów.

- 32.15 Zawodnik może przerwać rozpoczętą próbę pod warunkiem, że w trakcie jej wykonywania nie zostały naruszone przepisy danej konkurencji, może położyć sprzęt wewnątrz lub na zewnątrz koła lub rozbiegu i może opuścić koło lub rozbieg.

Uwaga: Wszystkie działania dozwolone przez ten paragraf są wliczane do limitu czasu próby podanego w art. TR 25.17.

Nie ma ograniczeń co do tego, w jaki sposób lub w jakim kierunku zawodnik może opuścić koło lub rozbieg, jeśli się na to zdecyduje. Istotnym wymogiem jest, aby żaden inny przepis nie został naruszony.

- 32.16 Próbę należy uznać za nieważną, jeżeli kula, dysk, głowica młota lub grot oszczepu lądując ma pierwszy kontakt z linią sektora, podłożem lub jakimkolwiek obiektem (innym niż klatka, o czym mowa w uwadze (ii) do art. TR 32.14) poza linią sektora.

Należy zauważyć, że pozycja linki młota lub uchwytu nie ma znaczenia. Na przykład linka mogłaby wylądować lub leżeć na linii sektora lub poza nią i nie miałoby to znaczenia, pod warunkiem, że

głowica wylądowała prawidłowo. To samo dotyczy określenia punktu, z którego dokonywany jest pomiar zgodnie z art. TR 32.20.1.

32.17. Próba jest nieważna, jeżeli zawodnik opuści koło lub rozbieg zanim sprzęt dotknie podłoża lub

32.17.1 dla rzutów wykonywanych z koła, jeśli podczas opuszczania koła pierwszy kontakt zawodnika z górną powierzchnią obręczy lub podłożem poza kołem nie znajduje się całkowicie za białą linią, która jest narysowana na zewnątrz koła i przebiega, teoretycznie, przez środek koła;

Uwaga: Pierwszy kontakt z górną powierzchnią obręczy lub podłożem poza kołem uważa się za opuszczenie koła.

32.17.2 w przypadku rzutu oszczepem, jeśli podczas opuszczania rozbiegu pierwszy kontakt zawodnika z liniami równoległymi lub podłożem na zewnątrz rozbiegu nie znajduje się całkowicie za białą linią łuku lub liniami poprowadzonymi od krańców łuku pod kątem prostym do linii równoległych. Po tym jak sprzęt dotknie podłoża, uznaje się, że zawodnik prawidłowo opuścił rozbieg, gdy zetknie się z linią lub znajdzie się za linią (teoretyczną linią wskazaną przez znaczniki znajdujące się obok rozbiegu) wyznaczoną w poprzek rozbiegu, cztery metry za punktami końcowymi łuku rzutowego. Jeżeli zawodnik znajduje się za tą linią i wewnątrz rozbiegu w momencie, gdy sprzęt dotknie podłoża, uznaje się, że opuścił rozbieg prawidłowo.

Drugie i trzecie zdanie w art. TR 32.17.2 mają na celu przyspieszenie procesu sędziowania, a nie stworzenie dodatkowej metody określania błędu zawodnika. Celem "znaków 4 m" jest wyłącznie umożliwienie sędziom podniesienia białej chorągiewki i rozpoczęcie pomiaru próby, gdy zawodnik cofnie się za ten punkt (w taki sam sposób, jak zrobiłby to, gdyby w innym przypadku prawidłowo opuścił rozbieg). Jedynym wymogiem jest to, że nie ma innego powodu do uznania próby za nieważną i że sprzęt dotknął podłoża przed podniesieniem białej chorągiewki. Jeśli zawodnik z jakiegokolwiek powodu nie przekroczy "4 m" podczas wykonywania rzutu, chorągiewka może zostać podniesiona po wylądowaniu sprzętu.

32.18 Po każdym rzucie, sprzęt powinien być odnoszony z powrotem do obszaru obok koła lub rozbiegu i nigdy nie powinien być odrzucany.

Pomiar odległości

32.19 We wszystkich konkurencjach rzutowych, odległości powinny być zapisywane z dokładnością do 0,01 m poniżej zmierzonej odległości, jeśli zmierzona odległość nie jest całym centymetrem.

32.20 Pomiaru każdego rzutu należy dokonywać natychmiast po każdej ważnej próbie (lub po natychmiastowym ustnym proteście złożonym na podstawie art. TR 8.5) od najbliższego śladu pozostawionego w podłożu przy pierwszym kontakcie przez:

32.20.1 kulę, dysk lub głowicę młota do wewnętrznej strony obręczy koła wzdłuż linii przechodzącej przez środek koła

32.20.2 grot oszczepu do wewnętrznej krawędzi łuku, wzdłuż linii przechodzącej przez środek okręgu, którego częścią jest łuk.

Dopóki nie zostaną naruszone żadne przepisy, każda próba musi zostać zmierzona, niezależnie od osiągniętej odległości, z tego powodu, że kolejne zmierzone próby mogą mieć decydujące znaczenie przy ustalaniu kolejności lub ustalaniu, czy zawodnik przejdzie do kolejnych rund.

Z wyjątkiem sytuacji, gdy stosowany jest art. TR 8.5, w normalnej praktyce żadna próba, podczas której naruszono przepisy nie powinna być mierzona. Sędziowie powinni ostrożnie kierować się

własnym uznaniem przy stosowaniu alternatywnych praktyk i zazwyczaj tylko w szczególnych przypadkach.

Jeżeli nie stosuje się pomiaru wideo, dla każdej ważnej próby znacznik (zwykle metalowy) powinien być umieszczony w pozycji pionowej w miejscu śladu najbliższego łukowi pozostawionego przez sprzęt w sektorze. Znacznik należy przełożyć przez pętlę na końcu metalowej taśmy z podziałką, tak aby "zero" znalazło się na śladzie. Taśmę należy naciągnąć poziomo uważając, aby nie umieścić jej na żadnym wzniesieniu podłoża.

33. Pchnięcie kulą

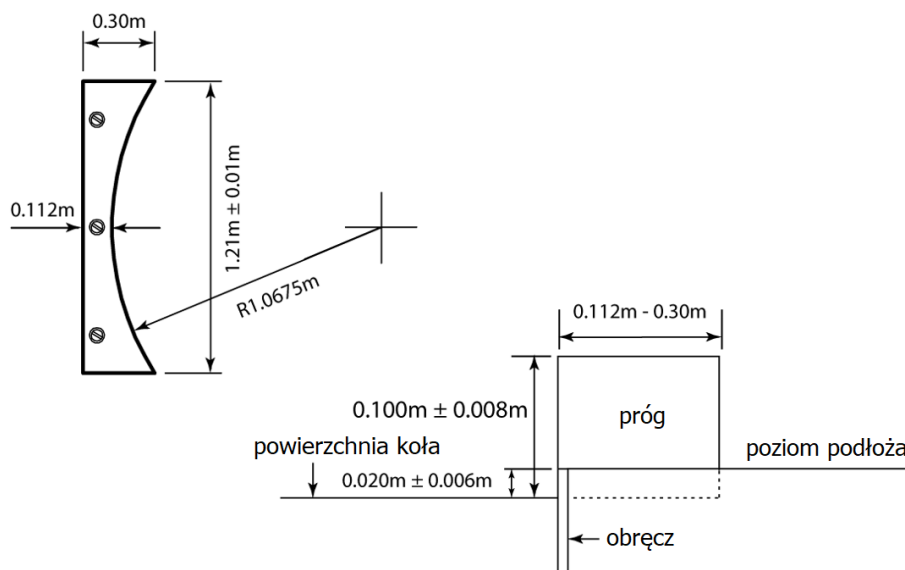
Zawody

33.1. Kulę należy wypychać od barku tylko jedną ręką. W momencie, gdy zawodnik przyjmuje postawę w kole do rozpoczęcia pchnięcia, kula powinna dotykać lub znajdować się w bliskiej odległości od szyi lub brody, a ręka nie może być opuszczona poniżej tej pozycji podczas pchnięcia. Kula nie może być cofnięta za linię barków.

Uwaga: Techniki z przewrotem w płaszczyźnie pionowej (cartwheeling) nie są dozwolone.

Próg

33.2 Próg musi być biały, wykonany z drewna lub innego odpowiedniego materiału, w kształcie łuku, tak aby jego wewnętrzna powierzchnia pokrywała się z wewnętrzną krawędzią obręczy koła i była prostopadła do powierzchni koła. Powinien być umieszczony tak, aby jego środek pokrywał się z linią środkową sektora (patrz rysunek (a) TR 32) i powinien być mocno przytwierdzony do podłoża lub betonu otaczającego koło.



Rysunek TR33 – Próg (widok z góry i z boku)

Uwaga: Progi zgodne ze specyfikacją World Athletics z lat 1983/84 są nadal akceptowane.

33.3 Próg powinien mieć szerokość od 0,112 m do 0,30 m, cięciwę $1,21 \text{ m} \pm 0,01 \text{ m}$ dla łuku o tym samym promieniu co koło i wysokość $0,10 \text{ m} \pm 0,008 \text{ m}$ w stosunku do poziomu wnętrza koła przylegającego do progu.

Kula

33.4 Kula musi być wykonana z litego żelaza, mosiądzu lub innego metalu nie miększego niż mosiądz, albo składać się z powłoki wykonanej z takiego metalu wypełnionej ołowiem lub innym stałym materiałem. Musi mieć kształt kulisty, a jej powierzchnia musi być gładka. Kula nie może zawierać żadnych luźnych elementów.

Informacja dla producentów: aby powierzchnia była gładka, średnia wysokość nierówności powierzchni musi być mniejsza niż 1,6 μm , tj. klasa gładkości N7 lub lepsza.

33.5 Kula powinna być zgodna z następującymi specyfikacjami:

Minimalna masa dla dopuszczenia do zawodów i uznania rekordu:

masa	3,000 kg	4,000 kg	5,000 kg	6,000 kg	7,260 kg
min. średnica	85 mm	95 mm	100 mm	105 mm	110 mm
maks. średnica	110 mm	110 mm	120 mm	125 mm	130 mm

Komisja sędziowska

W przypadku zawodów pchnięcia kulą zaleca się, aby przydzielić dostępnych sędziów w następujący sposób:

- a. Sędzia główny będzie czuwał nad całością konkurencji.
- b. Dwóch sędziów sprawdzających, czy pchnięcie zostało wykonane prawidłowo i mierzących próbę. Jeden musi być wyposażony w dwie chorągiewki - białą, aby wskazać, czy próba jest ważna i czerwoną, jeśli jest nieważna. Kiedy pchnięcie zostało zmierzone, zaleca się, aby sędzia stał w kole trzymając czerwoną chorągiewkę, podczas gdy sprzęt jest odnoszony i sektor jest przygotowywany. Zamiast tego w kole może być umieszczony pacholek. (W niektórych zawodach pozycja ta jest zajmowana przez sędziego głównego konkurencji).
Tam, gdzie EDM nie jest używany, drugi sędzia powinien rozciągnąć i trzymać taśmę pomiarową w taki sposób, aby przechodziła ona przez środek koła.
- c. Sędzia bezpośrednio po rzucie umieszczający znacznik wskazujący punkt, z którego ma być mierzona próba.
- d. Sędzia ustawiający wskaźnik/pryzmat w miejscu, w którym został umieszczony znacznik upewniając się, że zero taśmy znajduje się na śladzie.
- e. Sędzia odpowiedzialny za odnoszenie sprzętu na stojak lub umieszczający go w rynnie zwrotnej.
- f. Sędzia – zapisujący wyniki w protokole i wywołujący każdego zawodnika (i wywołujący zawodnika, który ma być następny).
- g. Sędzia odpowiedzialny za tablicę (próba-numer-wynik).
- h. Sędzia odpowiedzialny za zegar wskazujący zawodnikom, że mają określony czas na wykonanie swojej próby.
- i. Sędzia odpowiedzialny za zawodników.
- j. Sędzia odpowiedzialny za stanowisko ze sprzętem.

Uwaga (i): Jest to tradycyjne/podstawowe ustawienie sędziów. Na ważnych zawodach, gdzie używane są elektroniczny system rejestrowania wyników i elektroniczne tablice wyników, wymagany jest przeszkolony zespół. W tych przypadkach, przebieg i wyniki konkurencji technicznych są odnotowywane zarówno przez sędziego protokolanta, jak i przez elektroniczny system rejestrowania wyników.

Uwaga (ii): Sędziowie i sprzęt muszą być usytuowani w taki sposób, aby nie przeszkadzać zawodnikom w wykonaniu próby ani nie ograniczać widoku widzom.

34. Rzut dyskiem

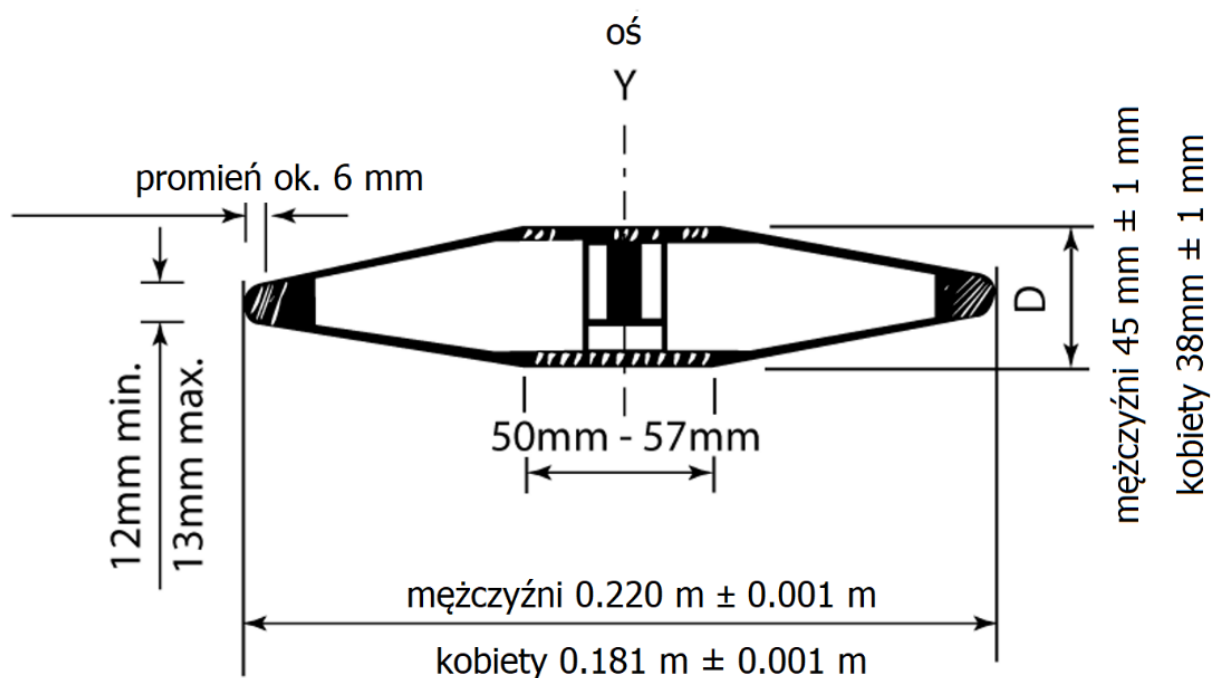
Dysk

34.1. Korpus dysku może być lity lub wydrążony i powinien być wykonany z drewna lub innego odpowiedniego materiału, z metalową obręczą, której krawędź powinna być zaokrąglona. Przekrój poprzeczny krawędzi powinien być wycinkiem koła o promieniu około 6 mm. Pośrodku płaszczyzn bocznych mogą być umieszczone okrągłe płytki. Płytki muszą być ciasno osadzone tak by niemożliwa była ich rotacja. Dysk może również być wykonany bez metalowych płytek, pod warunkiem że odpowiadające im powierzchnie są płaskie, a jego całkowita masa i wymiary są zgodne z obowiązującymi specyfikacjami. Dysk nie może zawierać żadnych luźnych elementów.

Każda strona dysku powinna być identyczna i pozbawiona wgłębień, wypukłości lub ostrych krawędzi. Boki powinny zwężać się, od dowolnego punktu okrągu o promieniu od 25 mm do 28,5 mm, wzdłuż linii prostej przechodzącej od środka dysku do początku krzywizny obręczy.

Profil dysku należy zaprojektować w następujący sposób. Od początku krzywizny obręczy grubość dysku wzrasta regularnie aż do maksymalnej grubości D . Ta maksymalna wartość jest osiągnięta w odległości od 25 mm do 28,5 mm od osi Y dysku. Od tego miejsca do osi Y grubość dysku jest stała. Górna i dolna strona dysku muszą być identyczne. Ponadto dysk musi być symetryczny pod względem obrotu wokół osi Y .

Dysk, łącznie z powierzchnią obręczy, nie może mieć chropowatości, a wykończenie musi być gładkie (patrz przepis TR33.4) i jednolite na całej powierzchni.



Rysunek TR34 – Dysk

34.2 Dysk powinien odpowiadać następującym specyfikacjom:

Minimalna masa dla dopuszczenia do zawodów i do zatwierdzenia rekordu				
	1,000 kg	1,500 kg	1,750 kg	2,000 kg
Średnica zewnętrzna metalowej obręczy				
Minimum	180 mm	200 mm	210 mm	219 mm
Maksimum	182 mm	202 mm	212 mm	221 mm
Średnica płytki metalowej lub płaskiej części środkowej				
Minimum	50 mm	50 mm	50 mm	50 mm
Maksimum	57 mm	57 mm	57 mm	57 mm
Grubość płytki metalowej lub płaskiej części środkowej				
Minimum	37 mm	38 mm	41 mm	44 mm
Maksimum	39 mm	40 mm	43 mm	46 mm
Grubość metalowej obręczy (6 mm od krawędzi)				
Minimum	12 mm	12 mm	12 mm	12 mm
Maksimum	13 mm	13 mm	13 mm	13 mm

Komisja sędziowska

W przypadku zawodów rzutu dyskiem zaleca się, aby przydzielić dostępnych sędziów w następujący sposób:

- a. Sędzia główny będzie czuwał nad całością konkurencji.
- b. Dwóch sędziów sprawdzających, czy pchnięcie zostało wykonane prawidłowo i mierzących próbę. Jeden musi być wyposażony w dwie chorągiewki - białą, aby wskazać, czy próba jest ważna i czerwoną, jeśli jest nieważna. Kiedy rzut został zmierzony, zaleca się, aby sędzia stał w wejściu do klatki trzymając czerwoną chorągiewkę, podczas gdy sprzęt jest odnoszony i sektor jest przygotowywany. Zamiast tego w tym miejscu może być umieszczony pacholek. (W niektórych zawodach pozycja ta jest zajmowana przez sędziego głównego konkurencji). Tam, gdzie EDM nie jest używany, drugi sędzia powinien rozciągnąć i trzymać taśmę pomiarową w taki sposób, aby przechodziła ona przez środek koła.
- c. Sędzia bezpośrednio po rzucie umieszczający znacznik wskazujący punkt, z którego ma być mierzona próba. Jeśli sprzęt wylądował poza sektorem, to ten sędzia, albo sędzia ze wskaźnikiem/pryzmatem (którykolwiek z nich jest bliżej linii) powinien to zasygnalizować trzymając wyciągniętą rękę. Żadne sygnalizowanie nie jest wymagane dla ważnej próby.
- d. Sędzia ustawiający wskaźnik/pryzmat w miejscu, w którym został umieszczony znacznik upewniając się, że zero taśmy znajduje się na śladzie.
- e. Jeden lub więcej sędziów odpowiedzialnych za odnoszenie sprzętu na stojak lub umieszczanie go w urządzeniu do odwożenia. Gdy do pomiaru używana jest taśma, jeden z tych sędziów powinien zadbać, aby taśma była napięta, aby zapewnić prawidłowy pomiar.
- f. Sędzia – zapisujący wyniki w protokole i wywołujący każdego zawodnika (i wywołujący zawodnika, który ma być następny).
- g. Sędzia odpowiedzialny za tablicę (próba-numer-wynik).
- h. Sędzia odpowiedzialny za zegar wskazujący zawodnikom, że mają określony czas na wykonanie swojej próby.
- i. Sędzia odpowiedzialny za zawodników.
- j. Sędzia odpowiedzialny za stanowisko ze sprzętem.

Uwaga (i): Jest to tradycyjne/podstawowe ustawienie sędziów. Na ważnych zawodach, gdzie używane są elektroniczny system rejestrowania wyników i elektroniczne tablice wyników, wymagany jest przeszkolony zespół. W tych przypadkach, przebieg i wyniki konkurencji technicznych są odnotowywane zarówno przez sędziego protokolanta, jak i przez elektroniczny system rejestrowania wyników.

Uwaga (ii): Sędziowie i sprzęt muszą być usytuowani w taki sposób, aby nie przeszkadzać zawodnikom w wykonaniu próby ani nie ograniczać widoku widzom.

Uwaga (iii): Musi być przewidziane miejsce na wskaźnik wiatru aby wskazywał kierunek i siłę wiatru.

35. Klatka do rzutów dyskiem

35.1 Wszystkie rzuty dyskiem należy wykonywać zza ogrodzenia lub z klatki, aby zapewnić bezpieczeństwo widzów, sędziów i zawodników. Klatka określona w niniejszym przepisie jest przeznaczona do stosowania, gdy konkurs odbywa się na płycie stadionu z innymi konkurencjami odbywającymi się w tym samym czasie lub gdy konkurs odbywa się poza płytą stadionu z obecnością widzów. Porad w tym zakresie udzielają na żądanie związku krajowe lub biuro World Athletics.

Uwaga (i): Klatka do rzutu młotem, opisana w art. TR 37, może być również używana do rzutu dyskiem, albo poprzez zainstalowanie koncentrycznych wkładek o wymiarach 2,135 / 2,50 m, albo poprzez użycie przedłużenia wrót tej klatki z oddzielnym kołem do rzutu dyskiem zainstalowanym przed kołem do rzutu młotem.

Uwaga (ii): Ruchome wrota klatki do rzutu młotem mogą być wykorzystane do ograniczenia strefy zagrożenia, gdy klatka jest używana do rzutu dyskiem.

35.2 Klatka powinna być zaprojektowana, wykonana i utrzymywana tak, aby była w stanie zatrzymać 2-kilogramowy dysk poruszający się z prędkością do 25 metrów na sekundę. Ustawienie musi być takie, aby nie było niebezpieczeństwa rykoszetu lub odbicia się dysku w kierunku zawodnika lub ponad klatką. Można zastosować klatkę dowolnej konstrukcji, pod warunkiem spełnienia wszystkich wymagań niniejszego przepisu.

35.3 Klatka musi być ustawiona w kształcie litery U, jak pokazano na rysunku TR 35. Szerokość wylotu klatki musi wynosić 6m. Wylot klatki musi znajdować się w odległości 7 m od środka koła. Krańcowe punkty wylotu o szerokości 6m muszą stać się wewnętrzną granicą siatki. Wysokość segmentów klatki lub luźno wiszącej siatki w jej najniższym miejscu musi wynosić co najmniej 4 m i wysokość segmentów musi wynosić co najmniej 6m po każdej stronie na 3 m najbliższe wylotowi klatki.

W konstrukcji klatki muszą być wykonane zabezpieczenia uniemożliwiające przedostanie się dysku poprzez złącza klatki lub siatki, pod panelami klatki lub pod luźno wiszącą siatką.

Uwaga (i): Rozmieszczenie tylnych paneli/siatki nie jest istotne, pod warunkiem, że siatka znajduje się w odległości co najmniej 3,00m od środka koła.

Uwaga (ii): Innowacyjne konstrukcje, które zapewniają taki sam lub lepszy stopień ochrony i nie zwiększają strefy zagrożenia w porównaniu z konwencjonalnymi konstrukcjami, mogą uzyskać certyfikat World Athletics.

Uwaga (iii): Część klatki, szczególnie wzdłuż bieżni, może być wydłużona i/lub wyposażona w ruchome wrota, i/lub zwiększona jej wysokość, aby zapewnić większą ochronę zawodnikom startującym na sąsiadującej z klatką bieżni podczas zawodów w rzucie dyskiem.

Siatka musi być zamocowana w taki sposób, aby szerokość wylotu była taka sama na każdej wysokości siatki. Dotyczy to również wrót, gdy są ustawione w pozycji zgodnej z art. TR 37.4 Uwaga (ii).

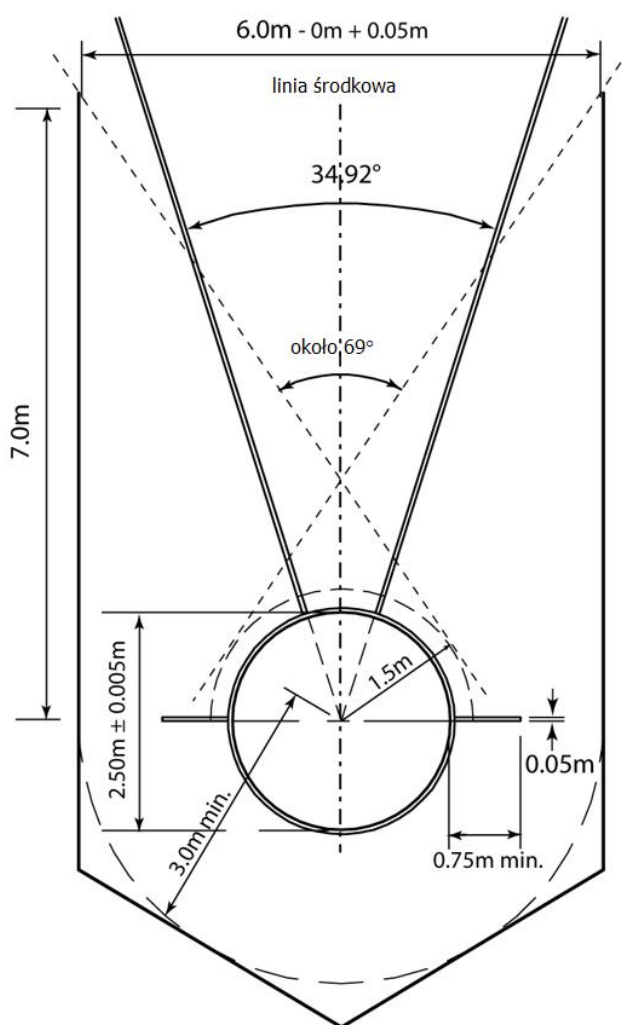
35.4 Siatka klatki może być wykonana z odpowiedniego sznurka z włókien naturalnych lub syntetycznych albo z drutu stalowego o dużej wytrzymałości. Maksymalny rozmiar oczek wynosi 45 mm w przypadku siatki sznurowej i 50 mm w przypadku siatki z drutu stalowego.

Uwaga: Więcej specyfikacji dotyczących siatek i procedur kontroli bezpieczeństwa jest określonych w podręczniku World Athletics Track and Field Facilities Manual.

- 35.5 Maksymalny sektor zagrożenia dla rzutów dyskiem z tej klatki wynosi około 69° , gdy startują zarówno prawo- jak i leworęczni zawodnicy w tym samym konkursie (obliczono przy założeniu, że dysk jest wypuszczany z okręgu o promieniu 1,5 m). Pozycja i ustawienie klatki na płycie boiska ma zatem kluczowe znaczenie dla jej bezpiecznego użytkowania.

Uwaga (i): Metoda stosowana do wyznaczania strefy zagrożenia jest zilustrowana na rysunku TR 35.

Uwaga (ii): Na każdym obiekcie należy przygotować plan strefy zagrożenia do wywieszenia w miejscu rozgrywania zawodów, plan, który wyznacza strefę zagrożenia dla każdej klatki z uwzględnieniem jej lokalizacji i ustawienia.



Rysunek TR35 - Klatka tylko do rzutu dyskiem

36. Rzut młotem

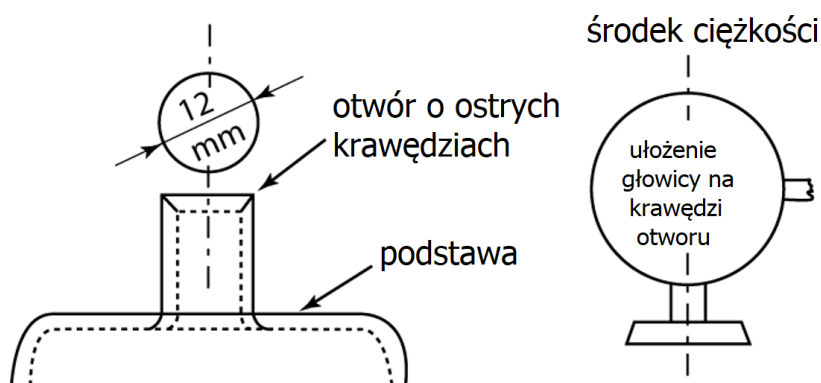
Zawody

- 36.1 Zawodnik przyjmując pozycję startową przed wstępnymi wymachami lub obrotami, może położyć głowicę młota wewnątrz lub na zewnątrz koła.
- 36.2 Nie należy uznawać próby za nieważną, jeżeli głowica młota dotknie ziemi wewnątrz lub na zewnątrz koła lub górnej powierzchni obręczy koła. Zawodnik może przerwać wykonywanie próby i rozpocząć ją ponownie, jeśli pozostałe przepisy nie zostaną naruszone.
- 36.3 W przypadku rozpadnięcia się młota podczas wyrzutu lub w czasie lotu w powietrzu, próby takiej nie uważa się za nieważną, pod warunkiem, że została wykonana zgodnie z przepisami niniejszego artykułu. Jeżeli wskutek rozpadnięcia się młota zawodnik stracił równowagę i naruszył któryś z przepisów niniejszego artykułu, nie uważa się takiej próby za nieważną. W obydwu przypadkach zawodnikowi przyznaje się prawo powtórzenia próby.

Młot

- 36.4 Młot powinien składać się z trzech głównych części: metalowej głowicy, linki i uchwytu.
- 36.5 Głowica musi być wykonana z litego żelaza, mosiądzu lub innego metalu nie miększego niż mosiądz, albo składać się z powłoki wykonanej z takiego metalu wypełnionej ołowiem lub innym stałym materiałem.

Środek ciężkości głowicy musi znajdować się nie dalej niż 6mm od środka sfery, tzn. musi być możliwość wyważenia głowicy bez linki i uchwytu na obręczy o średnicy 12 mm o poziomych ostrych krawędziach (patrz rysunek (a) TR 36). Jeśli używa się głowicy z wypełnieniem, to musi być ono umieszczone w taki sposób, aby nie przesunęło się i żeby było spełnione wymaganie dotyczące środka ciężkości. Młot nie może zawierać żadnych luźnych elementów.

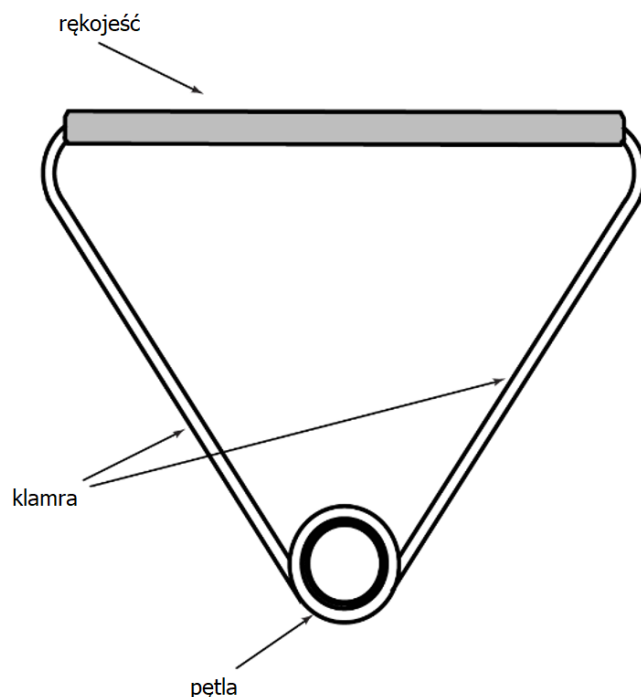


Rysunek (a) TR 36 - Proponowany przyrząd do badania środka ciężkości głowicy młota

- 36.6. Linka musi być pojedynczym, nieprzerwanym i prostym odcinkiem sprężystego drutu stalowego o średnicy nie mniejszej niż 3mm i nie może znacząco rozciągać się podczas rzutu. Linka może być z jednego lub z obu końców zakończona pętlą służącą do jej zamocowania. Linkę należy zamocować do głowicy za pomocą sworznia zwykłego lub osadzonego na łożysku kulkowym.

Uwaga : Dopuszczalne jest wykorzystanie małego fragmentu winylowej tulejki o długości 50 mm i wewnętrznej średnicy 5 mm do zakrycia wygiętych końców linki.

- 36.7 Uchwyt musi być sztywny i pozbawiony jakichkolwiek połączeń zawiasowych. Całkowite odkształcenie uchwytu wskutek działania obciążenia o wartości 3,8 kN nie może przekraczać 3 mm. Uchwyt musi być połączony z linką w taki sposób, żeby nie mógł się obracać wewnątrz pętli linki, co zwiększałoby całkowitą długość młota. Linka do uchwytu musi być przymocowana za pomocą pętli. Nie można używać sworznia. Uchwyt powinien mieć konstrukcję symetryczną z zakrzywioną lub prostą rękojęcią i/lub kłamrą. Minimalna wytrzymałość uchwytu na zerwanie wynosi 8 kN.



Rysunek (b) TR36 - Typowy uchwyt młota

Uwaga: Dopuszczalne są inne kształty zgodne ze specyfikacjami.

- 36.8 Młot musi być zgodny z następującymi specyfikacjami:

Minimalna masa dla dopuszczenia do zawodów i do zatwierdzenia rekordu					
	3,000 kg	4,000 kg	5,000 kg	6,000 kg	7,260 kg
Długość młota mierzona od wewnętrznej strony uchwytu					
Maksimum	1195 mm	1195 mm	1200 mm	1215 mm	1215 mm
Średnica głowicy					
Minimum	85 mm	95 mm	100 mm	105 mm	110 mm
Maksimum	110 mm	110 mm	120 mm	125 mm	130 mm

Uwaga: Waga sprzętu obejmuje całość młota: głowicy, linki i uchwytu.

Komisja sędziowska

W przypadku zawodów rzutu młotem zaleca się, aby przydzielić dostępnych sędziów w następujący sposób:

- a. Sędzia główny będzie czuwał nad całością konkurencji.
- b. Dwóch sędziów sprawdzających, czy pchnięcie zostało wykonane prawidłowo i mierzących próbę. Jeden musi być wyposażony w dwie chorągiewki - białą, aby wskazać, czy próba jest ważna i czerwoną, jeśli jest nieważna. Kiedy rzut został zmierzony, zaleca się, aby sędzia stał w wejściu do klatki trzymając czerwoną chorągiewkę, podczas gdy sprzęt jest odnoszony i sektor jest przygotowywany. Zamiast tego w tym miejscu może być umieszczony pacholek. (W niektórych zawodach pozycja ta jest zajmowana przez sędziego głównego konkurencji). Tam, gdzie EDM nie jest używany, drugi sędzia powinien rozciągnąć i trzymać taśmę pomiarową w taki sposób, aby przechodziła ona przez środek koła.
- c. Sędzia bezpośrednio po rzucie umieszczający znacznik wskazujący punkt, z którego ma być mierzona próba. Jeśli sprzęt wyląduje poza sektorem, to ten sędzia, albo sędzia ze wskaźnikiem/pryzmatem (którykolwiek z nich jest bliżej linii) powinien to zasygnalizować trzymając wyciągniętą rękę. Żadne sygnalizowanie nie jest wymagane dla ważnej próby.
- d. Sędzia ustawiający wskaźnik/pryzmat w miejscu, w którym został umieszczony znacznik upewniając się, że zero taśmy znajduje się na śladzie.
- e. Jeden lub więcej sędziów odpowiedzialnych za odnoszenie sprzętu na stojak lub umieszczanie go w urządzeniu do odwożenia. Gdy do pomiaru używana jest taśma, jeden z tych sędziów powinien zadbać, aby taśma była napięta, aby zapewnić prawidłowy pomiar.
- f. Sędzia – zapisujący wyniki w protokole i wywołujący każdego zawodnika (i wywołujący zawodnika, który ma być następny).
- g. Sędzia odpowiedzialny za tablicę (próba-numer-wynik).
- h. Sędzia odpowiedzialny za zegar wskazujący zawodnikom, że mają określony czas na wykonanie swojej próby.
- i. Sędzia odpowiedzialny za zawodników.
- j. Sędzia odpowiedzialny za stanowisko ze sprzętem.

Uwaga (i): Jest to tradycyjne/podstawowe ustawienie sędziów. Na ważnych zawodach, gdzie używane są elektroniczny system rejestrowania wyników i elektroniczne tablice wyników, wymagany jest przeszkolony zespół. W tych przypadkach, przebieg i wyniki konkurencji technicznych są odnotowywane zarówno przez sędziego protokolanta, jak i przez elektroniczny system rejestrowania wyników.

Uwaga (ii): Sędziowie i sprzęt muszą być usytuowani w taki sposób, aby nie przeszkadzać zawodnikom w wykonaniu próby ani nie ograniczać widoku widzom.

37. Klatka do rzutu młotem

37.1 Wszystkie rzuty młotem należy wykonywać z za ogrodzenia lub z klatki, aby zapewnić bezpieczeństwo widzów, sędziów i zawodników. Klatka określona w niniejszym przepisie jest przeznaczona do stosowania, gdy konkurs odbywa się na płycie stadionu z innymi konkurencjami odbywającymi się w tym samym czasie lub gdy konkurs odbywa się poza płytą stadionu z obecnością widzów. Porad w tym zakresie udzielają na żądanie związku krajowe lub biuro World Athletics.

37.2 Klatka powinna być zaprojektowana, wykonana i utrzymywana tak, aby była w stanie zatrzymać 7.260-kilogramową głowicę młota poruszającą się z prędkością do 32 metrów na sekundę. Ustawienie musi być takie, aby nie było niebezpieczeństwa rykoszetu lub odbicia się dysku w kierunku zawodnika lub ponad klatką. Można zastosować klatkę dowolnej konstrukcji, pod warunkiem spełnienia wszystkich wymagań niniejszego przepisu.

37.3 Klatka musi być ustawiona w kształcie litery U, jak pokazano na rysunku (a) TR 37. Szerokość wylotu klatki musi wynosić 6 m. Wylot klatki musi znajdować się w odległości 7 m od środka koła rzutów. Krańcowe punkty wylotu o szerokości 6m muszą stać się wewnętrzną granicą siatki. Wysokość segmentów klatki lub luźno wiszącej siatki w jej najniższym miejscu musi wynosić co najmniej 7m dla paneli/siatki w tylnej części klatki i wysokość segmentów musi wynosić co najmniej 10m po każdej stronie na 2.80 m najbliższych wylotowi klatki przed ruchomymi wrotami.

W konstrukcji klatki muszą być wykonane zabezpieczenia uniemożliwiające przedostanie się młota poprzez złącza klatki lub siatki, pod panelami klatki lub pod luźno wiszącą siatką.

Uwaga (i): Rozmieszczenie tylnych paneli/siatki nie jest istotne, pod warunkiem, że siatka znajduje się w odległości co najmniej 3,50m od środka koła.

Uwaga (ii): Do podparcia siatki w ustawieniu pokazanym na rys. TR 37 może być wykorzystana dowolna liczba słupów.

37.4 U wylotu klatki muszą być zamocowane dwa ruchome segmenty (wrota) o szerokości 2 m każdy, z których jeden będzie będzie zamykany w trakcie wykonywania. Wysokość tych segmentów musi wynosić co najmniej 10 m.

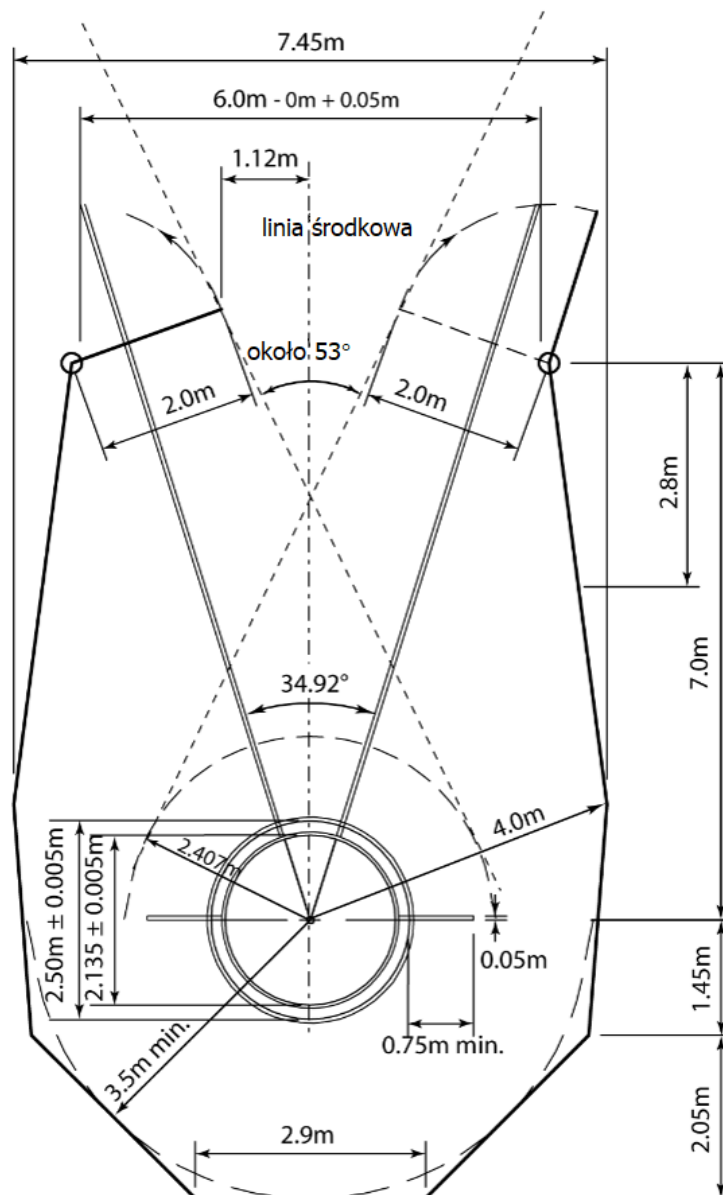
Uwaga (i): Lewy panel jest używany dla zawodników obracających się w kierunku przeciwnym do ruchu wskazówek zegara, a prawy dla zawodników obracających się w kierunku zgodnym z ruchem wskazówek zegara. Ze względu na możliwą potrzebę zmiany z jednego panelu na drugi podczas zawodów, gdy startują zarówno lewo- jak i praworęczni zawodnicy, istotne jest, aby ta zmiana wymagała niewielkiego nakładu pracy i była przeprowadzona w jak najkrótszym czasie.

Uwaga (ii): Pozycja krańcowa obu paneli jest pokazana na rysunku, mimo że tylko jeden panel będzie zamknięty w danym czasie podczas zawodów.

Uwaga (iii): Właściwie ustawiony ruchomy segment musi znajdować się dokładnie w pozycji pokazanej na rysunku. Konstrukcja klatki musi umożliwiać zablokowanie ruchomych segmentów w ich właściwej pozycji. Zaleca się wykonanie na podłożu (czasowego lub stałego) oznakowania ustawienia segmentów, w pozycji właściwej do wykonywania rzutów.

Uwaga (iv): Konstrukcja ruchomych segmentów i sposób ich działania wynika z budowy klatki. Segmenty te mogą być przesuwane, obracane w poziomych lub pionowych osiach albo rozbierane. Wymaga się jedynie, aby ruchomy segment, ustawiony w pozycji właściwej do wykonywania rzutów, w przypadku uderzenia młota zapewniał jego zatrzymanie i nie powodował niebezpieczeństwa przedostania się młota pomiędzy segmentami stałymi i ruchomymi.

Uwaga (v): Innowacyjne konstrukcje, które zapewniają taki sam lub lepszy stopień ochrony i nie zwiększają strefy zagrożenia w porównaniu z konwencjonalnymi konstrukcjami, mogą uzyskać certyfikat World Athletics.



Rysunek (a) TR37 - Klatka do rzutu młotem i dyskiem z koncentrycznymi kołami
(konfiguracja do rzutu młotem dla praworęcznego zawodnika)

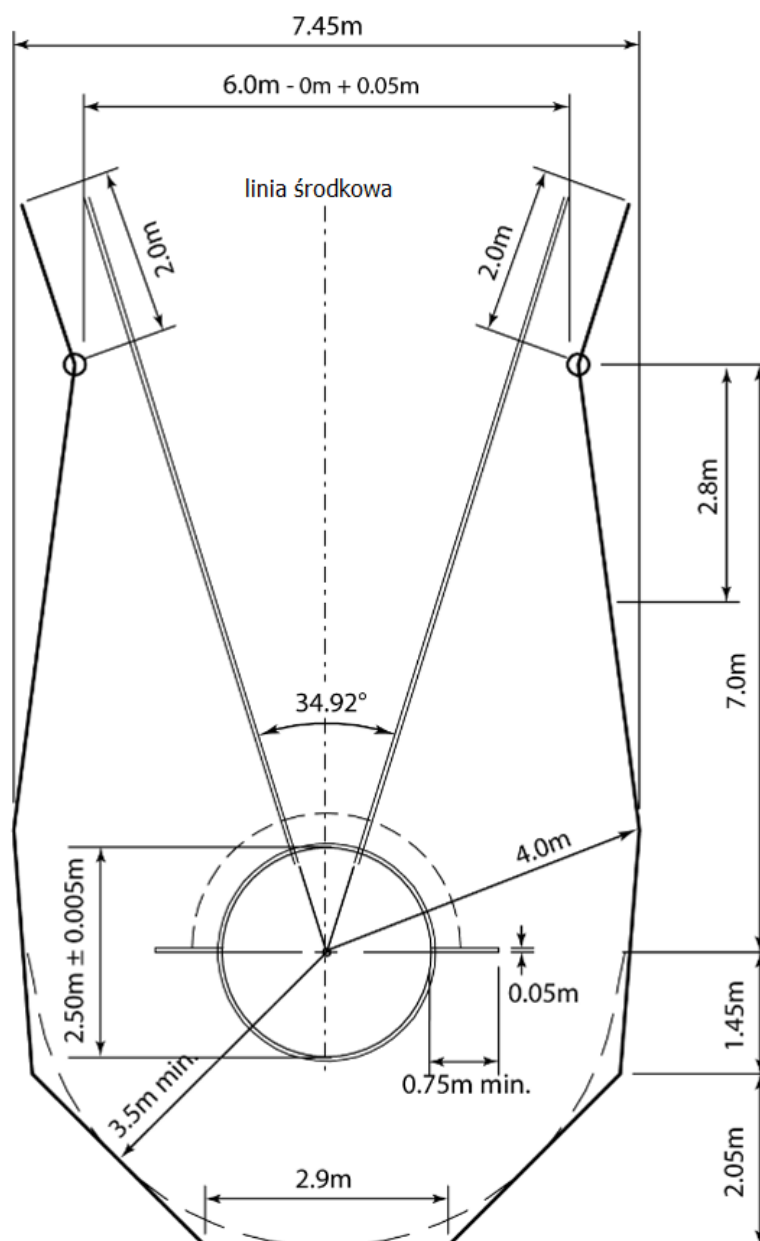
- 37.5 Siatka klatki może być wykonana z odpowiedniego sznurka z włókien naturalnych lub syntetycznych albo z drutu stalowego o dużej wytrzymałości. Maksymalny rozmiar oczek wynosi 45 mm w przypadku siatki sznurowej i 50 mm w przypadku drutu stalowego.

Uwaga: Więcej specyfikacji dotyczących siatek i procedur kontroli bezpieczeństwa jest określonych w podręczniku World Athletics Track and Field Facilities Manual.

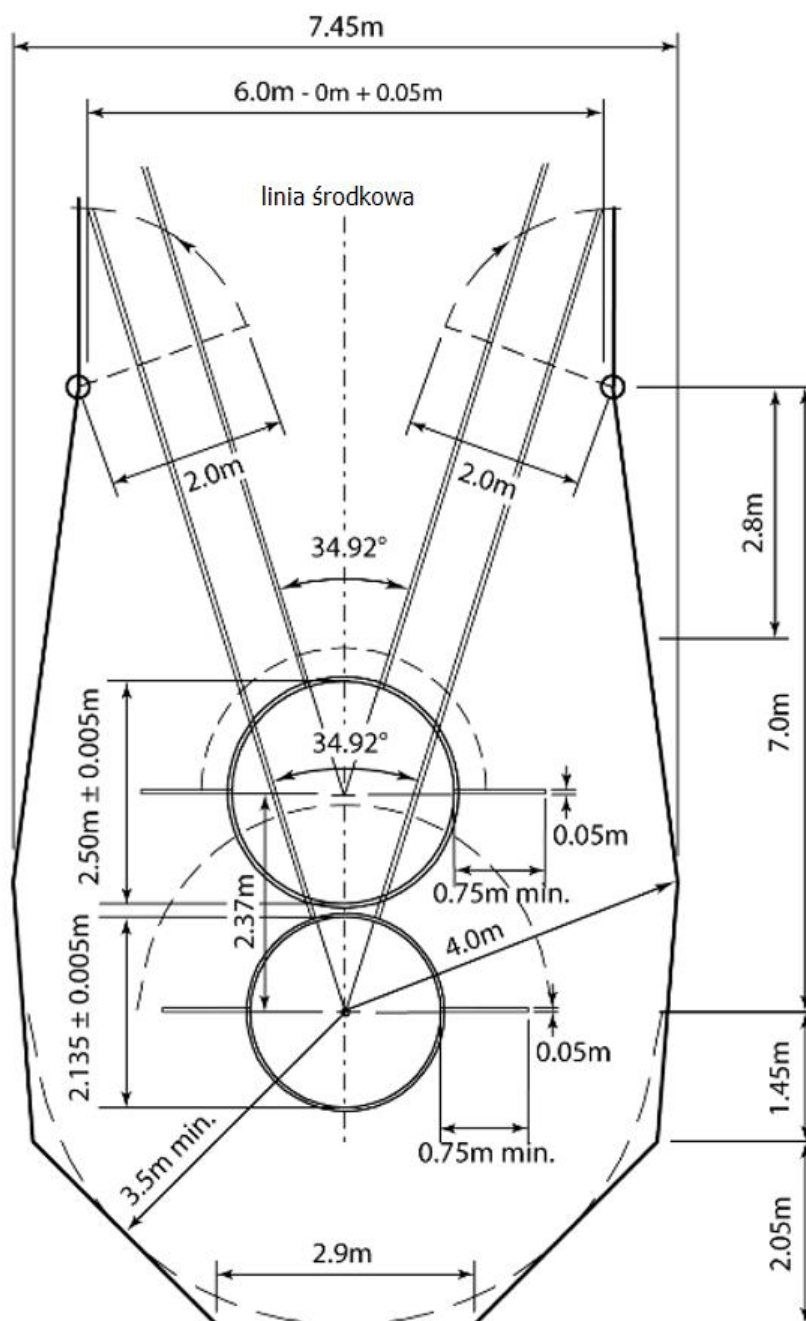
- 37.6 Użycie tej samej klatki do rzutu dyskiem i młotem umożliwi odpowiednią adaptację, której można dokonać na dwa alternatywne sposoby. Najprostsza polega na zastosowaniu pierścienia (wkładki redukcyjnej) 2.135 m/2.50 m w rzucie młotem, ale powoduje to konieczność korzystania z tego samego koła do rzutu młotem i rzutu dyskiem. Klatka do rzutu młotem może być użyta do rzutu dyskiem przez unieruchomienie ruchomych wrót w pozycji klatki otwartej.

W przypadku oddzielnych kół do rzutu młotem i rzutu dyskiem w tej samej klatce, dwa koła muszą być umieszczone jedno za drugim, ze środkami leżącymi na linii środkowej sektora oddalonymi o 2,37 m od siebie i z kołem do dysku z przodu (bliżej wylotu). W takim przypadku ruchome panele będą użyte przy rzucie dyskiem do wydłużenia bocznych stron klatki.

Uwaga: Sposób usytuowania tylnych paneli/luźno wiszącej siatki nie ma znaczenia, pod warunkiem, że siatka oddalona jest co najmniej 3.50 m od środka kół koncentrycznych lub od koła do rzutu młotem w przypadku kół oddzielnych (lub 3.00 m dla klatek z kołami oddzielnymi konstruowanymi wg przepisów sprzed 2004 r., z kołem do rzutu dyskiem z tyłu) (patrz również art. TR 37.4).



Rysunek (b) TR37 - Klatka do rzutu młotem i dyskiem z koncentrycznymi kołami (ustawienie do rzutu dyskiem)



Rysunek (c) TR 37 - Klatka do rzutu młotem i dyskiem z oddzielnymi kołami (Tylko wtedy, gdy koło do dysku znajduje się przed kołem do młota. W rzucie młotem wrota powinny być jak na rysunku (b) TR 37).

37.7 Maksymalny sektor zagrożenia dla rzutów młotem z tej klatki wynosi około 53° , gdy startują zarówno prawo- jak i leworęczni zawodnicy w tym samym konkursie (obliczono przy założeniu, że młot jest wypuszczany z okręgu o promieniu 2.407m). Pozycja i ustawienie klatki na płycie boiska ma zatem kluczowe znaczenie dla jej bezpiecznego użytkowania.

Uwaga (i): Metoda stosowana do wyznaczania strefy zagrożenia jest zilustrowana na rysunku (a) TR 37.

Uwaga (ii): Na każdym obiekcie należy przygotować plan strefy zagrożenia do wywieszenia w miejscu rozgrywania zawodów, plan, który wyznacza strefę zagrożenia dla każdej klatki z uwzględnieniem jej lokalizacji i ustawienia.

38. Rzut oszczepem

Zawody

- 38.1 Oszczep należy trzymać jednorącz za osznurowanie. Należy wyrzucać go ponad barkiem lub powyżej górnej części ramienia, z którego wykonywany jest rzut i nie mogą być stosowane techniki obrotowe. Nowatorskie style są niedozwolone.
- 38.2 Rzut należy uważać za ważny tylko wtedy, gdy metalowy grot dotknie podłoża wcześniej niż jakakolwiek inna część oszczepu.
- 38.3 Do momentu wyrzucenia oszczepu, zawodnik nie może w żadnym momencie całkowicie odwrócić się plecami do łuku ograniczającego rozbieg.

Poprzednie odniesienia do "końca grotu" oszczepu zostały usunięte z przepisów i zastąpione ogólnym odniesieniem do całego grotu. Uznaje się, że kształt grotu jest bardzo zróżnicowany, co utrudnia oddzielne zdefiniowanie jego końca. Oznacza to, że sędziowie decydując czy oszczep wylądował prawidłowo w rozumieniu art. TR 32.16 i TR 38.2 oraz ustalając ślad do pomiaru zgodnie z art. TR 32.20.2, mają teraz większą swobodę w ocenie. Aczkolwiek zasady pozostają takie jak poprzednio i musi być zachowany minimalny kąt przy lądowaniu, aby rzut był ważny. Lądowanie płaskie lub lądowanie najpierw "tylną częścią trzonu" nadal są traktowane jako nieważne.

- 38.4 Jeśli oszczep złamie się podczas wyrzutu lub w powietrzu, próby nie należy uważać za nieważną, pod warunkiem, że wykonana została zgodnie z niniejszym przepisem. Jeżeli zawodnik wskutek złamania się oszczepu stracił równowagę i naruszył któryś z przepisów, próby nie należy uważać za nieważną. W obydwu powyższych przypadkach zawodnikowi należy przyznać prawo do powtórzenia próby.

Oszczep

- 38.5 Oszczep składa się z trzech głównych części: trzonu, grotu i osznurowania.
- 38.6 Trzon może być pełny lub wydrążony i powinien być wykonany z metalu lub innego odpowiedniego materiału, tak aby stanowił stałą i zintegrowaną całość. Powierzchnia trzonu nie może mieć wgłębień lub zgrubień, rowków lub grzbietów, otworów ani chropowatości, a zakończenie trzonu musi być gładkie (patrz art. TR 33.4) i jednolite na całej powierzchni.
- 38.7 Trzon powinien mieć przymocowany metalowy grot zakończony ostrym czubkiem. Grot musi być wykonany całkowicie z metalu. Może zawierać wzmocnioną końcówkę z innego stopu metalu, przymocowaną do przedniej części grotu, pod warunkiem, że cały grot jest gładki (patrz art. TR 33.4) i jednolity na całej swojej powierzchni. Kąt wierzchołka grotu nie może przekraczać 40 stopni.
Uwaga: 3 mm końcówka grota nie musi spełniać wymogu kąta wierzchołka, o ile konstrukcja końcówki spełnia wymagania bezpieczeństwa.
- 38.8 Osznurowanie, pod którym musi znajdować się środek ciężkości, nie może zwiększać średniej średnicy trzonu o więcej niż 8 mm. Może mieć powierzchnię o regularnym, antypoślizgowym wzorze, ale bez jakichkolwiek zgrubień, wypukłości lub zagłębień. Osznurowanie musi mieć jednakową grubość na całej długości.
- 38.9. Przekrój poprzeczny oszczepu na całej długości musi mieć kształt okrągły (patrz Uwaga (i)). Maksymalna średnica trzonu musi znajdować się bezpośrednio przed osznurowaniem. Środkowa część trzonu, obejmująca część pod osznurowaniem, może być cylindryczna lub zwężać się lekko ku tyłowi, lecz w żadnym przypadku różnica między średnicą trzonu bezpośrednio przed osznurowaniem i tuż za nim nie może przekraczać 0.25 mm. Od osznurowania oszczep musi zwężać się równomiernie w kierunku obu końców. W profilu

podłużnym trzon oszczepu od osznurowania do przedniego i tylnego końca powinien tworzyć linię prostą lub lekko wypukłą (patrz Uwaga (ii)). Na całej długości oszczepu nie mogą występować żadne nagłe zmiany jego średnicy, z wyjątkiem miejsca bezpośrednio za grotem oraz tuż przed i za osznurowaniem. Zmniejszenie średnicy przy tylnej części grotu nie może przekraczać 2.5 mm.

Uwaga (i): Chociaż przekrój poprzeczny oszczepu na całej długości powinien być okrągły, dopuszcza się maksymalną różnicę między największą i najmniejszą średnicą w dowolnym przekroju poprzecznym wynoszącą 2%. Średnia wartość tych dwóch średnic, w jakimkolwiek miejscu przekroju poprzecznego, musi odpowiadać specyfikacjom dla okrągłego przekroju oszczepu podanym w poniższych tabelach.

Uwaga (ii): Kształt profilu podłużnego można szybko i łatwo sprawdzić za pomocą prostego metalowego przymiaru długości co najmniej 500 mm i dwóch szczelinomierzy o grubości 0.20 mm i 1.25 mm. Przymiar przyłożony do lekko wypukłych części profilu powinien kołysać się, będąc w bezpośrednim kontakcie z krótkim odcinkiem oszczepu. Na odcinkach prostych profilu, na których przymiar ściśle przylega, w żadnym miejscu na całej długości przylegania przymiaru nie może dać się wsunąć między niego a oszczep szczelinomierz o grubości 0.20 mm. Nie ma to zastosowania bezpośrednio połączeniem grotu z trzonem. W tym punkcie nie może dać się wsunąć szczelinomierz o grubości 1.25 mm.

38.10 Oszczep musi odpowiadać następującym specyfikacjom:

Masa minimalna i limity średnicy do dopuszczenia do zawodów oraz do zatwierdzenia rekordu (łącznie z osznurowaniem)				
	500 g	600 g	700 g	800 g
Długość całkowita (L0)				
Minimum	2000 mm	2200 mm	2300 mm	2600 mm
Maksimum	2100 mm	2300 mm	2400 mm	2700 mm
Odległość od końca metalowego grotu do środka ciężkości (L1)				
Minimum	780 mm	800 mm	860 mm	900 mm
Maksimum	880 mm	920 mm	1000 mm	1060 mm
Odległość od końca do środka ciężkości (L2)				
Minimum	1120 mm	1280 mm	1300 mm	1540 mm
Maksimum	1320 mm	1500 mm	1540 mm	1800 mm
Długość metalowego grota (L3)				
Minimum	220 mm	250 mm	250 mm	250 mm
Maksimum	270 mm	330 mm	330 mm	330 mm
Długość osznurowania (L4)				
Minimum	135 mm	140 mm	150 mm	150 mm
Maksimum	145 mm	150 mm	160 mm	160 mm
Średnica trzonu w najgrubszej części (w przedniej części osznurowania – D0)				
Minimum	20 mm	20 mm	23 mm	25 mm
Maksimum	24 mm	25 mm	28 mm	30 mm

Uwaga: od 01.04.2025 dla oszczepu 700g:

L0: 2400 – 2500 mm

L1: 850 – 990 mm

L2: 1410 – 1650 mm

- 38.11 Oszczep nie może mieć ruchomych części lub innych elementów, które podczas rzutu mogłyby zmienić jego środek ciężkości lub charakterystykę lotu.
- 38.12 Zwężenie oszczepu w kierunku wierzchołka metalowego grotu musi być takie, żeby kąt wierzchołka nie przekraczał 40° . Średnica w punkcie odległym o 0.15 m od końca grotu nie może przekraczać 80% maksymalnej średnicy trzonu. W punkcie położonym w połowie odległości między środkiem ciężkości i końcem metalowego grotu średnica nie może przekraczać 90% maksymalnej średnicy trzonu oszczepu.
- 38.13 Zwężenie trzonu ku tylnej części oszczepu musi być takie, żeby średnica w punkcie położonym w połowie odległości między środkiem ciężkości i końcem oszczepu była nie mniejsza niż 90% maksymalnej średnicy trzonu. W punkcie położonym 0.15 m od końca oszczepu średnica musi wynosić co najmniej 40% maksymalnej średnicy trzonu. Średnica trzonu na końcu oszczepu nie może być mniejsza niż 3.5 mm.

Komisja sędziowska

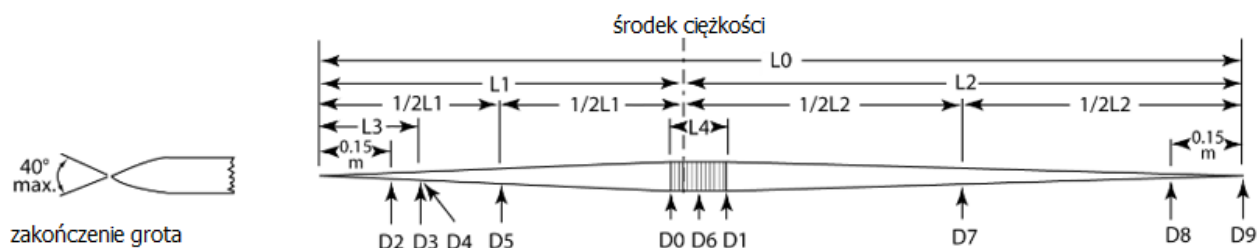
W przypadku zawodów rzutu oszczepem zaleca się, aby przydzielić dostępnych sędziów w następujący sposób:

- a. Sędzia główny będzie czuwał nad całością konkurencji.
- b. Dwóch sędziów sprawdzających, czy pchnięcie zostało wykonane prawidłowo i mierzących próbę. Jeden musi być wyposażony w dwie chorągiewki - białą, aby wskazać, czy próba jest ważna i czerwoną, jeśli jest nieważna. Kiedy rzut został zmierzony, zaleca się, aby sędzia stał na rozbiegu trzymając czerwoną chorągiewkę, podczas gdy sprzęt jest odnoszony i sektor jest przygotowywany. Zamiast tego na rozbiegu może być umieszczony pacholek. (W niektórych zawodach pozycja ta jest zajmowana przez sędziego głównego konkurencji).
Tam, gdzie EDM nie jest używany, drugi sędzia powinien rozciągnąć i trzymać taśmę pomiarową w taki sposób, aby przechodziła ona przez punkt 8m zaznaczony na rozbiegu.
- c. Sędzia bezpośrednio po rzucie umieszczający znacznik wskazujący punkt, z którego ma być mierzona próba. Jeśli sprzęt wylądował poza sektorem, to ten sędzia, albo sędzia ze wskaźnikiem/pryzmatem (którykolwiek z nich jest bliżej linii) powinien to zasygnalizować trzymając wyciągniętą rękę. Wymagane jest również odpowiednie wskazanie, jeśli sędziowie stwierdzą, że sprzęt nie wylądował w sposób, że „grot pierwszy”. Zaleca się, aby w tym celu używana była inna forma sygnalizacji niż chorągiewki. Żadne sygnalizowanie nie jest wymagane dla ważnej próby.
- d. Sędzia ustawiający wskaźnik/pryzmat w miejscu, w którym został umieszczony znacznik upewniając się, że zero taśmy znajduje się na śladzie.
- e. Jeden lub więcej sędziów odpowiedzialnych za odnoszenie sprzętu na stojak lub umieszczanie go w urządzeniu do odwożenia. Gdy do pomiaru używana jest taśma, jeden z tych sędziów powinien zadbać, aby taśma była napięta, aby zapewnić prawidłowy pomiar.
- f. Sędzia – zapisujący wyniki w protokole i wywołujący każdego zawodnika (i wywołujący zawodnika, który ma być następny).
- g. Sędzia odpowiedzialny za tablicę (próba-numer-wynik).
- h. Sędzia odpowiedzialny za zegar wskazujący zawodnikom, że mają określony czas na wykonanie swojej próby.
- i. Sędzia odpowiedzialny za zawodników.
- j. Sędzia odpowiedzialny za stanowisko ze sprzętem.

Uwaga (i): Jest to tradycyjne/podstawowe ustawienie sędziów. Na ważnych zawodach, gdzie używane są elektroniczny system rejestrowania wyników i elektroniczne tablice wyników, wymagany jest przeszkolony zespół. W tych przypadkach, przebieg i wyniki konkurencji technicznych są odnotowywane zarówno przez sędziego protokolanta, jak i przez elektroniczny system rejestrowania wyników.

Uwaga (ii): Sędziowie i sprzęt muszą być usytuowani w taki sposób, aby nie przeszkadzać zawodnikom w wykonaniu próby ani nie ograniczać widoku widzom.

Uwaga (iii): Musi być przewidziane miejsce na wskaźnik wiatru aby wskazywał kierunek i siłę wiatru.



Rysunek TR38 - Oszczep

Długość		Średnica		Maksimum	Minimum
L0	Długość całkowita	D0	Z przodu osznurowania	–	–
L1	Od końca grotu do środka ciężkości	D1	Z tyłu osznurowania	D0	D0 - 0,25 mm
1/2L1	Połowa odległości L1	D2	150 mm od końca grota	0.8 D0	–
L2	Od końca oszczepu do środka ciężkości	D3	Z tyłu grota	–	–
1/2L2	Połowa odległości L2	D4	Tuż za grotem	–	D3 - 2,5 mm
L3	Długość grota	D5	W połowie długości między końcem grota a środkiem ciężkości	0.9 D0	–
L4	Długość osznurowania	D6	Osznurowanie	D0 + 8 mm	–
		D7	W połowie długości między końcem oszczepu a środkiem ciężkości	–	0,9 D0
		D8	150 mm od końca oszczepu	–	0,4 D0
C of G	Środek ciężkości	D9	Na końcu oszczepu	–	3,5 mm

Uwaga: Wszystkie pomiary średnic muszą być dokonane z niepewnością pomiaru nie większą niż 0,1 mm.

CZĘŚĆ IV – ZAWODY WIELOBOJOWE

39. Wieloboje

Mężczyźni, juniorzy (U20) i juniorzy młodsi (U18) (pięciobój i dziesięciobój)

- 39.1 Pięciobój składa się z pięciu konkurencji, które należy rozgrywać jednego dnia w następującej kolejności: skok w dal, rzut oszczepem, 200 m, rzut dyskiem i 1500 m.
- 39.2 Dziesięciobój mężczyzn składa się z dziesięciu konkurencji, które należy rozgrywać w dwóch kolejnych 24-godzinnych okresach w następującej kolejności:
I dzień: 100 m, skok w dal, pchnięcie kulą, skok wzwyż, 400 m.
II dzień: 110 m przez płotki, rzut dyskiem, skok o tyczce, rzut oszczepem, 1500 m.

Kobiety i juniorki (U20) (siedmiobój i dziesięciobój)

- 39.3 Siedmiobój składa się z siedmiu konkurencji, które należy rozgrywać w dwóch kolejnych 24-godzinnych okresach w następującej kolejności:
I dzień: 100 m przez płotki, skok wzwyż, pchnięcie kulą, 200 m,
II dzień: skok w dal, rzut oszczepem, 800 m.
- 39.4 Dziesięciobój kobiet składa się z dziesięciu konkurencji, które należy rozgrywać w dwóch kolejnych 24-godzinnych okresach w kolejności określonej w przepisie 39.2 lub w następującej kolejności:
I dzień: 100 m, rzut dyskiem, skok o tyczce, rzut oszczepem, 400 m,
II dzień: 100 m przez płotki, skok w dal, pchnięcie kulą, skok wzwyż, 1500 m.

Juniorki młodsze (U18) (siedmiobój)

- 39.5 Siedmiobój junierek młodszych (U18) składa się z siedmiu konkurencji, które należy rozgrywać w dwóch kolejnych 24-godzinnych okresach w następującej kolejności:
I dzień: 100 m przez płotki, skok wzwyż, pchnięcie kulą, 200 m,
II dzień: skok w dal, rzut oszczepem, 800 m.

Przepisy ogólne

- 39.6 Arbiter wieloboju powinien zapewnić, jeśli jest to tylko możliwe, co najmniej 30-minutowe przerwy dla każdego zawodnika pomiędzy zakończeniem jednej, a początkiem następnej konkurencji. W miarę możliwości czas pomiędzy zakończeniem ostatniej konkurencji pierwszego dnia i początkiem pierwszej konkurencji drugiego dnia powinien wynosić co najmniej 10 godzin.

Minimalny okres 30 minut należy obliczać jako rzeczywisty czas pomiędzy końcem ostatniej serii biegu lub oddaniem ostatniej próby zawodnika w poprzedniej konkurencji, a początkiem pierwszej serii biegu lub pierwszej próby w następnej konkurencji. Jest zatem możliwe i często się zdarza, że zawodnicy przechodzą bezpośrednio z zakończenia jednej konkurencji do rozgrzewki przed kolejną, tak, że 30 minut jest w rzeczywistości zajęte przez przemieszczenie się z jednego miejsca na drugie i rozgrzewkę. Zmiany w liczbie dni, w których przeprowadzane są zawody wieloboju są niedozwolone, z wyjątkiem szczególnych przypadków (np. wyjątkowych warunków pogodowych). Takie decyzje należą do delegatów technicznych i/lub arbitrów w szczególnych okolicznościach każdego przypadku. Jeżeli jednak, z jakiegokolwiek powodu, zawody są rozgrywane przez dłuższy okres niż to wynika z przepisów TR 39 i TR 53, wówczas rekord w pełnym wieloboju nie może być zatwierdzony.

- 39.7 Dla każdej konkurencji wieloboju, z wyjątkiem ostatniej, podziału na serie i grupy dokonuje delegat techniczny lub arbiter wieloboju, uwzględniając, jeśli to możliwe, warunek, że zawodnicy legitymujący się podobnymi wynikami w danej konkurencji w określonym z góry okresie przed zawodami, powinni być umieszczeni w tej samej serii lub grupie. Zaleca się, aby w jednej serii lub grupie znajdowało się przynajmniej pięciu zawodników, lecz nigdy mniej niż trzech. Jeśli ze względu na program zawodów powyższy sposób podziału na serie lub grupy nie może być realizowany, dopuszcza się możliwość tworzenia serii lub grup włączając do nich zawodników, którzy zakończyli udział w poprzedniej konkurencji wieloboju. W ostatniej konkurencji wielobojów serie powinny być tak ustalone, aby w ostatniej serii spotkali się zawodnicy zajmujący czołowe miejsca po przedostatniej konkurencji. Delegat techniczny lub arbiter konkurencji wielobojowych ma prawo zmienić skład dowolnej grupy, jeśli, jego zdaniem, jest to pożądane.
- 39.8 Przepisy dotyczące poszczególnych konkurencji wchodzących w skład wielobojów, należy stosować z następującymi wyjątkami:
- 39.8.1 w skoku w dal i w każdej konkurencji rzutowej każdemu zawodnikowi przysługują tylko trzy próby;
 - 39.8.2 w przypadku braku urządzenia do całkowicie automatycznego pomiaru czasu wyposażonego w system z fotofiniszem, czas każdego zawodnika powinien być zmierzony niezależnie przez trzech sędziów;
 - 39.8.3 w konkurencjach biegowych w każdym biegu dopuszczalny jest tylko jeden falstart i zawodnik odpowiedzialny za ten falstart nie jest dyskwalifikowany. Każdy zawodnik winny spowodowania kolejnego falstartu w danym biegu zostanie przez startera zdyskwalifikowany (patrz także art. TR 16.9);
 - 39.8.4 w skokach wysokich poprzeczkę należy podnosić o jednakową wysokość 3 cm w skoku wzwyż i 10 cm w skoku o tyczce w czasie trwania całego konkursu;
 - 39.8.5 pozycje startowe/tory dla ostatniej konkurencji wieloboju mogą być określone przez delegata(ów) technicznego(ych) lub arbitra wieloboju, jeśli uznają to za pożądane. W biegach na 200 m i 400 m, po ustaleniu rankingu zawodników w oparciu o art. TR 20.3.1, tory należy wylosować zgodnie z art. TR 20.4.4 oraz 20.4.5. We wszystkich innych konkurencjach są one losowane.
- 39.9 W każdej konkurencji biegowej może być zastosowany tylko jeden sposób pomiaru czasu. Jednakże, aby zatwierdzić rekord, wymagane są czasy zmierzone za pomocą w pełni automatycznego systemu fotofinisz, niezależnie od tego, czy taki pomiar czasu zastosowano dla pozostałych zawodników w danej konkurencji.

W tym celu uznaje się dwa systemy pomiaru czasu - te określone w art. TR 19.1.1 i 19.1.2.

Jeżeli na przykład wystąpi awaria systemu fotofinisz w niektórych, ale nie we wszystkich biegach, nie będzie możliwe bezpośrednie porównanie wyników punktowych w dwóch systemach dla tego samego czasu - jeden według czasu ręcznego, a drugi według czasu automatycznego.

Ponieważ, zgodnie z art. TR 39.9, tylko jeden system pomiaru czasu może być stosowany podczas pojedynczej konkurencji wieloboju, w takim przypadku punkty wszystkich zawodników będą określone na podstawie ich czasów ręcznych przy użyciu określonej tabeli czasów zmierzonych ręcznie.

Dla jasności, jeśli w innych konkurencjach wszyscy zawodnicy mają czasy zmierzone za pomocą fotofinisz, w tych konkurencjach mogą być zastosowane tabele czasów zmierzonych elektronicznie.

- 39.10 Zawodnik, który nie stanie na starcie lub nie wykona żadnej próby w jednej z konkurencji wieloboju, nie może zostać dopuszczony do udziału w następnych konkurencjach i należy go uznać za wycofującego się z zawodów. Z tego powodu nie należy go umieszczać w końcowej klasyfikacji.

Zawodnik, który decyduje się wycofać z zawodów wielobożowych, powinien niezwłocznie powiadomić arbitra wieloboju o swoim postanowieniu.

39.11 Po zakończeniu każdej konkurencji wszystkim zawodnikom należy podawać punktację wg obowiązującej tabeli WA, w danej konkurencji oraz punktację łączną.

Zawodnicy powinni być sklasyfikowani w kolejności zgodnej z łączną sumą uzyskanych punktów wielobożowych, gdzie zwycięzcą zostaje zawodnik, który uzyskał ich najwięcej.

Te same tabele punktowe są używane dla każdej konkurencji (niezależnie od kategorii wiekowej) nawet jeśli w młodszych kategoriach wiekowych wysokości płotków czy waga sprzętu rzutowego różnią się od tych stosowanych w zawodach seniorskich.

Punktacja każdego startu w konkurencji biegowej lub technicznej może być odnaleziona w odpowiedniej tabeli. W wielu konkurencjach nie wszystkie możliwe czasy lub odległości są wymienione w tabeli. W takich przypadkach powinna zostać zastosowana punktacja najbliższego słabszego dostępnego wyniku.

Przykład: Dla rzutu oszczepem kobiet nie ma wskazanego wyniku punktowego za odległość 45,82 m. Najbliższa krótsza odległość wymieniona w tabeli to 45,78 m, za którą jest wynik 779 punktów.

39.12 Jeśli zostanie podjęta decyzja o zastosowaniu metody Gundersena (lub podobnej) do przeprowadzenia startu ostatniej konkurencji w zawodach wielobożowych, odpowiedni regulamin zawodów powinien szczegółowo określać wszelkie zasady, które powinny zostać zastosowane oraz metodę, według której biegi powinny być rozpoczęte i przeprowadzone.

39.13 Jeśli dwóch lub więcej zawodników uzyska taką samą łączną liczbę punktów powinni zostać sklasyfikowani na tym samym miejscu, bez względu na to, którego miejsca to dotyczy.

CZĘŚĆ V – ZAWODY HALOWE

40. Stosowanie przepisów dotyczących zawodów na otwartym powietrzu do zawodów halowych

Poza wyjątkami podanymi w poniższych przepisach rozdziału V i wymaganiami dotyczącymi pomiaru siły wiatru o których mowa w art. TR 17 i 29, przepisy rozdziałów od I do V niniejszych przepisów dotyczące zawodów na otwartym powietrzu stosują się również do zawodów halowych.

41. Obiekt halowy

41.1 Obiekt powinien być całkowicie zamknięty i przykryty dachem. Celem stworzenia odpowiednich warunków do przeprowadzenia zawodów obiekt powinien być wyposażony w oświetlenie, ogrzewanie i wentylację.

41.2 Obiekt powinien posiadać bieżnię okrężną w kształcie owalnym, odcinek prostej bieżni do przeprowadzania biegów sprinterskich i płotkarskich, rozbiegi i zeskocznice do konkurencji skokowych. Ponadto powinno znajdować się w nim, zainstalowane na stałe lub czasowo, koło do pchnięcia kulą i sektor rzutów. Wszystkie urządzenia powinny spełniać normy określone w podręczniku „World Athletics Track and Field Facilities Manual”.

41.3 Wszystkie bieżnie, rozbiegi lub miejsca odbicia powinny być pokryte sztucznym tworzywem. Zaleca się, aby powierzchnie pokryte tworzywem umożliwiały użycie butów z kolcami o długości 6 mm. (patrz również artykuł nr 11 Przepisów o butach lekkoatletycznych).

Zawody halowe, określone w p. 1. (a), (b), (c) oraz 2. (a), (b) definicji zawodów rankingu światowego powinny odbywać się na obiektach, które posiadają aktualny certyfikat „World Athletics Indoor Athletics Facility Certificate” dla obiektów halowych. Zaleca się również, aby tam, gdzie jest to możliwe, zawody, określone w p. 1. (d), (e) oraz 2. (c), (d), (e) definicji zawodów rankingu światowego były przeprowadzane na obiektach spełniających powyższe wymagania.

41.4 Fundament, na którym położone jest syntetyczne podłoże bieżni, rozbiegi lub miejsca odbicia powinien być lity i jednorodny np. wykonany z betonu lub w przypadku konstrukcji podwieszanej (takiej jak płaszczyzny drewniane lub płaszczyzny wykonane ze sklejki montowane na legarach) oraz nie może zawierać w żadnej swojej części elementów sprężystych i o ile jest to technicznie możliwe, każdy rozbieg powinien mieć jednakową sprężystość na całej powierzchni. Należy to sprawdzić przed każdymi zawodami w strefach odbicia do skoków.

Uwaga 1: Przez część zawierającą elementy sprężyste należy rozumieć dowolną część specjalnie wykonaną lub zaprojektowaną celem zapewnienia dodatkowej pomocy zawodnikowi.

Uwaga 2: Dokument „World Athletics Track and Field Facilities Manual” jest dostępny w Biurze IAAF lub może być pobrany ze strony internetowej World Athletics. Zawiera on bardziej szczegółowe dane i wymagania dotyczące rozplanowania oraz konstrukcji urządzeń w hali wraz z wykresami pokazującymi wymiary i sposoby oznaczeń bieżni.

Uwaga 3: Aktualne formularze wniosków o otrzymanie certyfikatu World Athletics dla hali sportowej, formularze raportu z pomiarów oraz procedury systemu certyfikacji są dostępne w Biurze World Athletics lub mogą być pobrane ze strony internetowej World Athletics.

Brak wystarczająco silnego oświetlenia hali jest częstym problemem występującym podczas zawodów halowych. Zadaszony stadion musi być oświetlony, tak aby zapewnić prawidłową i wiarygodną transmisję zawodów. W przypadku transmisji telewizyjnej może być konieczne zwiększenie poziomu oświetlenia. Okolice linii mety mogą wymagać dodatkowego oświetlenia dla dobrego w pełni automatycznego pomiaru czasu.

42. Bieżnia na prostej

(Zobacz przepisy dotyczące zawodów stadionowych oraz World Athletics Track and Field Facilities Manual.)

43. Bieżnia okrężna i tory

- 43.1 Nominalna długość bieżni okrężnej powinna wynosić 200 m. Bieżnia musi mieć dwie równoległe poziome proste i dwa wiraże, które mogą być nachylone. Promienie każdego z wiraży powinny być sobie równe.

Wewnętrzną stronę bieżni należy ograniczyć krawężnikiem z odpowiedniego materiału o szerokości i wysokości około 5 cm albo białą linią o szerokości 5 cm. Zewnętrzna krawędź krawężnika lub linii stanowi wewnętrzną granicę pierwszego toru. Wewnętrzna krawędź linii lub krawężnika powinna leżeć w płaszczyźnie poziomej na całej długości bieżni. Jednakże ten krawężnik lub linia mogące być usytuowane na części nachylonej bieżni muszą być położone w ten sposób, że będą przebiegać poziomo na całej długości nachylenia. Krawężnik na obu prostych może być zastąpiony białą linią o szerokości 50 mm.

Tory

- 43.2. Bieżnia powinna mieć nie mniej niż 4 tory i nie więcej niż 6 torów. Nominalna szerokość torów powinna wynosić od 0,90 m ÷ 1,10 m, wliczając linię po prawej stronie toru. Wszystkie tory powinny mieć tę samą nominalną szerokość z tolerancją $\pm 0,01$ m w stosunku do wybranej szerokości. Tory powinny być oddzielone od siebie białymi liniami o szerokości 50 mm.

Nachylenie

- 43.3 Kąt nachylenia wszystkich torów na wirażu i osobno na prostej, powinien być taki sam dla wszystkich przekrojów poprzecznych bieżni. Prosta część bieżni może być płaska lub mieć nachylenie boczne nie większe niż 1:100 (1%) do środka toru.

Aby ułatwić przejście z płaskiej prostej do nachylonego wirażu, może ono następować poprzez łagodne poziome przejście, które może rozpoczynać się na prostej przed początkiem wirażu. Ponadto powinien istnieć obszar przejścia pionowego.

Oznakowanie wirażu

- 43.4 Tam, gdzie wewnętrzna krawędź bieżni jest ograniczona białą linią, to dodatkowo należy ją oznaczyć pachołkami lub chorągiewkami na wirażach i ewentualnie, na części prostej bieżni. Wysokość pachołków powinna wynosić co najmniej 0,15 m. Chorągiewki powinny mieć wymiary około 0,25 m x 0,20 m, przy wysokości co najmniej 0,45 m i powinny być nachylone w kierunku środka hali tworząc kąt 60° z wewnętrznym podłożem obok bieżni.

Pachołki i chorągiewki powinny być tak umieszczone na białej linii, aby krawędź podstawy pachołka lub drzewca chorągiewki stykała się z krawędzią białej linii najbliższą bieżni. Pachołki lub chorągiewki powinny być rozmieszczone na dystansie nie rzadziej niż co 1.5 m na wirażach i co 10 m na prostych.

Uwaga: We wszystkich zawodach halowych rozgrywanych pod bezpośrednim nadzorem World Athletics, stanowczo zaleca się stosowanie wewnętrznego krawężnika.

Bieżnia okrężna może być dłuższa niż 200 m, ale wszelkie rekordy dla konkurencji biegowych na 200m lub dłuższych dystansów nie zostaną zatwierdzone. Do organizowania zawodów o najwyższej randze, użyteczna jest posiadanie 6-torowej bieżni. Idealna szerokość toru bieżni okrężnej powinna wynosić 1 m.

Przy ustawianiu chorągiewek lub pachołków należy wziąć pod uwagę, że biała linia na wewnętrznej krawędzi pierwszego toru nie należy do biegacza wylosowanego do biegania na tym torze. W zawodach halowych rekomendowane jest używanie pachołków.

44. Start i meta na bieżni okrężnej

44.1 Informacje techniczne dotyczące budowy i oznakowania 200-metrowej bieżni w hali podano w podręczniku „World Athletics Track and Field Facilities Manual” dotyczącym urządzeń lekkoatletycznych. Poniżej przedstawiono podstawowe zasady, które powinny być stosowane.

Wymagania podstawowe

44.2 Start i metę biegu należy oznaczyć białymi liniami o szerokości 50 mm, prostopadłymi do linii torów na prostej lub biegnącymi wzdłuż promienia na wirażach.

44.3 O ile jest to w ogóle możliwe, wymagania co do linii mety jest takie, aby wszystkie konkurencje biegowe miały wspólną linię mety, która musi znajdować się na prostym odcinku bieżni i być poprzedzona jak najdłuższym jej odcinkiem.

44.4 Podstawowym wymogiem przy wyznaczaniu linii startu (na prostej lub na torach z wyrównaniem lub na wirażu) jest zapewnienie, aby dystans do pokonania po najkrótszej dozwolonej trasie był jednakowy dla każdego zawodnika.

44.5 W miarę możliwości linie startu (a także linie stref zmian dla biegów sztafetowych) nie powinny znajdować się na najbardziej stromej części wirażu.

Przeprowadzanie konkurencji biegowych

44.6 Konkurencje biegowe należy przeprowadzać zgodnie z poniższym:

44.6.1 Biegi na dystansach do 300 m włącznie należy rozgrywać całkowicie po torach.

44.6.2 W biegach na dystansach dłuższych niż 300 m i krótszych niż 800 m, należy startować i biegać po torach do końca drugiego wirażu.

44.6.3 W biegach na 800 m każdy zawodnik może mieć przydzielony oddzielny tor lub na jednym torze może startować nie więcej niż dwóch zawodników lub też może być zastosowany start w grupach jak to jest w art. TR 17.5.2, najlepiej z początkiem na torach pierwszym i czwartym. W takich przypadkach zawodnicy mogą zejść ze swojego toru albo ci z grupy zewnętrznej mogą dołączyć do grupy

wewnętrznej dopiero po przekroczeniu linii zejścia wyznaczonej na końcu pierwszego wirażu lub jeżeli bieg jest rozgrywany z dwoma wirażami na koniec drugiego wirażu. Można również użyć pojedynczej zakrzywionej linii jako linii startu.

- 44.6.4 Biegi na dystansach dłuższych niż 800 m, należy rozgrywać bez torów, a start powinien nastąpić z linii będącej łukiem lub w grupach. Przy zastosowaniu startu w grupach, linia zejścia musi znajdować się na końcu pierwszego lub drugiego wirażu.

Jeśli zawodnik nie zastosuje się do tego przepisu, zostanie zdyskwalifikowany.

Linia zejścia po każdym wirażu, powinna być linią zakrzywioną, o szerokości 50 mm i wyznaczona na wszystkich innych torach niż tor1. Aby pomóc zawodnikowi zidentyfikować linię zejścia, należy umieścić na linii każdego toru, bezpośrednio przed przecięciem tych linii z linią zejścia, małe pachołki, słupki lub inne odpowiednie znaczniki o wymiarach 50 mm x 50 mm i wysokości nie większej niż 0,15 m, w zalecanej kolorze różnym od koloru linii torów i linii zejścia.

Uwaga (i): W zawodach innych niż p. 1. (a), (b), (c) oraz 2. (a), (b) definicji zawodów rankingu światowego uczestniczące w zawodach zespoły mogą uzgodnić, że nie będą używać torów podczas biegu na 800 m.

Uwaga (ii): Na bieżniach o mniejszej liczbie torów niż 6, można stosować metodę startu grupowego w celu umożliwienia startu sześciu zawodnikom.

Linie startu i mety na bieżni o nominalnym obwodzie 200 m

- 44.7 Linia startu na torze pierwszym powinna znajdować się na głównej prostej. Należy ją wyznaczyć w takim miejscu, aby najbardziej wysunięta do przodu linia startu na torze zewnętrznym (bieg na 400 m), znajdowała się w miejscu, w którym kąt nachylenia bieżni nie przekracza 12 stopni.

Linia mety dla wszystkich biegów rozgrywanych na bieżni okrężnej powinna pokrywać się z przedłużeniem linii startu na torze pierwszym i biec w poprzek torów i przecinając bieżnię pod kątem prostym do linii torów.

Kolory używane do oznakowania bieżni są wskazane w dziale Track Marketing Plan w opracowaniu World Athletics Track and Field Facilities Manual.

45. Rozstawienia i losowanie torów w konkurencjach biegowych

- 45.1 Tworzenia rankingu i kompletowania składu serii należy dokonywać zgodnie z art. TR 20.3.

Uwaga (i): Na stronie WA są dostępne tabele określające liczbę rund i liczbę serii w każdej rundzie oraz procedury kwalifikacyjne, które mogą być wykorzystane przy braku odpowiednich zapisów w regulaminie danych zawodów lub innych postanowieniach organizatorów zawodów.

Uwaga (ii): Odpowiednie regulaminy mogą wskazywać w jaki sposób miejsca nieobsadzone w półfinałach i finałach wskutek wycofania się zawodnika, mogą być obsadzone zawodnikami kolejnymi w rankingu powstałym po zakończeniu poprzedniej rundy.

- 45.2 We wszystkich biegach okrężnych, rozgrywanych częściowo lub całkowicie po torach z wirażem, w których jest więcej niż jedna runda biegów, należy przeprowadzać trzy losowania torów:

- 45.2.1 Dwa zewnętrzne tory należy losować pomiędzy zawodnikami lub zespołami zajmującymi najwyższe dwa miejsca w rankingu;
- 45.2.2 Dwa kolejne tory należy losować pomiędzy zawodnikami lub zespołami zajmującymi trzecie i czwarte miejsca w rankingu;
- 45.2.3 Pozostałe dwa tory wewnętrzne należy losować pomiędzy pozostałymi zawodnikami lub zespołami.

45.3 We wszystkich innych biegach rozstawienie na torach powinna być ustalona zgodnie z art. TR 20.4.1-20.4.2 i 20.5.

Tam, gdzie bieżnia ma różną konfigurację torów, wówczas stosowane tabele mogą być zmodyfikowane stosownie do sytuacji o czym powinna być informacja w Regulaminie Technicznym Zawodów albo jeśli takiego brak, przekazana przez Delegata Technicznego lub organizatorów zawodów.

46. Punkt celowo zostawiony jako pusty.

47. Biegi przez płotki

47.1 Biegi przez płotki należy rozgrywać na prostej, na dystansach 50 m lub 60 m.

47.2 Rozstawienie płotków w poszczególnych konkurencjach:

	U18 mężczyzn	U20 mężczyzn	Seniorzy	U18 kobiet	U20 kobiet Seniorki
Wysokość płotków.	0,914 m	0,991 m	1,067 m	0,762 m	0,838 m
Dystans	50 m / 60 m				
Liczba rzędów płotków.	4/5				
Odległość linii startu do pierwszego płotka.	13,72 m			13,00 m	
Odległość między płotkami.	9,14 m			8,50 m	
Odległość ostatniego płotka do linii mety.	8,86 m / 9,72 m			11,50 m / 13,00 m	

48. Biegi sztafetowe

Przeprowadzanie biegów

- 48.1 W sztafecie 4x200 m całe pierwsze okrążenie i pierwszy wiraż drugiego okrążenia należy biegać po torach, aż do bliższej krawędzi linii zejścia opisanej w art. TR 44.6. Każda kolejna strefa zmian ma długość 20 m i kolejni zawodnicy (tzn. drugi, trzeci i czwarty zawodnik w sztafecie) i powinni rozpocząć bieg znajdując się w strefie zmiany.
- 48.2 Sztafeta 4 x 400 m powinna być przeprowadzana zgodnie z art. TR 44.6.2.
- 48.3 Sztafeta 4 x 800 m powinna być przeprowadzana zgodnie z art. TR 44.6.3.
- 48.4 Zawodnicy oczekujący na dwóch ostatnich w sztafecie 4 x 200 m oraz na trzech zmianach w sztafecach 4 x 400 m i 4 x 800 m, powinni pod nadzorem sędziego, sami zająć pozycję wyczekującą w tej samej kolejności (od wewnątrz do zewnątrz), w jakiej zawodnicy

poprzedniej zmiany ich zespołu wbiegli na ostatni wiraż. Kiedy biegnący zawodnicy minęli punkt wejście w ten wiraż, oczekujący zawodnicy powinni utrzymać tę kolejność i nie zmieniać swych miejsc na początku strefy zmian. Jeżeli zawodnik nie przestrzega tego przepisu, to jego zespół należy zdyskwalifikować.

Uwaga: W biegach sztafetowych rozgrywanych w hali, z powodu węższych torów, istnieje znacznie większa możliwość kolizji i niezamierzonego przeszkadzania niż w biegach na otwartych stadionach. W związku z tym zaleca się, aby w miarę możliwości, pomiędzy zespołami pozostawiać tor wolny.

49. Skok wzwyż

Rozbieg i miejsce odbicia

- 49.1 Jeśli stosowane są przenośne maty, wszystkie przepisy dotyczące poziomu miejsca odbicia muszą się odnosić do poziomu górnej powierzchni maty.
- 49.2 Zawodnik może rozpoczynać rozbieg z nachylonej części owalnej bieżni, pod warunkiem, że ostatnie 15 m wykonuje na rozbiegu spełniającym wymagania określone w art. TR 27.3, 27.4 i 27.5.

50. Skok o tyczce

Rozbieg

Zawodnik może rozpoczynać rozbieg z nachylonej części bieżni owalnej, pod warunkiem, że ostatnie 40 m wykonuje na rozbiegu spełniającym wymagania określone w art. TR 28.6 i 28.7.

51. Skok w dal i trójskok

Rozbieg

Zawodnik może rozpoczynać rozbieg z nachylonej części bieżni owalnej, pod warunkiem, że ostatnie 40 m wykonuje na rozbiegu spełniającym wymagania określone w art. TR 29.1 i 29.2.

52. Pchnięcie kulą

Sektor rzutów

- 52.1. Sektor rzutów powinien być wykonany z takiego materiału, na którym upadająca kula pozostawia ślad i który zmniejszy jednocześnie odbicie kuli od podłoża do minimum.
- 52.2 Tam, gdzie jest to konieczne, celem zapewnienia bezpieczeństwa widzów, osób przeprowadzających zawody i zawodników, sektor rzutów powinien być zagrodzony po obu stronach i na końcu rzutni poprzez ustawienie barierek zatrzymujących kulę i/lub siatki ochronnej zlokalizowanych tak blisko koła rzutów, jak to jest wymagane. Zalecana

minimalna wysokość siatki wynosi 4 m i powinna być wystarczająca do zatrzymania kuli, zarówno tej wyrzuconej jak i odbitej od sektora rzutów.

- 52.3 Ze względu na ograniczoną przestrzeń wewnątrz hali obszar otoczony barierą ochronną może nie być wystarczająco szeroki, aby obejmować cały sektor rzutów o szerokości 34.92°. W takim przypadku należy spełnić następujące warunki:
- 52.3.1 Barierę ochronną w dalszym końcu sektora rzutów należy ustawić w odległości co najmniej 50 cm poza aktualnym rekordem świata w pchnięciu kulą mężczyzn lub kobiet,
- 52.3.2 Linie sektora rzutów muszą z każdej strony być symetryczne do linii środkowej sektora o szerokości 34.92°,
- 52.3.3 Linie sektora rzutów mogą rozchodzić się promieniście od środka koła rzutów tworząc pełny sektor o szerokości 34.92°, albo być równoległe do siebie i do linii środkowej sektora o szerokości 34.92°. Jeśli linie sektora rzutów są równoległe, to najmniejsza odległość między nimi powinna wynosić 9 m.

Zaleca się, aby bariera hamująca/siatka ochronna po obu stronach była przedłużona w kierunku okręgu, tak aby zaczynała się w odległości 8 m od niego, a na długości tych przedłużeń wysokość siatki powinna wynosić co najmniej 6 m.

Budowa kuli

- 52.4 W zależności od rodzaju nawierzchni sektora rzutów (patrz art. TR. 52.1) należy stosować kule wykonane z litego metalu lub o metalowej powłoce, albo pokryte miękką masą plastyczną lub gumą i z odpowiednim wypełnieniem. Nie można używać obu rodzajów kul w tych samych zawodach.

Kule z litego metalu lub o metalowej powłoce

- 52.5 Kule powinny spełniać wymagania zawarte w art. TR 33.4 i 33.5 dotyczące pchnięcia kulą rozgrywanego na otwartych stadionach.

Kule pokryte masą plastyczną lub gumą

- 52.6 Kula powinna być pokryta miękką masą plastyczną lub gumą z odpowiednim wypełnieniem, tak aby nie powodowała żadnych szkód upadając na zwykłą podłogę hali sportowej. Kula musi mieć kształt sferyczny, a jej powierzchnia musi być gładka.
Informacja dla producentów: gładka tzn., że średnia wysokość nierówności powierzchni musi być mniejsza niż 1.6 µm, tzn. klasa gładkości N7 lub lepsza.
- 52.7 Kula musi spełniać następujące wymagania techniczne:

Minimalna masa kuli do dopuszczenia do zawodów i zatwierdzenia rekordu:

masa:	3,000 kg	4,000kg	5,000 kg	6,000 kg	7,260 kg
min. średnica	85 mm	95 mm	100 mm	105 mm	110 mm
maks. średnica	120 mm	130 mm	135 mm	140 mm	145 mm

53. Zawody wielobojowe

U18, U20 i seniorzy Mężczyźni (pięciobój)

53.1 Pięciobój składa się z pięciu konkurencji, które należy rozgrywać w ciągu jednego dnia w następującej kolejności:

60 m pł, skok w dal, pchnięcie kulą, skok wzwyż, 1000 m.

U18, U20 i seniorzy Mężczyźni (siedmiobój)

53.2 Siedmiobój składa się z siedmiu konkurencji, które należy rozgrywać w ciągu dwóch kolejnych dni w następującej kolejności:

I dzień: 60 m, skok w dal, pchnięcie kulą, skok wzwyż,

II dzień: 60 m pł, skok o tyczce, 1000 m.

U18, U20 i seniorki Kobiety (pięciobój)

53.3 Pięciobój składa się z pięciu konkurencji, które należy rozgrywać w ciągu jednego dnia w następującej kolejności:

60 m pł, skok wzwyż, pchnięcie kulą, skok w dal, 800 m.

Kolejność startu

53.4 Podziału na serie i grupy należy dokonać w taki sposób, żeby w każdej z nich startowało co najmniej czterech zawodników, ale nigdy mniej niż trzech.

CZĘŚĆ VI – CHÓD SPORTOWY

54.Chód sportowy

Dystanse

54.1. Standardowymi dystansami są: na hali: 3000 m, 5000 m; poza halą: 5000 m, 10 km, 10.000 m, 20 km, 20.000m, 35 km, 35.000 m, 50km, 50.000m.

Definicja chodu sportowego

54.2 Chód jest to przemieszczanie się krokami do przodu, z zachowaniem stałego kontaktu z ziemią, w taki sposób, że nie jest widoczna (gołym okiem) utrata kontaktu z podłożem. Noga wykroczna musi być wyprostowana (tzn. nieugięta w kolanie) od momentu dotknięcia nią podłoża do momentu uzyskania przez nią pozycji pionowej.

Sędziowanie

54.3 Sędziowanie jak poniżej:

54.3.1 Wyznaczeni sędziowie chodu powinni wybrać spośród siebie sędziego głównego chodu, o ile nie został on wcześniej nominowany.

54.3.2 Wszyscy sędziowie chodu powinni działać całkowicie niezależnie od siebie, a ich osąd powinien opierać się na własnych obserwacjach dokonywanych ludzkim okiem.

54.3.3 Tam, gdzie ma to zastosowanie, sędziów należy wyznaczyć zgodnie z art. CR 9.

54.3.4 W zawodach organizowanych na trasie normalnie powinno być co najmniej sześciu i nie więcej niż dziewięciu sędziów, łącznie z sędzią głównym chodu sportowego.

54.3.5 W zawodach rozgrywanych na bieżni normalnie powinno być sześciu sędziów, łącznie z sędzią głównym chodu sportowego.

54.3.6 W zawodach określonych w p. 1. (a) i (b) definicji zawodów rankingu światowego nie więcej niż jeden sędzia chodu sportowego (wyłączając z tego sędziego głównego chodu) z danego kraju może pełnić funkcję sędziego chodu sportowego.

Uwaga: Przynależność krajowa każdego sędziego jest odpowiednio określona na aktualnych listach sędziów chodu sportowego WA dla poziomu gold, silver, bronze.

Sędzia Główny Chodu Sportowego

54.4 Sędzia Główny jak poniżej:

54.4.1 W zawodach określonych w p. 1. oraz 2. definicji zawodów rankingu światowego sędzia główny chodu sportowego ma prawo do zdyskwalifikowania zawodnika na ostatnich 100 metrach dystansu, jeśli sposób jego poruszania wyraźnie nie spełnia warunków opisanych w art. TR 54.2, niezależnie od liczby czerwonych kartek dotyczących tego zawodnika, które uprzednio otrzymał sędzia główny chodu. Zawodnik zdyskwalifikowany przez sędziego głównego w takich okolicznościach ma prawo ukończyć pokonywany dystans. Informację o

- dyskwalifikacji przekazuje zawodnikowi sędzia główny chodu lub zastępca sędziego głównego chodu poprzez pokazanie mu czerwonej kartki, tak szybko jak będzie to możliwe po ukończeniu przez zawodnika konkurencji.
- 54.4.2 Sędzia główny chodu działa jako nadzorujący zawody w chodzie, a jako sędzia oceniający - tylko w sytuacji specjalnej określonej w artykule 54.4.1. W zawodach określonych w p. 1. (a), (b), (c) oraz 2. (a), (b) definicji zawodów rankingu światowego należy wyznaczyć dwóch lub więcej zastępców sędziego głównego. Zastępcy sędziego głównego pomagają sędziemu głównemu chodu jedynie w udzielaniu dyskwalifikacji i nie mają prawa do działania jako sędziowie oceniający.
- 54.4.3 We wszystkich zawodach określonych w p. 1. (a), (b), (c) oraz 2. (a), (b) definicji zawodów rankingu światowego oraz tam gdzie to możliwe podczas innych zawodów, należy wyznaczyć osobę do obsługi tablicy informującej o czerwonych kartkach oraz sekretarza sędziego głównego chodu.

Żółta kartka

- 54.5 Jeśli sędzia nie jest w pełni przekonany, że zawodnik porusza się całkowicie zgodnie z zapisami art. TR 54.2, powinien, tam, gdzie jest to możliwe, pokazać zawodnikowi żółtą kartkę z umieszczonym na obydwu stronach symbolem popełnianego przewinienia. Zawodnikowi nie może być pokazana powtórnie żółta kartka przez tego samego sędziego za ten sam typ przewinienia. O pokazaniu zawodnikowi żółtej kartki sędzia informuje sędziego głównego chodu po zakończeniu konkurencji.

Czerwone kartki

- 54.6. Jeśli sędzia zaobserwuje, że sposób poruszania się zawodnika przez jakąkolwiek część trwania konkurencji jest niezgodny z art. 54.2, co ujawnia się widocznym brakiem kontaktu z podłożem lub brakiem wyprostowania nogi w kolanie, to powinien przesłać do sędziego głównego czerwoną kartkę (zawierającą informację o powyższym).

Dyskwalifikacja

- 54.7 Dyskwalifikacja następuje jak poniżej:
- 54.7.1. Z wyjątkiem sytuacji przewidzianej w art. TR 54.7.3, kiedy trzy czerwone kartki dotyczące tego samego zawodnika od trzech różnych sędziów zostaną przesłane do sędziego głównego, wtedy zawodnik jest zdyskwalifikowany i powinien być o tym poinformowany przez sędziego głównego lub zastępców sędziego głównego poprzez pokazanie mu czerwonej kartki. Nieprzekazanie tej informacji zawodnikowi nie może być powodem do anulowania jego dyskwalifikacji.
- 54.7.2 We wszystkich zawodach określonych w p. 1. (a), (b), (c), (d) definicji zawodów rankingu światowego w żadnym przypadku czerwone kartki od dwóch sędziów tej samej narodowości nie dają prawa do dyskwalifikacji zawodnika.
Uwaga: Przynależność krajowa każdego sędziego jest odpowiednio określona na aktualnych listach sędziów chodu sportowego WA dla poziomu gold, silver, bronze.
- 54.7.3 Strefa Kar (Penalty Zone) może być stosowana w dowolnych zawodach w chodzie sportowym, w których obowiązujący regulamin zawodów to przewiduje, a także może być stosowana na innych zawodach, które zostaną wskazane przez odpowiednie organa zarządzające lub komitet organizacyjny zawodów. W takich przypadkach zawodnik, który otrzyma trzy czerwone kartki

będzie zobowiązany przez sędziego głównego lub osobę przez niego delegowaną do wejścia do Strefy Kar i pozostania tam przez odpowiedni okres. Obowiązujący okres pobytu w Strefie Kar wynosi:

Dystans włącznie do:	Czas
5000m/5km	0,5 min
10,000m/10km	1 min
20,000m/20km	2 min
30,000m/30km	3 min
35,000m/35km	3.5 min
40,000m/40km	4 min
50,000m/50km	5 min

Zawodnik, który pomimo wyraźnego żądania nie zatrzyma się w Strefie Kar lub nie będzie przebywał w niej określony w regulaminie czas powinien być zdyskwalifikowany przez arbitra.

- 54.7.4 Jeżeli, zgodnie z art. TR 54.7.3, zawodnik otrzyma trzecią czerwoną kartkę i nie jest już możliwe skierowanie go do wejścia do Strefy Karnej przed końcem wyścigu, arbiter dodaje czas jaki musiałby przebywać w Strefie Kar do jego uzyskanego wyniku oraz jeśli to konieczne koryguje zajęte miejsce zawodnika w tych zawodach.
- 54.7.5 Zawodnik, który zgodnie z art. TR 54.7.3 w dowolnym momencie otrzyma czwartą czerwoną kartkę od innego sędziego niż tych trzech, którzy uprzednio przesłali czerwone kartki powinien być zdyskwalifikowany. Zawodnik powinien być poinformowany o dyskwalifikacji przez sędziego głównego chodu lub asystenta sędziego głównego chodu poprzez pokazanie czerwonego wskaźnika. Niepoinformowanie zawodnika o dyskwalifikacji nie oznacza przywrócenia zawodnika do konkurencji.
- 54.7.6 W zawodach rozgrywanych na bieżni zawodnik zdyskwalifikowany ma niezwłocznie opuścić bieżnię, a w zawodach przeprowadzanych na trasie powinien natychmiast po dyskwalifikacji zdjąć numer startowy i opuścić trasę. Zawodnik, który nie opuści trasy lub bieżni, albo nie zastosuje się do decyzji o których mowa w art. TR 54.7.3 odmawiając wejścia lub zatrzymania się w strefie kar przez obowiązujący okres, naraża się na podjęcie postępowania dyscyplinarnego zgodnie z art. TR 7.1 i TR 7.3.
- 54.7.7 Jedną lub więcej tablic informacyjnych należy umieścić na trasie chodu i w pobliżu mety celem informowania zawodników o liczbie czerwonych kartek dotyczących każdego zawodnika, jakie zostały przesłane do sędziego głównego chodu. Symbol popełnionego przez zawodnika przewinienia powinien być także wskazany na tablicy informacyjnej.
- 54.7.8 We wszystkich zawodach określonych w p. 1. (a) i (b) definicji zawodów rankingu światowego sędziowie chodu muszą używać ręcznego urządzenia komputerowego z możliwością przesłania informacji o wszystkich czerwonych kartkach do sekretarza sędziego głównego oraz do tablic informacyjnych. We wszystkich pozostałych zawodach, w których taki system nie jest stosowany, sędzia główny chodu powinien niezwłocznie po zakończeniu konkurencji przekazać arbitrowi informację o wszystkich zawodnikach zdyskwalifikowanych zgodnie z art. TR 54.4.1, 54.7.1 lub 54.7.5 podając numer startowy, godzinę o której zawodnik został poinformowany o dyskwalifikacji oraz rodzaj przewinienia. To samo należy uczynić odnośnie do wszystkich zawodników, którzy otrzymali czerwone kartki.

Start

- 54.8 Start do konkurencji chodu powinien nastąpić na wystrzał z pistoletu, działa, trąby powietrznej lub innego podobnego urządzenia. Należy używać takich samych komend startowych jak w biegach dłuższych niż 400 m (art. TR 16.2.2). W zawodach, w których bierze udział znaczna liczba uczestników, należy ogłaszać, że do startu pozostało pięć minut, trzy minuty i jedna minuta. Po komendzie "na miejsca" zawodnicy powinni zgromadzić się przy linii startu w sposób określony przez organizatora. Starter powinien upewnić się, że stopa żadnego zawodnika (lub jakakolwiek część ciała zawodnika) nie dotyka linii startu lub miejsca przed nią, po czym dać sygnał do startu.

Bezpieczeństwo

- 54.9. Organizatorzy zawodów w chodzie sportowym muszą zapewnić bezpieczeństwo zawodnikom, sędzią i innym osobom funkcyjnym. W zawodach określonych w p. 1. (a), (b), (c) oraz 2. (a), (b) definicji zawodów rankingu światowego organizatorzy muszą zapewnić, aby ruch na drogach, po których odbywają się zawody, był zamknięty dla pojazdów mechanicznych w obu kierunkach.

Punkty odświeżania i odżywiania na trasie

- 54.10. Punkty odświeżania i odżywiania funkcjonują w następujący sposób:
- 54.10.1 Woda i inne odpowiednie pożywienie powinny być dostępne na starcie i mecie wszystkich konkurencji chodu sportowego.
 - 54.10.2 We wszystkich konkurencjach chodu sportowego na dystansach 5 km lub dłuższych, do 10 km włącznie, jeśli warunki atmosferyczne uzasadniają taką potrzebę, należy organizować tylko punkty odświeżania (zaopatrzone jedynie w wodę do picia i gąbki) zlokalizowane w odpowiednich odległościach.
Uwaga: Mogą być również rozmieszczone na trasie kurtyny mgielno-wodne, o ile jest to uzasadnione względami organizacyjnymi i/lub klimatycznymi.
 - 54.10.3 Na dystansach dłuższych niż 10 km na każdym okrążeniu należy organizować punkty odżywiania. Ponadto w przybliżeniu w połowie drogi między punktami odżywiania lub częściej, jeżeli warunki atmosferyczne uzasadniają taką potrzebę, należy umieścić punkty odświeżania zaopatrzone w gąbki i wodę do picia.
 - 54.10.4 Pożywienie, które może być dostarczone przez organizatorów lub przez samego zawodnika należy umieścić w punktach odżywiania, tak aby było łatwo dostępne lub może być podawane do rąk zawodnika przez upoważnione osoby. Pożywienie dostarczane przez sportowców lub ich przedstawicieli będzie przechowywane pod nadzorem osób oficjalnych wyznaczonych przez Organizatorów od momentu ich dostarczenia. Wyznaczone do nadzoru oficjalne osoby powinny zapewnić, aby dostarczone pożywienie w żaden sposób nie uległo zmianie lub modyfikacji.
 - 54.10.5 Organizatorzy wyznaczają za pomocą barierek, stołów lub oznaczeń na ziemi obszar, z którego można otrzymać lub odebrać pożywienie. Upoważnione osoby mogą podawać pożywienie zawodnikowi będąc za stołem lub obok stołu w odległości nie większej niż jeden metr, lecz nie mogą wychodzić przed stół. Nie mogą oni wchodzić na trasę ani przeszkadzać zawodnikom.
W żadnym przypadku ani upoważniona osoba ani inna osoba funkcyjna nie może poruszać się obok zawodnika, podczas przyjmowania przez niego pożywienia lub wody.

- 54.10.6 W zawodach określonych w p. 1. (a), (b), (c) oraz 2. (a), (b) definicji zawodów rankingu światowego nie więcej niż dwóch przedstawicieli z danego kraju może w tym samym czasie przebywać za stołem z pożywieniem.
Uwaga: W przypadku, gdy w danej konkurencji kraj jest reprezentowany przez więcej niż trzech zawodników, to przepisy techniczne zawodów mogą dopuszczać obecność dodatkowej osoby przy stole z pożywieniem.
- 54.10.7 Zawodnik, może w każdym momencie posiadać ze sobą wodę lub pożywienie trzymając je w ręku lub mieć przytwierdzone do ciała pod warunkiem, że woda lub pożywienie zostało pobrane przed startem lub z oficjalnego punktu odżywiania lub odświeżania.
- 54.10.8 Zawodnik, który z wyjątkiem przyczyn medycznych lub pod nadzorem i kierownictwem sędziego, otrzyma lub pobierze pożywienie bądź wodę z innego miejsca niż wyznaczone lub zabierze pożywienie należące do innego zawodnika, powinien zostać ostrzeżony przez arbitra poprzez pokazanie mu żółtej kartki, jeśli zdarzenie miało miejsce po raz pierwszy. Za drugie przewinienie arbiter powinien zdyskwalifikować zawodnika normalnie pokazując mu czerwoną kartkę. W takim przypadku zawodnik powinien natychmiast opuścić trasę chodu.
Uwaga: *Zawodnik może otrzymać od innego zawodnika lub przekazać mu pożywienie, wodę lub gąbki pod warunkiem, że te rzeczy były noszone od startu albo pobrane lub otrzymane na oficjalnym punkcie odżywiania lub odświeżania. Jednakże, taki sposób wsparcia prowadzony w sposób ciągły przez zawodnika w stosunku do innego lub więcej zawodników może być uznane za nieuczciwą pomoc i wtedy może mieć miejsce zastosowanie ostrzeżeń i/lub dyskwalifikacji opisanych powyżej.*

Generalnie, tam, gdzie jest to logiczne i zgodne z praktyką, istnieje spójność art. TR 54, 55 i 56 odnoszących się do imprez przeprowadzanych na trasach. Należy jednak zauważyć, że art. TR 54.10.5 Przepisów Technicznych celowo różni się od art. TR 55.8.5 tym, że w zawodach w chodzie sportowym osoby towarzyszące nie mogą przebywać przed stolikami.

Trasa

- 54.11 Trasa jest jak poniżej:
- 54.11.1. Trasa (tnz. pętla lub okrążenie) nie powinna być krótsza niż 1 km i nie dłuższa niż 2 km. W zawodach, w których start i meta usytuowane są na stadionie, trasa powinna być zlokalizowana możliwie najbliżej stadionu.
- 54.11.2 Trasy chodu powinny być mierzone zgodnie z art. 55.3 Przepisów Technicznych.

Przeprowadzanie zawodów

- 54.12 Zawodnik może opuścić oznakowaną trasę za zgodą i pod nadzorem sędziego, pod warunkiem, że schodząc z trasy nie skróci dystansu, który ma do pokonania.
- 54.13 Zawodnika należy zdyskwalifikować, jeżeli arbiter uzna za wystarczający raport sędziego, torowego lub inny świadczący o opuszczeniu przez zawodnika oznakowanej trasy i skróceniu dystansu.
- 54.14 W przypadku gdy dana konkurencja chodu sportowego nie została ujęta w powyższych przepisach, w regulaminie zawodów należy wskazać wszelkie mające dla niej zastosowanie postanowienia oraz sposób rozgrywania tej konkurencji.

CZĘŚĆ VII – BIEGI ULICZNE

55. Biegi uliczne

Dystanse

- 55.1 Standardowymi dystansami są: mila, 5 km, 10 km, 15 km, 20 km, półmaraton, 25 km, 30 km, maraton (42.195 km), 50 km, 100 km i sztafetowy bieg uliczny.

Uwaga: Zaleca się aby sztafetowy bieg uliczny był rozgrywany na dystansie maratonu, na pętli o długości dokładnie równej 5 km z poszczególnymi zmianami wynoszącymi: 5km, 10km, 5km, 10km, 5km, 7.195 km. W sztafetowym biegu ulicznym w kategorii juniorów (U20) zalecanym dystansem jest półmaraton ze zmianami: 5 km, 5 km, 5 km i 6.098 km.

Trasa

- 55.2 Biegi należy rozgrywać na drogach utwardzonych, a jeśli ruch uliczny lub inne okoliczności mogłyby przeszkadzać zawodnikom, biegi mogą być rozgrywane na drogach dla rowerzystów lub ścieżkach dla pieszych przebiegających wzdłuż dróg, pod warunkiem, że będą należycie oznakowane i nie będą przebiegać po miękkich nawierzchniach (np. po trawiastych poboczach). Start i meta biegu mogą być na bieżni stadionu.

Uwaga 1: Zaleca się, aby w biegach ulicznych rozgrywanych na standardowych dystansach odległość między miejscami startu i mety teoretycznie mierzona w linii prostej nie była większa niż 50% dystansu biegu. Przy zatwierdzaniu rekordu patrz art. CR 32.21.2.

Uwaga 2: Dopuszcza się zorganizowanie startu, mety lub innej części biegu na terenie trawiastym lub na innej, nieutwardzonej powierzchni. Wspomniane części powinny być ograniczone do minimum.

- 55.3 Trasę należy mierzyć po możliwie najkrótszej linii, po której może poruszać się zawodnik, w obrębie części drogi udostępnionej zawodnikom.

W zawodach rozgrywanych na podstawie p. 1. (a) i (b) oraz tam, gdzie to możliwe 1. (c) i 2. (a), (b) definicji zawodów rankingu światowego, linię pomiaru wzdłuż trasy należy zaznaczyć wyróżniającym się kolorem, który nie może być mylony z innymi oznaczeniami.

Długość trasy nie może być krótsza niż dystans podany oficjalnie dla danego biegu. Na wszystkich zawodach rankingu światowego, niedokładność pomiaru nie może przekraczać 0.1% (tj. 42 m dla biegu maratońskiego), a długość trasy musi być uprzednio zmierzona i certyfikowana przez Międzynarodowego Mierniczego Tras Ulicznych.

Uwaga 1: Zaleca się stosowanie w pomiarach „metody kalibrowanego koła rowerowego”.

Uwaga 2: Celem ustrzeżenia się przed tym, żeby trasa nie okazała się krótsza niż przewiduje jej oficjalny dystans przy przyszłych ponownych pomiarach, zaleca się stosowanie „współczynnika zabezpieczającego przed zbyt krótką trasą”. Przy pomiarze za pomocą koła rowerowego współczynnik ten powinien wynosić 0.1%, co oznacza, że każdy kilometr trasy powinien mieć „długość pomiarową” 1001 m.

Uwaga 3: Jeśli organizatorzy zamierzają w dniu rozgrywania biegu fragmenty trasy wytyczać za pomocą pachołków, barier i podobnego ruchomego sprzętu, to jego rozstawienie należy ustalić przed dokonaniem pomiaru trasy i do sprawozdania z pomiaru należy dołączyć odpowiednią dokumentację dotyczącą tego rozmieszczenia.

Uwaga 4: Dla biegów ulicznych rozgrywanych na dystansach standardowych zaleca się, aby całkowity spadek różnicy wysokości położenia miejsca startu względem miejsca mety nie przekroczył 1:1000, tj. 1 metr na 1 kilometr (0.1%). Przy zatwierdzaniu rekordu, patrz art. CR 32.21.3.

Uwaga 5: Certyfikat pomiaru trasy jest ważny przez 5 lat, po tym okresie trasę należy ponownie zmierzyć, nawet jeśli nie dokonano w niej widocznych zmian.

- 55.4 Wszystkim zawodnikom należy pokazywać na trasie przebytą odległość w kilometrach.
- 55.5 W sztafetowych biegach ulicznych w poprzek trasy należy narysować linie o szerokości 5 cm dla zaznaczenia początku każdego odcinka dystansu (środek strefy zmian). Podobne linie należy narysować w odległości 10 m przed i 10 m za tą linią dla zaznaczenia strefy zmian. Dokonywanie zmian, o ile organizator nie zaproponował inaczej, musi uwzględniać kontakt fizyczny między przybiegającym i startującym zawodnikiem i musi odbywać się całkowicie wewnątrz tej strefy.

Start

- 55.6 Start do biegu powinien się odbyć na wystrzał z pistoletu startowego, działka artyleryjskiego, sygnał rogu myśliwskiego lub podobnego urządzenia. Należy używać komend i procedur startowych obowiązujących dla biegów dłuższych niż 400 m (przepis art. TR 16.2.2). W biegach, w których bierze udział znaczna liczba zawodników należy ogłaszać, że do startu pozostało pięć minut, trzy minuty i jedna minuta. Po komendzie "na miejsca", zawodnicy muszą zgromadzić się przy linii startu w sposób określony przez organizatora. Starter powinien upewnić się, że stopa żadnego zawodnika (lub jakakolwiek część ciała zawodnika) nie dotyka linii startu lub miejsca przed nią, po czym dać sygnał do startu.

Podobnie jak w przypadku średnich i długich dystansów rozgrywanych na bieżni, podkreśla się, że w przypadku zawodów rozgrywanych poza stadionem starterzy i arbitrzy powinni unikać nadgorliwości w stosowaniu przepisów dotyczących falstartu w takich zawodach. Odwoływanie startów w biegach ulicznych i innych imprezach rozgrywanych poza stadionem może być trudne, a na dużych imprezach w każdym przypadku niepraktyczne. Jednak w przypadku wyraźnego i umyślnego naruszenia przepisów, arbiter nie powinien wahać się rozważyć podjęcie odpowiednich działań w stosunku do danej osoby, zarówno podczas wyścigu, jak i po jego zakończeniu. Jednakże, w przypadku dużych imprez, gdy mechanizm startowy działa nieprawidłowo i jest jasne lub możliwe, że system pomiaru czasu mógł nie wystartować, najlepszym rozwiązaniem może być wezwanie zawodników strzałem z pistoletu do powrotu.

Bezpieczeństwo

- 55.7 Organizatorzy biegów ulicznych muszą zapewnić bezpieczeństwo zawodników, sędziów i osób funkcyjnych. W zawodach rozgrywanych na podstawie p. 1. (a), (b), (c) oraz 2. (a), (b) definicji zawodów rankingu światowego organizatorzy muszą zapewnić, aby ruch na drogach, po których odbywają się zawody, był zamknięty w obu kierunkach dla pojazdów mechanicznych.

Punkty odżywiania i odświeżania

- 55.8 Punkty odżywiania i odświeżania
- 55.8.1 Woda i inne odpowiednie produkty odżywcze powinny być dostępne na starcie i na mecie wszystkich biegów.
- 55.8.2 Dla wszystkich konkurencji woda powinna być dostępna w odpowiednich odstępach, w przybliżeniu 5 km. Dla konkurencji dłuższych niż 10 km, stacje odżywiania powinny być dostępne we wspomnianych punktach.

Uwaga 1: Jeśli wymagają tego warunki, biorąc pod uwagę specyfikę zawodów, warunki pogodowe oraz możliwości fizyczne startujących, woda i/lub inne produkty odżywcze mogą znajdować się w krótszych odstępach.

Uwaga 2: Mogą być również zorganizowane kurtyny wodne, o ile jest to uzasadnione względami organizacyjnymi i/lub klimatycznymi.

- 55.8.3 Do produktów odżywczych można zaliczyć napoje, suplementy energetyczne, artykuły spożywcze oraz produkty inne niż woda. Organizatorzy określają, które produkty będą dostarczać, w zależności od panujących warunków.
- 55.8.4 Pożywienie, które może być dostarczone przez organizatorów lub przez samego zawodnika, należy umieścić w punktach wskazanych przez zawodnika. Powinno być ono tak ułożone, aby był do niego łatwy dostęp dla zawodników lub może być podawane do ich rąk przez upoważnione osoby. Pożywienie dostarczane przez zawodników należy trzymać pod nadzorem osób upoważnionych przez organizatorów od chwili przekazania pożywienia przez zawodników lub ich przedstawicieli. Osoby sprawujące nadzór muszą zapewnić, że dostarczone produkty nie zostały w żaden sposób zmienione czy naruszone.
- 55.8.5 Organizatorzy wyznaczają miejsce, oznakowane przez barierki, stoliki czy znaki na ziemi, z którego produkty można odbierać bądź otrzymywać. Miejsce takie nie może znajdować się na zmierzonej trasie, po której biegną zawodnicy. Produkty odżywcze mają być umieszczone tak, aby był do nich łatwy dostęp lub mogły być podane do ręki zawodnikom przez upoważnione do tego osoby. Osoby posiadające upoważnienia nie mogą wchodzić na trasę ani przeszkadzać żadnemu zawodnikowi. Żadna z osób upoważnionych bądź sprawujących nadzór nie może poruszać się obok zawodnika w chwili, gdy pobiera on wodę lub inne produkty odżywcze.
- 55.8.6 W zawodach rozgrywanych na podstawie p. 1. (a), (b), (c) oraz 2. (a), (b) definicji zawodów rankingu światowego, nie więcej niż dwóch przedstawicieli z danego kraju w tym samym czasie może przebywać za stołem.
Uwaga: Na zawodach, gdzie dany kraj reprezentowany jest przez więcej niż trzech zawodników, regulamin zawodów może zezwalać na dodatkową osobę przebywającą za stołem.
- 55.8.7 Zawodnik, przez cały czas, może trzymać w ręku bądź mieć przy sobie butelkę z wodą lub inny produkt odżywczy, które wzięły ze sobą ze startu lub otrzymał/pobrał w miejscu do tego wyznaczonym.
- 55.8.8 Zawodnik, który pobierze wodę lub inne produkty odżywcze w innym niż wyznaczonym do tego punkcie miejscu, z wyjątkiem sytuacji, w których dostarczana jest pomoc medyczna ze strony i za wiedzą osób odpowiedzialnych, albo pobierze produkty przeznaczone dla innego zawodnika, powinien być najpierw ostrzeżony przez arbitra poprzez pokazanie mu żółtej kartki. W przypadku, gdy przewinienie się powtórzy, arbiter dyskwalifikuje zawodnika przez pokazanie mu czerwonej kartki. W takim przypadku zdyskwalifikowany zawodnik musi niezwłocznie opuścić trasę.
Uwaga: Zawodnik może otrzymać lub przekazać innemu zawodnikowi napoje, wodę lub gąbki, pod warunkiem, że biegnie z nimi od startu lub zostały pobrane lub otrzymane na oficjalnym stanowisku. Jednakże jakiekolwiek ciągłe wsparcie ze strony zawodnika dla jednego lub kilku innych zawodników w taki sposób może zostać uznane za nieuczciwą pomoc i mogą zostać zastosowane ostrzeżenia i/lub dyskwalifikacje opisane powyżej.

Rozgrywanie biegów

- 55.9 Zawodnik może opuścić wyznaczoną trasę za zgodą i pod nadzorem osoby funkcyjnej, pod warunkiem, że schodząc z trasy nie skróci dystansu, który miał pokonać.

55.10 Zawodnika należy zdyskwalifikować, jeżeli arbiter uzna za wystarczający raport sędziego, torowego lub inny świadczący o opuszczeniu przez zawodnika oznakowanej trasy i skróceniu dystansu.

55.11 Sędziowie torowi powinni być rozmieszczeni w regularnych odstępach odległości oraz na każdym kluczowym punkcie trasy. Pozostali torowi powinni poruszać się wzdłuż trasy w trakcie biegu.

Uznaje się, że przestrzeganie praktyki udzielania najpierw ostrzeżenia przy stosowaniu odpowiednich fragmentów art. TR 55 oraz tam, gdzie ma to zastosowanie, art. TR 6.2 i 6.3 będzie stwarzało trudności we wprowadzaniu ich w życie, ale tam, gdzie pojawi się taka możliwość, arbiter powinien to robić. Zaleca się, że jedną z opcji może być wyznaczenie asystentów arbitra spośród sędziów torowych na trasie lub sędziów na punktach odświeżania i umożliwienie im łączności z arbitrem, aby zapewnić skuteczną koordynację ostrzeżeń i dyskwalifikacji. Jednak zgodnie z uwagą do art. TR 6.2 istnieje możliwość, że w pewnych okolicznościach dyskwalifikacja może i powinna nastąpić bez ostrzeżenia.

Jeśli system transponderowego pomiaru czasu nie jest używany lub gdy dodatkowy zapasowy system zapisu jest potrzebny zaleca się używanie "systemu leja" opisanego w przepisach dotyczących przeprowadzania biegów przełajowych w komentarzu do art. TR 56.

CZĘŚĆ VIII - BIEGI PRZEŁAJOWE, GÓRSKIE I TERENOWE

Warunki, w jakich rozgrywane są biegi przełajowe, biegi górskie i biegi terenowe na całym świecie są bardzo zróżnicowane i trudno jest wprowadzić międzynarodowe standardy dla tych imprez. Należy przyjąć, że różnica między bardzo udanymi i nieudanymi zawodami często leży w naturalnych właściwościach miejsca i umiejętnościach projektanta trasy. Poniższe przepisy mają służyć jako przewodnik i zachęta dla krajowych federacji do rozwijania biegów przełajowych, górskich i terenowych.

56. Biegi przełajowe

Dystanse

56.1 Dystanse na Mistrzostwach Świata w biegach przełajowych powinny wynosić w przybliżeniu:

Sen. Mężczyźni	10 km	Sen. Kobiety	10 km
U20 Mężczyźni	8 km	U20 Kobiety	6 km

Dystanse zalecane dla zawodów U18 powinny wynosić w przybliżeniu:

U18 Mężczyźni	6 km	U18 Kobiety	4 km
---------------	------	-------------	------

Zaleca się, aby podobne dystanse były stosowane w innych zawodach międzynarodowych i krajowych.

Trasa

56.2 Reguły dotyczące trasy biegu przełajowego są następujące:

56.2.1 Trasa musi być zaprojektowana na otwartym lub zalesionym terenie, pokrytym w miarę możliwości trawą, z naturalnymi przeszkodami, które mogą być wykorzystane przez projektanta do zbudowania wymagającej i ciekawej trasy biegu.

56.2.2 Teren musi być wystarczająco szeroki, aby pomieścić nie tylko trasę biegu, ale również wszystkie niezbędne funkcje.

56.3 Na mistrzostwach i zawodach międzynarodowych oraz w miarę możliwości, na innych zawodach:

56.3.1 Musi zostać zaprojektowana trasa z pętlą o długości od 1500m i 2000m. Jeśli to konieczne, mała pętla może być dodana w celu dostosowania dystansów do wymaganych pełnych dystansów różnych konkurencji, w tym przypadku mała pętla musi być przebiegnięta we wstępnej fazie danej konkurencji. Zaleca się, aby każda długa pętla miała łączne przewyższenie co najmniej 10 m.

W miarę możliwości muszą być wykorzystane istniejące przeszkody naturalne. Należy jednak unikać bardzo wysokich przeszkód, głębokich rowów, niebezpiecznych podbiegów i zbiegów, gęstego podszycia i ogólnie wszelkich przeszkód, które stanowiłyby trudność wykraczającą poza cel zawodów. Preferuje się, aby nie używać sztucznych przeszkód, ale jeśli takie użycie jest nieuniknione, powinny być one wykonane tak, aby symulowały naturalne przeszkody spotykane na otwartym terenie. W biegach, w których bierze udział duża liczba zawodników, przez pierwsze 300 m należy unikać przewężeń lub innych przeszkód, które uniemożliwiałyby zawodnikom swobodny bieg.

56.3.2 Należy unikać przecinania dróg lub wszelkiego rodzaju nawierzchni brukowanych lub przynajmniej ograniczyć je do minimum. Jeżeli nie jest możliwe uniknięcie takich warunków w jednym lub dwóch miejscach trasy, miejsca te muszą być przykryte trawą, ziemią lub matami.

- 56.3.3 Poza miejscem startu i mety, trasa nie może zawierać żadnych innych długich prostych. Najbardziej odpowiednia jest trasa "naturalna", pofalowana, z łagodnymi zakrętami i krótkimi prostymi.
- 56.4 Oznaczenia trasy są następujące:
- 56.4.1 Trasa musi być wyraźnie oznaczona taśmą po obu stronach. Zaleca się, aby wzdłuż jednej strony trasy na całej jej długości zapewnić korytarz o szerokości 1m, mocno ogrodzony od zewnętrznej strony trasy, tylko do użytku organizatorów, sędziów i mediów. Kluczowe strefy muszą być mocno ogrodzone; w szczególności strefa startu (włączając w to strefę rozgrzewki i bramkę) oraz strefę mety (włączając w to strefę mieszaną). Wyłącznie osoby akredytowane mogą mieć dostęp do tych stref.
- 56.4.2 Osoby postronne powinny mieć możliwość przekraczania trasy tylko w dobrze zorganizowanych punktach, nadzorowanych przez obsługę zawodów.
- 56.4.3 Zaleca się, aby poza strefą startu i mety, trasa miała szerokość 5 metrów, włączając w to strefy z przeszkodami.
- 56.5 W przypadku sztafet przełajowych, linie o szerokości 300 mm, oddalone od siebie o 20m, muszą być narysowane w poprzek trasy w celu wyznaczenia strefy zmian. Na wszystkich zmianach zawodnikom nie wolno rozpoczynać biegu spoza strefy zmian i muszą wystartować z wewnątrz strefy zmian. Wszystkie procedury dla strefy zmian, o ile organizator nie wskazał inaczej, muszą uwzględniać kontakt fizyczny między przybiegającym i startującym zawodnikiem i muszą odbywać się całkowicie wewnątrz tej strefy. Jeśli zawodnik nie przestrzega tego przepisu, jego zespół należy zdyskwalifikować.
Uwaga: Na wysokości co najmniej 2 m powinny być umieszczone flagi o wymiarach 1 m x 1 m wyznaczające początek i koniec strefy zmian. Na początku strefy flagi zielone, na końcu strefy flagi czerwone.

Start

- 56.6 Biegi muszą rozpoczynać się na sygnał z pistoletu, armaty, klaksonu lub podobnego urządzenia. Muszą być stosowane komendy startowe takie jak w biegach dłuższych niż 400m (TR 16.2.2).
W biegach, w których bierze udział duża liczba zawodników, powinny być podane komendy o pięciu minutach, trzech minutach i jednej minucie pozostałych do startu.
Tam, gdzie to możliwe, powinny być zorganizowane bramki startowe do biegów zespołowych, w których członkowie każdego zespołu muszą być ustawieni za sobą na starcie biegu. W innych biegach, zawodnicy muszą być ustawieni na linii startu w sposób określony przez organizatorów. Po komendzie "na miejsca", starter musi upewnić się, że żaden zawodnik nie dotyka stopą (lub jakąkolwiek częścią ciała) linii startu lub podłóża za nią, i wtedy musi wystartować bieg.

Bezpieczeństwo

- 56.7 Organizatorzy biegów przełajowych muszą zapewnić bezpieczeństwo zawodnikom i sędziom.

Punkty odświeżania i odżywiania

56.8 Woda i inne odpowiednie napoje muszą być dostępne przy starcie i przy mecie każdego biegu. Dla każdej konkurencji na każdym okrążeniu musi być zapewniony punkt z napojami / gąbkami, jeżeli wymagają tego warunki pogodowe.

Uwaga: Jeżeli wymagają tego warunki, biorąc pod uwagę charakter konkurencji, warunki pogodowe i poziom przygotowania kondycyjnego większości zawodników, woda i gąbki mogą być umieszczone w bardziej regularnych odstępach wzdłuż trasy.

Rozgrywanie biegu

56.9 Jeśli arbiter jest przekonany, na podstawie raportu sędziego lub torowego lub w inny sposób, że zawodnik opuścił wyznaczoną trasę, skracając w ten sposób dystans do pokonania, zawodnik ten musi zostać zdyskwalifikowany.

Strefa mety musi być wystarczająco szeroka, aby umożliwić kilku biegaczom sprint obok siebie i wystarczająco długa, aby rozdzielić ich na mecie.

Jeżeli nie jest używany system pomiaru czasu z transponderami wraz z systemem zapasowym (takim jak rejestracja wideo), wówczas do sprawdzania kolejności na mecie, powinny być ustawione tory na mecie ("leje") około 8 do 10 metrów za linią mety o maksymalnej szerokości 0,70-0,80 m. Po wbiegnięciu do leja zawodnicy nie mogą mieć możliwości wyprzedzania się. Leje powinny mieć długość 35-40 m, do których zawodnicy będą kierowani po przekroczeniu linii mety.

Na końcu każdego leja sędziowie odnotowują numery/nazwiska zawodników oraz, jeśli ma to zastosowanie, odbierają ich czipy z transponderami do pomiaru czasu.

Leje powinny mieć ruchome liny po stronie, od której nadbiegają zawodnicy, tak by gdy jeden tor jest pełny, następna lina była przeciągnięta za ostatnim zawodnikiem, aby umożliwić kolejnemu zawodnikowi wbiegnięcie do nowego toru, itd.

Sędziowie i sędziowie mierzący czas będą dodatkowo umieszczeni po obu stronach linii mety i zaleca się, aby w celu odniesienia się do ewentualnych odwołań dotyczących kolejności na mecie, wyznaczony został sędzia ze sprzętem do nagrywania wideo (jeśli to możliwe z zegarem w polu widzenia) i umieszczony kilka metrów za linią mety w celu rejestrowania kolejności, w jakiej zawodnicy przekraczają linię mety.

57. Biegi górskie i terenowe

Część pierwsza: Przepisy ogólne

Trasa

57.1 Ogólne przepisy dotyczące trasy są następujące:

57.1.1 Biegi górskie i terenowe są rozgrywane na różnych rodzajach naturalnego terenu (piasek, szuter, leśne szlaki, pojedyncze ścieżki, tereny ośnieżone itd.) oraz w różnych środowiskach (góry, lasy, równiny, pustynie itd.).

57.1.2 Biegi są rozgrywane głównie na nawierzchniach nieutwardzonych, jednakże pojedyncze odcinki (np. asfalt, beton, kostka brukowa itd.) są dopuszczalne jako sposób dotarcia lub połączenia trasy, ale powinny one być ograniczone do minimum. Preferowane jest korzystanie z istniejących dróg i szlaków.

57.1.3 Istnieją pewne wyjątki wyłącznie w biegach górskich, gdzie wyścigi odbywają się na utwardzonej nawierzchni, ale są one dopuszczalne tylko wtedy, gdy na trasie występują duże zmiany wysokości.

57.1.4 Trasa musi być oznaczona w taki sposób, aby od zawodników nie były

- wymagane żadne umiejętności nawigacyjne. W biegach terenowych nie ma ograniczeń co do dystansu, zwiększania lub zmniejszania się wysokości nad poziomem morza, a trasa musi odzwierciedlać logiczne odkrywanie regionu.
- 57.1.5 Biegi górskie są tradycyjnie podzielone na wyścigi "pod górę" (styl alpejski) oraz "w górę i w dół"(styl anglosaski). Średni przyrost lub zmniejszenie wysokości może różnić się od ok. 50 do 250 metrów na kilometr, a dystans do 42,2 km.

Start

- 57.2 Biegi górskie i terenowe mają zazwyczaj starty masowe. Zawodnicy mogą również startować podzieleni według płci lub kategorii wiekowych.

Bezpieczeństwo, środowisko

- 57.3 Komitety organizacyjne muszą zapewnić bezpieczeństwo sportowcom i sędziom. Pod uwagę muszą być brane specyficzne warunki, takie jak duża wysokość nad poziomem morza, zmienne warunki pogodowe i dostępna infrastruktura. Organizator zawodów jest odpowiedzialny za zadbanie o środowisko naturalne podczas planowania trasy, w trakcie zawodów i po ich zakończeniu.

Sprzęt

- 57.4 Biegi górskie i terenowe nie wymagają stosowania określonej techniki, alpinistycznej lub innej, ani używania określonego sprzętu, np. sprzętu wspinaczkowego. Użycie kijków turystycznych może być dopuszczalne decyzją organizatora zawodów. Organizator zawodów może zalecić lub nakazać obowiązkowe wyposażenie ze względu na warunki spodziewane podczas wyścigu, które pozwoli zawodnikowi uniknąć sytuacji zagrożenia lub w razie wypadku, powiadomić o nim i bezpiecznie czekać na przybycie pomocy.

Organizacja biegu

- 57.5 Organizator przed rozpoczęciem biegu musi opublikować szczegółowy regulamin biegu zawierający co najmniej:
- 57.5.1 Dane organizatora (imię i nazwisko, dane kontaktowe)
 - 57.5.2 Program zawodów
 - 57.5.3 Szczegółowe informacje na temat charakterystyki technicznej biegu: łączny dystans, łączne przewyższenie / obniżenie, opis głównych trudności na trasie
 - 57.5.4 Szczegółowa mapa trasy
 - 57.5.5 Szczegółowy przekrój trasy
 - 57.5.6 Kryteria oznaczenia trasy
 - 57.5.7 Lokalizacja punktów kontrolnych i punktów medycznych/pomocy (jeśli dotyczy)
 - 57.5.8 Dozwolony, zalecany lub obowiązkowy sprzęt (jeśli dotyczy)
 - 57.5.9 Zasady bezpieczeństwa, których należy przestrzegać
 - 57.5.10 Przepisy w zakresie kar i dyskwalifikacji
 - 57.5.11 Limity czasowe i zamykanie trasy (jeśli dotyczy)

Część druga: Międzynarodowe przepisy techniczne

Zakres stosowania

- 57.6 Zaleca się stosowanie poniższych przepisów technicznych podczas wszystkich mistrzostw międzynarodowych, jednak jest to obowiązkowe tylko podczas Mistrzostw Świata. Dla wszystkich zawodów w biegach górskich i terenowych innych niż Mistrzostwa Świata,

pierwszeństwo muszą mieć regulaminy konkretnych zawodów i/lub przepisy krajowe. Jeżeli zawody w biegach górskich i terenowych rozgrywane są zgodnie z międzynarodowymi przepisami technicznymi, musi to być określone w regulaminie zawodów. We wszystkich innych przypadkach, jeśli arbiter jest wyznaczony przez federację krajową lub kontynentalną albo przez organ nadzorujący zawody, osoba ta musi zapewnić przestrzeganie ogólnych przepisów lekkoatletyki, ale nie może wymuszać stosowania niniejszych międzynarodowych przepisów technicznych.

Start

- 57.7 Muszą być stosowane komendy startowe takie jak w biegach dłuższych niż 400m (TR 16.2.2). W biegach, w których bierze udział duża liczba zawodników, powinny być wydane pięciominutowe, trzyminutowe i jednocinutowe ostrzeżenia przed rozpoczęciem biegu. Może być również zastosowane 10-sekundowe odliczanie do startu.

Postępowanie w czasie biegu

- 57.8 Jeśli arbiter jest przekonany, na podstawie raportu od sędziego lub torowego lub w inny sposób, że zawodnik:
- 57.8.1 opuścił wyznaczoną trasę, skracając tym samym dystans do pokonania;
 - 57.8.2 otrzymuje jakąkolwiek formę pomocy, taką jak nadawanie tempa lub podawanie odżywek poza oficjalnymi punktami odżywiania;
 - 57.8.3 nie przestrzega któregoś punktu regulaminu zawodów;
- zawodnik ten musi zostać zdyskwalifikowany lub otrzymać karę określoną w regulaminie zawodów.

Przepisy szczególne dotyczące biegów terenowych

- 57.9 Przepisy szczególne dotyczące biegów terenowych są następujące:
- 57.9.1 Odcinki utwardzonych powierzchni nie mogą przekraczać 25% całej trasy.
 - 57.9.2 Biegi są klasyfikowane według skali "km-wysiętek"; miara km-wysiętek jest sumą dystansu wyrażonego w kilometrach i setnej części przewyższenia wyrażonego w metrach, zaokrągloną do najbliższej liczby całkowitej (np. km-wysiętek w biegu na 65km i 3500m przewyższenia to: $65 + 3500/100 = 100$); biegi będą klasyfikowane w następujący sposób:

Kategoria	Km-wysiętek
XXS	0 - 24
XS	25 - 44
S	45 - 74
M	75 - 114
L	115 - 154
XL	155 - 209
XXL	210 +

- 57.9.3 Biegi w ramach Mistrzostw Świata muszą być rozgrywane w kategoriach krótkiej (S) i długiej (L):
 - a. w biegu krótkim dystans musi wynosić od 35 km do 45km, a minimalne przewyższenie 1500m lub więcej;
 - b. w biegu długim dystans musi wynosić od 75 km do 85km.
- 57.9.4 Zawody muszą być oparte na zasadzie samowystarczalności, co oznacza, że zawodnicy będą musieli być zdani na samych siebie pomiędzy punktami pomocy w zakresie odzieży, komunikacji, jedzenia i picia.
- 57.9.5 Koc ratunkowy (minimalny rozmiar 140cm x 200cm), gwizdek i telefon

komórkowy to minimalne wyposażenie, które zawodnicy muszą mieć zawsze przy sobie. Jednakże, LOC może nałożyć obowiązek posiadania dodatkowych przedmiotów ze względu na warunki, których zawodnicy mogą spodziewać się na trasie.

57.9.6 Punkty pomocy podczas oficjalnych zawodów muszą być wystarczająco rozmieszczone w sposób umożliwiający przestrzeganie zasady samowystarczalności. Maksymalna łączna liczba punktów pomocy, z wyłączeniem linii startu i mety, w tym punktów z wodą, nie może być większa niż liczba punktów km-wysięk danego biegu podzielona przez 15, zaokrąglona do niższej liczby całkowitej (np. bieg w kategorii 58: $58/15=3,86$, co oznacza, że dozwolone są nie więcej niż 3 punkty pomocy, nie licząc startu i mety).

Uwaga (i): W maksymalnie połowie powyższych punktów pomocy, zaokrąglonych do niższej liczby całkowitej, można podawać żywność, napoje i udzielać pomocy indywidualnej (np. maksymalna łączna liczba punktów pomocy 3, $3/2=1,5$, maksymalna liczba punktów pomocy, w których można podawać żywność i udzielać pomocy indywidualnej wynosi 1); w pozostałych punktach pomocy można podawać tylko napoje, ale nie można podawać żywności ani udzielać pomocy indywidualnej.

Uwaga (ii): schemat punktów pomocy, w których dozwolona jest pomoc indywidualna, musi być zorganizowany w taki sposób, aby każdy kraj miał swój indywidualny stolik lub przydzielone miejsce, oznaczone flagą kraju (lub terytorium), gdzie jego oficjalny personel będzie udzielał pomocy zawodnikom. Stoliki muszą być ustawione w porządku alfabetycznym, a każdy zespół może mieć maksymalnie 2 przedstawicieli przy każdym stoliku.

Uwaga (iii): Pomoc zawodnikom może być udzielana wyłącznie w kompleksowych (jedzenie i napoje) punktach pomocy, jak określono powyżej.

57.9.7 Klasyfikacja końcowa skutkująca remisem jest dopuszczalna wtedy, gdy taka jest wyraźnie widoczna intencja zawodników.

Przepisy szczególne dotyczące biegów górskich

57.10 Biegi górskie są klasyfikowane w następujący sposób:

57.10.1 "klasyk pod górę"

57.10.2 "klasyk pod górę i w dół"

57.10.3 "pionowy",

57.10.4 "długi dystans"

57.10.5 "sztafetowy"

57.11 We wszystkich kategoriach innych niż pionowy, średnie nachylenie powinno wynosić od 5% (lub 50m na km) do 25% (lub 250m na km). Najbardziej preferowane średnie nachylenie wynosi około 10%-15%, pod warunkiem, że trasa pozostaje możliwa do pokonania. Limity te nie dotyczą kategorii pionowy, w której nachylenie nie może być mniejsze niż 25%.

57.12 Biegi w ramach Mistrzostw Świata muszą być rozgrywane w następujących kategoriach i na następujących dystansach:

57.12.1 "klasyk pod górę": 5km do 6km dla U20 (mężczyzn i kobiet); 10km do 12km dla seniorów (mężczyzn i kobiet)

57.12.2 "klasyk pod górę i w dół": 5km do 6km dla U20 (mężczyzn i kobiet); 10km do 12km dla seniorów (mężczyzn i kobiet)

57.12.3 "pionowy": powinien mieć co najmniej 1000 m dodatniej elewacji pionowej i być mierzony w sposób certyfikowany z dokładnością do +/- 10 m.

57.12.4 "długi dystans": dystans biegu nie powinien przekraczać 42,2km, a charakter trasy może być głównie pod górę lub w górę i w dół. Całkowita suma przewyższeń w biegu powinna przekraczać 2000m. Czas zwycięzcy w kat. mężczyzn powinien

wynosić od dwóch do czterech godzin, a nawierzchnia utwardzona powinna wynosić mniej niż 20% dystansu.

57.12.5 "sztafety": Możliwe są wszelkie kombinacje tras i zespołów, w tym mieszane płeć / kat. wiekowa, o ile zostaną wcześniej określone i podane do wiadomości. Dystans i przewyższenie dla każdej zmiany powinny być zgodne z parametrami kategorii "klasyk".

Uwaga: klasyk pod górę oraz klasyk pod górę i w dół tradycyjnie odbywają się naprzemiennie podczas każdej edycji Mistrzostw Świata w Lekkiej Atletyce.

57.13 Woda i inne odpowiednie odżywki muszą być dostępne na starcie i mecie wszystkich biegów. Dodatkowe punkty z wodą / gąbkami powinny być zapewnione w odpowiednich miejscach na trasie.

Zasady rozgrywania biegów przez płotki

Dystans kategoria wiekowa	Płeć	Skrót kategorii	Liczba płotków	Wysokość płotków [cm]	Odległość [m]		
					1*	2*	3*
400 m - seniorzy, juniorzy	M	S, U20	10	91.4	45.00	35.00	40.00
400 m - juniorzy młodsi	M	U18	10	83.8	45.00	35.00	40.00
400 m - seniorki, juniorki, juniorki młodsze	K	S, U20, U18	10	76.2	45.00	35.00	40.00
300 m - młodzicy i młodziczki	K M	U16	7	76.2	50.00	35.00	40.00
200 m - mężczyźni i kobiety	K M	wszystkie	10	76.2	18.29	18.29	17.10
110 m - seniorzy	M	S	10	106.7	13.72	9.14	14.02
110 m - juniorzy	M	U20	10	99.1	13.72	9.14	14.02
110 m - juniorzy młodsi	M	U18	10	91.4	13.72	9.14	14.02
110 m - młodzicy	M	U16	10	91.4	13.60	8.90	16.30
100 m - chłopcy starsi	M	U14	10	83.8	13.00	8.50	10.50
80 m - chłopcy młodsi	M	U12	8	83.8	12.00	8.00	12.00
100 m - seniorki, juniorki	K	S, U20	10	83.8	13.00	8.50	10.50
100 m - juniorki młodsze	K	U18	10	76.2	13.00	8.50	10.50
80 m - młodziczki	K	U16	8	76.2	12.00	8.00	12.00
80 m - dziewczęta starsze	K	U14	8	76.2	11.50	7.50	16.00
60 m - dziewczęta młodsze	K	U12	6	68.6	11.00	7.00	14.00

Biegi przez płotki w hali

Dystans kategoria wiekowa	Płeć	Skrót kategorii	Liczba płotków	Wysokość płotków [cm]	Odległość [m]		
60 m - młodzicy	M	U16	5	91.4	13.60	8.90	10.80
60 m - chłopcy starsi	M	U14	5	83.8	13.00	8.50	13.00
60 m - chłopcy młodsi	M	U12	6	83.8	12.00	8.00	8.00
60 m - młodziczki	K	U16	6	76.2	12.00	8.00	8.00
60 m - dziewczęta starsze	K	U14	6	76.2	11.50	7.50	11.00
60 m - dziewczęta młodsze	K	U12	6	68.6	11.00	7.00	14.00

Ewentualnie dla dzieci młodszych

50 m - chłopcy młodsi	M	U12	5	83.8	12.00	8.00	6.00
50 m - dziewczęta młodsze	K	U12	5	68.6	11.00	7.00	11.00

1* - od linii startu do pierwszego płotka, 2* - między płotkami, 3* - od ostatniego płotka do linii mety.

Tolerancja standardowej wysokości płotków +/- 3mm

Zasady rozgrywania biegów z przeszkodami

Dystans (m)	Płeć	Kategoria wiekowa	Wysokość przeszkody (cm)	Liczba przeszkód			Numer pierwszej przeszkody
				Przeszkody	Rowy z wodą	Razem	
1000*	K/M	U16	76,2	8	brak	8	1
1500	K	wszystkie	76,2	12	3	15	1
2000	K	wszystkie	76,2	18	5	23	3
2000	M	Sen, U20	91,4				
2000	M	U18	83,8	28	7	35	1
3000	K	wszystkie	76,2				
3000	M	Sen, U20	91,4				
3000	M	U18	83,8				

Konkurencja	U12		U14		U16		U18		U20		U23/Sen	
	K	M	K	M	K	M	K	M	K	M	K	M
eczka palantowa	80g	80g	150g	150g	-	-	-	-	-	-	-	-
Oszczep	-	-	400g	500g	500g	600g	500g	700g	600g	800g	600g	800g
Kula	-	-	2,000kg	4,000kg	3,000kg	5,000kg	3,000kg	5,000kg	4,000kg	6,000kg	4,000kg	7,260kg
Młot	-	-	2,000kg	4,000kg	3,000kg	5,000kg	3,000kg	5,000kg	4,000kg	6,000kg	4,000kg	7,260kg
Dysk	-	-	0,600kg	0,750kg	0,750kg	1,000kg	1,000kg	1,500kg	1,000kg	1,750kg	1,000kg	2,000kg



www.ckspzla.pl

**Centralne Kolegium Sędziów
Polski Związek Lekkiej Atletyki**